

HAMVAZÓSZERDÁTÓL NAGYSZERDÁIG

az „A”, „B”, „C” év vasárnapjaival

A hétköznapok a 2011., vasárnapok a 2011, 2012, 2013. évből valók. Szent József és Gyümölcsoltó Boldogasszony homíliája a függelékben.

Hamvazószerda
2011. március 9.

Napi könyörgés

Kérünk, irgalmas Istenünk, engedd, hogy a mai nap szent böjtjével megkezdjük a küzdő Egyházban az éber őröködést, és amikor csatákat vívunk a gonosz lelkekkel, az önmegtagadás legyen segítségünkre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Joel 2,12–18.*
Evangélium: *Mt 6,1–6.16–18.*

Testvéreim!

A mai nap is alkalom a hit megvallására, de most furcsa módon, annak a megvallására, hogy mi abban hiszünk, hogy a halál, az elmúlás, az elhamvadás a bűneink következménye.

Hallottuk az őstörténetben, az Úr mondta: ember, neked adok mindent, csak a jó és a rossz tudásának a fájához ne közelíts, mert ha arról a fáról eszel, halálnak halálával halsz meg. Ettünk a fáról, és hallottuk az ítéletet, hogy visszatérsz a porba, mert porból vagy és porrá leszel.

Mi, mai emberek, hány temetésen kapjuk ennek a cáfolhatatlan bizonyosságát, hogy szomszédunk, padszomszédunk, ismerősöm, rokonom, hetekkel előbb még nem volt semmi baj, és egyszer csak ott van egy urna, benne hamu. Mert vétettünk.

Ezt hittől szemlélve hamvazószerda nem a megsemmisülésre emlékeztető borzasztó nap, hanem annak a tudata ébredhet föl bennünk, hogy Isten nem halálra teremtett bennünket, hanem életre. Az Úr Krisztus azért jött, hogy ezt megmutassa: nem csak az cáfolhatatlan, hogy porból vagyunk és visszatérünk a porba, hanem az is, hogy Isten éltetni akarja az embert, bennünket. Ehhez azonban nekünk jeleket kell adnunk, hogy élünk és élni szeretnénk, és elfogadjuk azt, amit a mi Istenünk nekünk mond, és amit adni akar.

Ugye, napjaink tele vannak a dohányzás elleni küzdelemmel. Miért? Mert rájöttünk, hogy a másik füstje árt annak is, aki nem dohányzik. Amióta az Úr Krisztus itt járt közöttünk, az Egyház tanítja, hogy ember, vigyázz a bűneiddel, főleg a megszokott bűneiddel, azaz a bűnös szokásaiddal. mert ha függésbe kerülsz valami rossztól, fertőződ a környezetedet, és a bűn nem csak neked árt személy szerint, hanem mint, ahogyan a dohányzás árt annak is, aki a közeledben van, a bűneid, a rosszaságaid ugyanígy, azoknak is ártanak, akik a közeledben vannak.

Ez fordítva is igaz: ha próbálsz jobb lenni, egy milliméternyi elmozdulás a jó felé, nem csak neked jó, hanem környezeted számára is tisztul a levegő. Már nem fertőződ annyira, mint eddig, vagy ha sikerül egy hibádat ártalmatlanná tenni, akkor abban a témakörben nem fertőződ a másikat, hanem tanítod, hogy meg lehet szabadulni hibáktól, rosszaságoktól, bűnöktől.

A nagyböjt ennek az ideje, és fogadja el az Úr a hamvazkodásunkat annak jeléül, hogy szeretnénk hinni, és szeretnénk úgy élni, hogy a húsvét ne csak most, hat hét múlva legyen a

föltámadás ünnepe, hanem a saját föltámadásunk legyen majd egy nagy ünnep, mindannyiunknak.

Most megáldom a hamut, aztán kérem a testvéreket jöjjenek hamvazkodni.

Csonkahét csütörtöke 2011. március 10.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, sugallatoddal indítsd és oltalmaddal kísérd minden cselekedetünket, hogy amit csak teszünk, Tőled vegye kezdetét és Általad érjen jó véget. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

*Szentlecke: MTörv 30,15–20.
Evangélium: Lk 9,22–25.*

Testvéreim!

Ilyenkor nagybőjt elején, főleg az idősebbeket megkísértheti a kérdés, hogy mi közöm nekem már a nagybőjthöz? A fiatalabbak hallják meg, hogy szigorú bőjt, hústilalom. Na, de én, a magam hetven fölötti korommal?

Minden családnak megvan a maga múltja, akár gondolnak rá a családtagok akár nem. Az új nemzedék az jó pár évig vagy évtizedig él abban a naivitásban, hogy a történelem velem kezdődött, a többiek, mennek kifelé az életből, az élet, a jövő az mi vagyunk, mi a tizenévesek, huszonévesek. A harminc év körüliek kezdenek érdeklődni aziránt, hogy hogyan is van az én családom története? A dédszüleim, az ükszüleim, amennyire visszalátni, kik voltak? Hogyan éltek? Mert hordozom magamban a hagyományukat.

Egy hívő, a Szentírást ismerő ember egyszer csak fölfedezi, hogy Ádámtól hordozom magamban az ember történetét. A hitben az Ábrahám óta eltelt 4000 évet, katolikusként azt a 2000 évet, ami azóta telt el, hogy az Ige testté lett és Betlehemben megszületett az Üdvözítő. Mert az Ő fogantatásával és születésével megváltozott a világ, a világ története elérkezett utolsó szakaszába. Mi pedig mint hívő katolikusok magunkban hordozzuk ezt a történetet.

Az első nagybőjtöt az első pünkösdi utáni tavaszon Jeruzsálemben a Szűzanya, a Tizenkettő meg az a néhány száz Krisztus hívő tartotta, akik megemlékeztek arról, ami egy évvel korábban történt. Jeruzsálemben végig tudták járni a praetoriumtól vagy az Olajfák-hegyétől az üres sírig a helyeket, hogy itt esett el, itt ítélte halálra az a Pilátus, aki még ott ült a helytartói székben. Szentmisével emlékeztek az utolsó vacsoráról, mint ahogy vasárnaponként szentmisével ünnepelték az Úr Jézus feltámadását.

A nagybőjt ezért különleges időszaka az esztendőnek, mert, ahogyan egy családban jelen van és hat a család története, és úgy az Egyházban ugyanez van, ha nem is gondolunk rá. A liturgiában ott él 2000 év hívő tapasztalata és emlékezete.

Hogy egy szentmisében miért éppen az a bevezető ének, miért éppen az a könyörgés, amit imádkozunk, annak is története van. A nagyböjt nagy tanítása, hogy az Úrral való találkozásra készülni kell, mert Ő az Egyházban itt él, és amiket mondott, ma is mondja nekünk. Azt is, hogy „aki utánam akar jönni, vegye föl a keresztyét és úgy kövessen engem”. Nekünk mondja, most. És az előttünk járt nemzedékek tanúsítják, hogy ezt meg lehet hallani, meg is lehet valósítani.

De kérünk kell, hogy Istenünk segíts nekünk, hogy halló fülünk legyen. Amit hallunk, azt ne azzal az ösztönös berzenkedéssel hallgassuk, hogy „Ki tudja ezt hallgatni? Kemény beszéd ez!” Hanem hittel hallgassuk, s engedjük, hogy vezessen ezen a nagyböjten végig, egészen a húsvétig. Amen.

Csonkahét péntekje 2011. március 11.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, megkezdett böjtölésünket atyai jóságoddal támogasd, hogy ne csupán a test böjtöljön, hanem a lélek is őszintén tartson bűnbánatot. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 58,1–9.*
Evangélium: *Mt 9,9–15.*

Testvéreim!

A nagyböjtnek története van. Ennek a hat hétnek a liturgiája őrzi a múltat, mint egy család a maga történetét. És anélkül, hogy erre külön gondolni és reflektálni kellene, a múlt jelen van és hat. Ennek az egyik megnyilvánulása, hogy az idej nagyböjti vasárnapok evangéliumai a keresztyélésre fölkészítő Egyház emléke.

Az első vasárnapon fogjuk hallani az Úr Krisztus megkísértését, egy hétre rá a színeváltozást, a harmadik vasárnapon a samariai asszonnyal való találkozást, a negyediknek a vakon született meggyógyítását, az ötödiken Lázár föltámasztását, majd következik Virágvasárnap a passióval.

Ezek a vasárnapok a római liturgiában évszázadokon át a keresztyésre készülő felnőttek az iskolája volt, akik kérték a keresztyeséget, az újjászületést. Az első 300 évben életveszéllyel járhatott az, hogy valaki keresztyén. Éppen ezért, ha valaki kérte a keresztyeséget, attól a püspök vagy a pap, akinél jelentkezett, megkérdezte, vannak-e olyan keresztyén ismerőseid, rokonaid, akik kezességet vállalnak érted, hogy téged nem a nyomozó hatóság küldött kikémlelni, kik tartoznak az Egyházhoz, hanem őszintén keresed a megváltó Krisztust. És, hogy hívták ezeket a kezeseket? A latinok azt mondták, ezek a *szponzorai* a jelentkezőnek. Akit két keresztyén kezes odavitt az Egyházhoz, azt az fölvették a *katekumenok* közé és elkezdte fölkészíteni az újjászületésre, ami nagyszombat éjszaka történt a keresztyelésben.

A kereszteleendőket, a *katekumenokat*, először arra tanították, hogy hogyan él a hívő, mit jelent az Úr Krisztus életstílusa. Megmutatták, hogy mit kíván a krisztusi erkölcs Istennel, önmagammal, a családommal, a felebarátaimmal kapcsolatban a gyakorlatban.

Aki ezt elfogadta és jelezte, hogy vállalom, azt megtanították a Miatyánkra. azzal, hogy: nézd csak, ennek nagy lelki családnak, a katolikus Egyháznak ez az anyanyelve. Ez a közös imádságunk, amelyet mindegyikünk imádkozik. De vigyázz, mert ez nem egy lírai költemény, nem egy eposz töredéke. Ezt az imádságot a megváltó Krisztustól kaptuk kinyilatkoztatásként. A létedet meg az erkölcsidet alapvetően meghatározó igazságokról van benne szó, amelyeket kérünk. Ezekre az igazságokra mi magunktól rá nem tudunk jönni.

A következő lépéssel átadták ezeknek a kereszteleésre készülőeknek a Hiszekegyet azzal, hogy ez a kinyilatkoztatott igazság részleteire bontva, emberi nyelven, az anyanyelveden megfogalmazva, amit ha hiszel, megkeresztelkedhetsz. De ezt úgy kell hinned, hogy ezt utána nem fúrjuk, faragjuk és alakítjuk a saját képünkre és hasonlatosságunkra, hanem ezek dogmák. Ez reményünk alapja, a szikla, amit az Úr Krisztus nekünk ajándékozott.

Miközben ezek a felnőttek készülődtek a kereszteleésre, a már idősebb keresztények böjtöltek értük, imádkoztak értük, és ők voltak az az ölelő kar, ami ezeket a születendő kicsinyeket kézbe vette.

Mindez a nagyböjti liturgiában ma is jelen van. Ezért kell meghallanunk a kérdést, vajon nem felejtettük-e el, hogy a keresztségben újjászülettünk? Jó szívvel akarjuk-e, merjük-e vállalni, hogy ennek az újjászületett életnek erkölcsi törvényei mások, mint a világé?

Segítsen nekünk az Úr Krisztus emlékezni, és meghallani az Ő hívó és tanító szavát, amellyel mindegyikünk felé először azt mondja: „Kövess engem!”, aztán azt mondja: „Légy irgalmas szeretettel a testvéreid iránt!” Amen.

Csonkahét szombatja 1997.

Napi könyörgés

Mindenható, irgalmas Istenünk, tekints reánk jóságosan és lásd gyarlóságunkat, s nyújtsd ki fölséges jobbot, hogy megoltalmaz minket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 58,7–11.*
Evangélium: *Lk 5,27–32.*

Testvéreim! A nagyböjt az önmegtagadásnak, az irgalmasság cselekedeteinek és az imádságnak az ideje. Ez a három gyakorlat segíteni tud az emberen, hogy jobb legyen. Segíteni tud rajtunk, hogy közelebb kerüljünk az Úr Krisztushoz, illetve aki már Őbenne él, el tudjon mélyülni az Ő misztériumában.

A három közül a legnehezebb az imádság témája. Mert irgalmasságot gyakorolni, ha egyszer valakinek él a lelke és meglátta másnak a baját, különösebb erőfeszítéseket nem igé-

nyel. Még az önmegtagadás is, ha egyszer megízleltük, hogy mi történik, amikor a lélek kézbe veszi a gyepelőt és a szamár testvérrel közöl egy-két dolgot, kedvet kapunk az önmegtagadáshoz.

Az imádság azonban különös dolog. Főleg annak, – és ez a furcsa az egészben – aki rendszeresen imádkozik. Amikor azt halljuk, hogy „Itt a nagybőjt, most nem biztos, hogy többet, de mindenképpen jobban kellene imádkozni”, meg tud szólalni a tiltakozás, hogy „Először is hogyan? Másodszor minek? Ki van töltve az időm, én annyit imádkozom, amennyit bírok és ha őszinte vagyok, akkor tulajdonképpen neheztelek egy kicsit az Egyházra, amelyik imádkozni tanít, és a jó Istenre is, mert hány meghallgatatlan imám van! Hány dolgot kértem, és kérek folyamatosan, amire, úgy tűnik, nincs válasz. Nem történik meg, amit kérek. Miért imádkozzam többet?”

Az imádság a hit dolga. Hogy valaki mit imádkozik, miért imádkozik, hogyan imádkozik, észreveszi-e imádságának a hatását megvallja-e – ez a hitének a tükre. Azaz ha valaki tudni akarja, hogy milyen a hite, s hogy mint hívő ember milyen, meg kell néznie az imádságait. Ha tehát a fölszólításra, hogy most többet, mindenesetre jobban kellene imádkozni, csöndes sértődöttség szólal meg a szívemben, akkor a hitemmel van baj. Akkor elsőként azt kell imádkozva kérnem, hogy „Istenem, Akitől minden jó származik, Aki a keresztségben a szívembe árasztottad a hitet, a reményt meg a szeretetet, add, hogy ebben a nagybőjtben a hitem tisztuljon, meg erősödjék!

Mert amikor az imádságra fölszólításra azzal reagálunk, hogy nekem már annyi a meghallgatatlan imám, hogy nem óhajtom tovább szaporítani, akkor igazában arról van szó, hogy én azt hiszem, hogy imádkozom, és erre meg fog történni, amit én akarok. És ez helytelen, mert az imádságainknak az egyik alaptémája az, hogy Mi Atyánk, Aki a mennyekben vagy, a gyermekeid vagyunk, a gyermekek vagyok, legyen meg a Te akarata – mondom és utána megsértődöm, mert nem történt meg, amit én akartam. Ez a meghallgatatlan ima: Nem történt meg, amit én akartam.

Világosabbá, tisztábbá válik a hitbeli látásunk, ha meggondoljuk, hogy mit is mondunk, amikor imádkozunk? Kihez beszélek, amikor imádkozom? Ki vagyok én, aki imádkozom? Ha megtanuljuk a helyes válaszokat ezekre a kérdésekre, akkor kezdünk hívő emberek lenni. Aki tudom, hogy én, mint gyermek szólítom az én mindenható Istenemet, aki Atyaként szeret engem, mint szülő a gyermekét. És ha nekem valami kérésem van, az én dolgom az, hogy tegyem oda elé a kérésemet, aztán figyeljem, hogy hogyan teljesedik az Ő akarata, hiszen azt mondtam, hogy legyen meg a te akarata!

Amikor ez elkezd az embernek kivilágosodni, eltűnik az életéből a „meghallgatatlan imám” rovat, és megjelenik az a rovat, hogy „figyelmetlenül imádkozom”!, meg a gyanú, hogy lélekben talán még a hétéves kort sem értem el, amikor egy gyermek már gondolkodik és különbséget tud tenni jó és rossz között.

A felnőtt keresztség akkor kezdődik el, amikor az ember kezd Isten gyermekeként imádkozni. Ekkor derül ki, hogy az Egyházban az imádsággal kaptam egy anyanyelvet. A mennyországnak anyanyelvét, amit az Úr Krisztus beszél, meg a Szűzanya, az angyalok meg az összes szentek beszélnek. Ekkor elveszíti a fontosságát, hogy megtörténik-e amit én akarok, vagy nem történt meg.

Segítsen meg minket a mi jóságos Istenünk, Aki a keresztségben megajándékozott minket a hittel, hogy amikor keresztet vetünk, tudatossá váljon hogy most imádkozom. Nem követelözöm, nem perlekedem, nem igényeket nyújtok be, hanem gyermekeként szólítom a Szentháromságot. És figyelem, hogy nem mond-e valamit, amit MOST, éppen most, az imádságom után tennem lehetne és tennem kellene. az Ő kedvéért. Amen.

**Nagyböjt első vasárnapja „A” évben
2011. március 13.**

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, ki a böjti szent idővel újra megajándékozol minket, kérünk, segíts, hogy a vezeklést kitartóan gyakorolva jobban megismerjük Krisztusod misztériumát, és hozzá méltó életünkkel részesedjünk kegyelmeiből. Ugyanazon a mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Ter 2, 7–9. 3,1–7.26,4–10.*
Szentlecke: *Róm 5,12–19.*
Evangélium: *Mt 4,1–11.*

Testvéreim!

A nagyböjt számunkra a Húsvétra fölkészítő 40 napos időszak. Az Egyház első évszázadaiban ez a 40 napos böjti időszak a keresztelendőket készítette föl arra, hogy nagyszombat éjszaka megkeresztelkedhetnek, újjászülethetnek Krisztusban, és a halál földjéről elindulhatnak a mennyek országa felé, de erre készülni kell. Városonként az egész hívő közösség együtt készült ezekkel a felnőtt keresztelendő emberekkel. És mindenki úgy segített, ahogy tudott.

A nagyböjt ősmintája az Úr Krisztus 40 napos böjtje, melynek záró tétele az Úr megkísértése. Az Egyház megtanít arra, hogy ez a három kísértés, amivel az ördög megkísértette a Názáreti Jézust, az ördög fegyverkészlete, újat nem talál ki. Az ördögnek az a tapasztalata, hogy az első emberpárttól kezdve mindmáig, e hárommal kísértéssel, sőt legtöbbször a három közül valamelyikkel bárkit el tud ejteni. Akár úgy, hogy ásott veremként teszi az utunkba, mi rálépünk és beleesünk; akár úgy, hogy húrokként állítja fel és mi belelépünk, vagy lépvezzőt készít, amire ember ráragadunk.

Szent Máté elbeszélése szerint Jézus legyőzte a *kenyér*, a *dicsőség* és a *hatalom* három kísértést. Szent Jánosnál ugyanez a három a *test kívánsága*, a *szemek kívánsága* és az *élet kevélysége*.

A test éhes, szomjas sok mindenre, és mint jogait követeli, hogy az ember szerezzé meg magának a kenyeret, a bort, a különféle testi élvezeteket. A szemek kívánsága a léleknek a dolga, amely minden áron tudni akar nem csak az anyagról, hanem a szellemről is. Az élet kevélysége a hatalom és a dicsőség meg a pénz, amiről az a benyomása az embernek, hogyha pénzem van, akkor a testem kívánságai is, a szemem kívánságai is maradéktalanul teljesülnek, sőt a hatalom is, a dicsőség is az enyém lehet. De a végén kiderül, hogy az ördögnek egy célja van minden kísértésével: hogy öljön és pusztítson, és az ember meghaljon.

Az Úr Krisztus pedig azért jött, hogy életünk legyen. Jó, ha a nagyböjtben a test kívánságaival meg a szemek kívánságaival szemben az ember gyakorolja az ellenállást, amit a régiek úgy neveztek, hogy *önmehtagadás*.

Az önmehtagadás lényege, hogy a hitből kapott ismeretek alapján különbséget tudunk tenni a jó és a rossz között, és ha valami rosszat eddig tettem, vagy kivettem magamat a ve-

szedelemnek, most megtagadom a rosszat és próbálom elkerülni a veszedelmet. Ha pedig lusta voltam, figyelmetlen és kényelmes voltam, most összeszedem magamat és megteszek olyan dolgokat, amiről tudom, hogy jó; lehet, hogy nehéz, de időt szánok rá, erőfeszítést teszek érte. Azért, hogy a lelkem uralkodjék a testem fölött, most megteszem ezt vagy azt a jót.

Úgy tűnik, hogy régebben ha elhangzott, hogy a lélek tanulja az uralmat a test fölött, értették a szót. Hitték, hogy minden egyes ember, mindegyikünk személy szerint, testből és lélekből, anyagból és szellemből vagyunk teremtve, és a lelkünk, a szellemi részünk az értékesebb. Ezt a régiék a hitből tudták.

Ha a mai, szekularizált embernek az Egyház mondja, hogy „Itt a nagyböjt, most a léleknek módja nyílik gyakorolni az uralmat a test fölött!” – kikerekedik a szeme és kisebb-nagyobb gúnnyal azt kérdezi, hogy: „Az meg mi, hogy test meg lélek? Micsoda manicheus, gnosztikus ilyen-olyan-amolyan dualizmus ez? Ilyen nincs. Van az ember, a maga általános emberi jogaival és személyi méltóságával, aminek alapján mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy ami neki tetszik azt megcsinálja, tűzzel-vassal kikényszeríti, ami pedig nem tetszik neki, arról egyszerűen nem vesz tudomást. Mi az, hogy test és lélek?!”

Az Egyháznak ebben a szekularizált világban egyik alapvető dolga pontosan ez, hogy amikor tanít, következetesen tanítsa, hogy miféle konstrukció az ember a Teremtő szándéka és műve szerint? Porból és szellemből, testből és lélekből áll. A testi rész néhány évtizedig életképes és megöregszik, még akkor is, ha semmi betegség nem éri. Megöregszik és meghal a test. A lélek azonban, az egyszer megteremtett lélek meg nem hal, mert szellem, a lélek örökkévaló, a fogantatása pillanatától kezdve örökkévaló. Hogy az ember megtanul-e engedelmessé válni, a lélek megtanul-e uralkodni a testen, meghallja-e a teremtő, megváltó, megszentelő Isten hívó szavát, ettől függ, hogy a halála pillanatában, amikor a lélek elválik a testtől, az üdvösségre vagy a kárhozatba jut-e.

Az Úr Krisztus ezért küldte a Tizenkettőt, hogy menjenek, és ezt tanítsák meg minden népnek, hogy aki hisz és megkeresztelkedik – természetesen ebbe benne foglaltatik, hogy utána a keresztségének megfelelően él –, az üdvözülni fog. Aki pedig nem hisz, nem hiszi el ezt a test lélek összetétel embert, nem hiszi el, hogy az örökölt természetében bajt örökölt, az eredeti bűnt, amitől szabadulni lehet épp a keresztséggel, aki ezt nem hiszi el, elvész.

A nagyböjtben, amikor halljuk a buzdítást, hogy nagyon jó dolog, ha valami apró gyakorlat az embernek van, a törvény a pénteki hústilalmat és a két szigorú böjti napot, a már el is múlt hamvazószerdát és nagypénteket írja elő kötelezően.

Ha ehhez nem teszünk hozzá valami személyes dolgot, elmegy a nagyböjt, mi meg elmegyünk a húsvét misztériuma mellett. Ha viszont van valami apró böjti gyakorlatunk, akkor gyümölcsöző lesz a nagyböjtünk.

Ez a személyes hozzáadás természetesen nagyon függ az életkortól, mert más lehetőségei vannak egy tizenéves, huszonéves fiatalnak, más egy család gondjaival küszködő felnőttnek, és ismét más egy a már 50-60-as évein túl lévő, esetleg özvegyen maradt embernek.

Apróságokra gondoljunk, amelyekből rengeteg kegyelem fakadhat: Mondjuk egy fiatal, ha hajlandó arra, hogy ő x délutáni órában leül és tanul, y órában, fél 10-kor, 10-kor, fél 11-kor pedig befejezi a napot és lefekszik. Vagy egy családos ember, nem elcsatangolja az időt, hanem siet haza, hogy övéivel legyen.

A böjtnél általában arra szoktunk gondolni, hogy valami ételt elhagyok, de böjt lehet az is, hogy adott időpontban, mondjuk este 7-kor, én, a magányos öreg, aki teljesen össze-vissza

szoktam enni, este 7-kor főzök magamnak egy teát és valamit most a nagyböjtben rendszeresen megvacsorázom. Vagy reggel x időpontban megreggelizem.

Attól eltekintve, hogy a testre nézve egy ilyen rendszeresen gyakorolt apróság milyen jó hatással van, nem kell sokszor ismételní egy ilyen gyakorlatot ahhoz, hogy megérezhessük a lélek örömét, hogy jó, mennyire más az, amikor ebben a házban, aki én vagyok, nem a test szétszórtsága meg a legkülönbözőbb hibái uralkodnak, hanem én magam, a lelkem, a szellemi lelkem, még pedig a hitből merített ismeretek alapján a Húsvét felé előbbre jutok, micsoda öröm ez! Pedig még a Föld-Hold távolságban vagyunk a húsvét misztériumától.

Ezért jó dolog meghallani, hogy az elmúlt szerdán megkezdődött a nagyböjt, és ez a 6 hét most Húsvétig valami apróságban különbözzön az év többi szakaszaitól. Nem feledve, hogy vasárnap nincs böjt. Ezt a régiek is tudták.

Itt az első vasárnapon sóhajtsunk egyet, hogy Jézusunk, te, aki ismered a mi gyarló, emberi természetünket, segíts, hogy okosan valami apró nagyböjti gyakorlatot ki tudjunk választani és végig tudjuk vinni a te húsvétodig. Amen.

Nagyböjt első vasárnapja „B” évben 2006. márc. 5.

Olvasmány: : *Ter 9,8–15.*

Szentlecke: *1Pét 3,18–22.*

Evangélium: *Mk 1,12–15.*

Testvéreim! Nagyböjttel készülünk a húsvétra. Szeretnénk, hogy részünk lehessen az Úr Krisztus dicsőséges feltámadásában. De ehhez hinnünk kell. Hinnünk kell, hogy ami itt a földön történik, nem véletlenül történik. Hinnünk kell, hogy mi, emberek a teremtő Istentől kapjuk az életet és kapunk hozzá egy kérdést. Akarod-e imádni a te Uradat, Istenedet és akarsz-e Neki szolgálni? Ha igen, akkor tartsd meg a parancsolatokat. És élni fogsz.

A földi élethez hozzátartoznak a próbatétek is. Azért, hogy amikor az emberszív azt mondja, hogy Istenem, én Téged akarok imádni. Csak Téged. És Neked akarok szolgálni, - akkor ad a Mindenható Isten alkalmakat, hogy na, akkor nézzük meg, hogy igaz-e az, amit mondasz? Tényleg? – És a kísértések, meg a próbatétek erre valók. Hogy megbizonyosodhassunk, mi, emberek, hogy a szó, amire tanítottak minket, hogy amit adsz a te Istenednek, hogy ez a szó az ajkunkon igaz.

Kétfajta kísértés van. Az egyik a próbatét, a másik a „bűnbe akar vinni”. A próbatétek Istentől, a bűnbe vivő kísértések az ördögtől erednek.

Amit a nagyböjtben oly gyakran hallunk, hogy ez az imádságnak, a böjtnak, meg az irgalmas jócselekedeteknek az ideje, jó lenne meghallani. Hogy nevét tudjuk adni annak, hogy: Isten, tényleg komolyan gondolom. Én Téged akarok imádni és Neked akarok szolgálni.

Az Egyház tapasztalatból tanítja, hogy az imádság, a böjt és a jócselekedetek két szinten zajlanak: a látható, fizikai világ szintjén és benn, a szívünkben, ahol a külső szemlélő nem lát semmit. Maga az ember azonban a lelkiismeretében látja, hogy ott benn, igazán az-e, akinek mondja magát.

A szentek mondják, hogy az ördög tud kísérteni a kenyérral, tud kísérteni a hatalommal, tud kísérteni a dicsőséggel, ahogy ezt az Úr Krisztussal is megtette, de a legnagyobb kísértések közé tartozik, amikor ellenségeskedésre hívja az embert. Rendkívül fogékonyak vagyunk rá. Mert azt hisszük, hogyha azt a másikat ellenségnek tekintem és magam alá tiportam, akkor vagyok én igazán az, aki vagyok. Éppen ezért az imádság, a böjt és az irgalmaság cselekedeteinek belső szintjén rendkívül fontos a megbocsátás és a megbékélés, aminek támasztéka a testben gyakorolt böjt, a jócselekedetek, meg a szóbeli ima is. S éppen ezekben a hetekben minálunk érdemes arra fölfigyelni, hogy micsoda energiával szítják az emberek az ellenségeskedést másokban.

Ezért ez a nagyböjt nem kis feladat számunkra. Őrizni benn, a szívünkben a békét. Megbocsátani, adott esetben bocsánatot kérni, s tudni, hogy az üdvösség nem attól függ, hogy Virágvasárnap a választásnak mi lesz a vége. Az üdvösség attól függ, kit imád az ember, kinek szolgál.

A szentmise végén hamvazunk, mert a héten Hamvazószerda volt. S a hamu oda teszi a szemünk elé, hogy ember, látod?... ez lett az engedetlenség gyümölcse. Hiszen az Úr megmondta: ha nem engedelmességsz, meghalsz. Csak mi nem hittük el. Aztán a bűn után hallottuk, hogy fájdalmak fogják kísérni az életet. Kudarok fogják kísérni a munkát. És meghalunk – visszatérünk a földbe. A hamu ezt mutatja.

De a húsvétra készülünk, amiben láthatóvá válik az, hogy mit jelent az Úr Krisztusnak az a mondata, hogy: én föl fogok támasztani mindenkit: aki jót cselekedett, a boldog, örök életre, aki rosszat tett, a kárhozatra.

Meghallani azt, hogy nagyböjt van, bűnbánatot tartani, őrizni a szívünkben a békét, megbocsátani, – mindezzel annak adjuk jelét: Jézusom, szeretnék Veled együtt, boldogan föl-támadni.

Adjon nekünk erőt az Úr, hogy bármi történik körülöttünk, el ne felejtsük, hogy nekünk az élő és igaz Istent szabad és kell imádnunk, s mindaddig, amíg bűnbánatot tartunk és teszünk a jót, csak Neki szolgálunk. Ámen.

Nagyböjt első vasárnapja „C” évben 2013. február 17.

Olvasmány: : *MTörv 26,4–10.*

Szentlecke: *Róm 10,8–13.*

Evangélium: *Lk 4,1–13.*

Testvéreim!

Az elmúlt években már hagyomány lett, hogy októberben, meg februárban a Szentatya összehívja a bíborosokat – ezt a gyűlést konzisztóriumnak hívjuk – és közli velük, hogy kik azok, akiket új bíborosként e testület tagjaivá akar tenni. Továbbá a konzisztóriummal közölte mindig az újabb szenttéavatásokat.

Most, február 11-re a bíboros atyák annak rendje-módja szerint megkapták a meghívót. Össze is gyűltek a megfelelő teremben, de amikor a pápa megszólalt, a következőket hallották:

„Kedves testvérek! Nem csak a három szenttéavatás miatt hívtalak össze benneteket erre a konzisztóriumra, hanem azért is, hogy közöljem veletek döntésemet, amely nagyjelentőségű az Egyház élete számára. Miután ismételten megvizsgáltam lelkiismeretemet Isten színe előtt, arra a bizonyosságra jutottam, hogy erőnlétem előrehaladott korom miatt már nem alkalmas arra, hogy megfelelő módon gyakoroljam a Péteri szolgálatot. Nagyon jól tudom, hogy ezt a feladatot spirituális természete miatt nem pusztán tettekkel és szavakkal, hanem szenvedéssel és imával is teljesíteni kell. Azonban a mai világban, amely gyors változásoknak van kitéve, és a hitélet szempontjából nagyjelentőségű kérdések rázzák meg, Szent Péter hajójának kormányzásához és az Evangélium: hirdetéséhez szükség van mind a test, mind a lélek erejére. Ez az erő az utóbbi hónapokban olyan mértékben csökkent bennem, hogy el kell ismernem: képtelen vagyok jól megfelelni a rám bízott szolgálatnak.

Ezért e cselekedet súlyának tudatában teljes szabadsággal kijelentem, hogy lemondok Róma püspökének és Szent Péter utódának szolgálatáról, amelyet az Úr 2005. április 19-én a bíborosok keze által bízott rám. Oly módon, hogy 2013. február 28-án este 8 órakor a római szék, Szent Péter széke megürül és annak, aki erre illetékes, össze kell hívnia a konklávét az új pápa megválasztására.

Kedves Testvérek, teljes szívemből köszönetet mondok nektek azért a szeretetért és munkáért, amellyel velem együtt hordoztatok szolgálatom súlyát és bocsánatot kérek minden hibámért. Most ajánljuk az Anyaszentegyházat legfőbb pásztora, a mi Urunk Jézus Krisztus gondjaiba. Fohászkodjunk szent Anyjához, Máriához, hogy anyai jóságával segítse a bíboros atyákat az új pápa megválasztásában.

Ami engem illet, a jövőben is teljes szívvel kívánom szolgálni Isten szent egyházát, imának szentelt életemmel."

Elképzelhető, hogy ez micsoda döbbenetet váltott ki a bíboros atyákban, aztán órákon belül az egész világ-egyházban. Talán az Egyházhöz nem tartozókban is. Ilyet az Egyház még nem látott. Hát most lát. Benedek pápánk az elmúlt napokban már búcsúzott. Szerdán megtartotta az utolsó nyilvános kihallgatást, benne valószínű az utolsó kis hittanórát a Hit Évében.

Ezeknek az utolsó megnyilatkozásoknak végrendelet természete van... Azaz ilyeneket az ember másként olvas és másként hall, mint amikor fut az élet a maga normális menetében. S ugyanakkor fölajdul az emberben: jaj, Istenem, mi mindent mulasztottam el... mi mindenre jobban oda kellett volna figyelniük... és most már – késő.-

A mai nappal a Szentatya és közvetlen munkatársi köre egyhetes lelki gyakorlatot kezd. Ez hagyomány. Ez nem rendkívüli. De ilyenkor a pápa eltűnik a szemek elől. De ma délben még a Szent Péter téren az Úrangyalát a pápával együtt imádkozhatja az Egyház.

Aztán majd még egyszer, 27-én – már nem a kihallgatási teremben, hanem a Szent Péter téren még egy utolsó nyilvános kihallgatást tart a Szentatya, - és az lesz az utolsó találkozója velünk. Másnap, 28-án délután helikopterrel száll és Castel Gandolfóba repül, és este 8-kor – mintha meghalt volna – a pápai szék és Róma püspöki széke megürül.

Rendkívüli napok ezek!

Nagyon meg kell köszönnünk, hogy a most 86 éves öreg ember, az öreg Péter – eddig bírta.

Ezekben a napokban elsősorban azért kell imádkoznunk, hogy a búcsúzásba – ha lehet – ne haljon bele, hanem imáival itt a földön tudja támogatni az Egyházat, majd az utód vezetése alatt.

Búcsúzó beszédeiben újra meg újra mondja: Eddig is, de különösen most, fizikailag érzem, Gyermekeim, a ti imádságaitoknak az erejét. – Ez nem mese.

Amikor – ugye, az Úr mondta – amikor ketten vagy hárman, egyetértően imádkoztok, én ott vagyok veletek... kérjétek és kaptok! – Hát akkor mi történik, amikor az egész Egyház – most – eggyé tud válni az imában a hálaiban, meg aérésben...

De azért Hamvazószerdán este, az utolsó Szent Péter-bazilikai szentmisében a Szentatya még fölhívta a figyelmünket: „Gyermekeim! Ne felejtétek el, a kísértő itt van a világban. És mindenkit – nem is egyszer – megkísért azzal, hogy ne úgy keresd az üdvösséget, ahogy azt az Egyház tanítja, hanem úgy, ahogyan én adom neked. Mert nekem adatott minden. És annak adom, akinek akarom. – Gyermekeim! – mondja a Szentatya – Figyeljétek! Legyetek éberek és ezt a hazugságot ismerjétek föl!”

És ezen az első vasárnapon kérjük meg az Urat, hogy segítsen nekünk megküzdeni a kísértéseinkkel! Amelyek látszólag nem egyformák, de a lényegük ugyanaz. El akar téríteni az üdvösség útjáról. Arról az útról, amin az Úr Krisztus járt előttünk. És most az Ő földi helytartója, – a földön járó Krisztus – jelként megmutatja, hogy ezen az úton hogyan kell végigmenni. Ámen.

Nagyböjt első hétfője 2011. március 14.

Napi könyörgés

Istenünk, aki Üdvözítőnk vagy, kérünk, téríts meg minket, és oktasd lelkünket mennyei tanításoddal, hogy a nagyböjti szent idő üdvösségünkre váljék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Lev 19,1–18.*
Evangélium: *Mt 25,31–46.*

Testvéreim!

A Japánban történt szökőárról, ami tavaly decemberben történt eszünkbe juthat, hogy az Úr Krisztus mondta, hogy az Emberfiának második eljövetele a világ végén olyan lesz, mint a vízözön, mert az emberek úgy fognak viselkedni, ahogyan Noé napjaiban viselkedtek. Adtak, vettek, nősültek, férjhez mentek, ettek, ittak, mit törődtek azzal, hogy Noé bárkát épít? Nem érdekelte őket. De jött a vízözön és elsodorta valamennyit.

Bennünket, modern embereket megér az a kísértés, hogy mindez csak régieknek szóló mese. Ám történnek olyan katasztrófák, mint ez a földrengés és az azt követő cunami, amikor az emberek élik mindennapi életüket, s egyszer csak rájuk szakad a pusztulás és nincs menekülés.

A nagyböjt két nagyidőszakra oszlik. Az első kétharmad, 4 hét, elsősorban a bűnbánat ideje, a két utolsó hét a szenvedés időszaka. Nagy Szent Gergely pápa óta, közel 1400 éve, a nagyböjti szentmisékben hétköznapokon és vasárnapokon is ugyanazok a könyörgések hangzanak el az Úr felé, és ugyanazok a szentírási Olvasmányok hangzanak el felénk. 313 után, az üldözések elmúltával ez a nagyböjti időszak nem csak a kereszttelésre készülők utolsó, 6 hetes kurzusa volt, hanem a nyilvános bűnösöket is felkészítették arra, hogy a nagycsütörtöki szentmisében megkapják a föloldozást és újra áldozhatnak.

Általános tapasztalat volt, hogy a keresztség az újjászületés szentsége ugyan, de Isten gyermekei is ki vannak téve a kísértésnek, és megmarad emberi gyöngeségük. Ezért képesek a keresztyének is elkövetni égbe kiáltó bűnöket is, amelyek a nyilvánosság előtt történnek, vagy olyan károkat okoz, hogy ha abban az állapotban hal meg valaki, az Egyháznak aggódnia kell érte, hogy akár el is kárhozhat miatta, hacsak az utolsó pillanatban meg nem kapja a bánat kegyelmét.

Alapjában három ilyen égbekiáltó bűnt tapasztaltak a keresztyének: a hittagadást, a gyilkosságot meg a házasságtörést. Kiderült, hogy óvatlanul vagy a legkülönbözőbb meggondolásokkal bele lehet sodródni ilyen bűnökbe. És voltak, akik szentírási helyekre hivatkozva azt mondták, hogy, aki pedig keresztyén létére ilyesmit elkövetett, azt a legjobb lenne mindjárt máglyára ültetni és elégetni, ezzel kiégetni az Egyház testéből, de mindenképpen ki kell közösiíteni: „Így nem vagy keresztyén, menj, amerre látsz. Számodra nincs bűnbocsánat!”

Callistus pápa emléknapiján szoktuk hallani évente, hogy ő volt az, aki Péter székéből ezt a kérdést egyszer s mindenkorra eldöntötte, amikor azt tanította, hogy nincs olyan bűn, amit az Egyház meg nem bocsátana a bűnbánó embernek, és föl ne oldozhatná. Hiszen az Úr Krisztus Péternek korlátok nélkül adta át az oldás és a kötés hatalmát. Tehát ilyen kegyetlen szigorúnak az Egyházban nincs helye. De a vétkesnek bűnbánatot kell tartania, nem csak belsőleg megalázkodva, hogy „Uram, irgalmazz nekem, bűnösnek”, hanem amilyen nyilvános volt a bűn, olyan nyilvánosnak kell lennie a vezeklésnek, a bűnvallomásnak és a föloldozásnak is.

A mondott bűnöket követők nagycsütörtökig vezekeltek, a többiek pedig szent félelemmel kísérték őket. A templomokban külön helyet alakítottak ki számukra. Aztán itt a nagyböjti időben a szentmise első részén, a följánlásig ott voltak és hallották az imádkozó Egyházat meg hallották a szentírási részeket, az Olvasmányokat meg a hozzáfűzött tanítást. De a tanítás végén ezeket az embereket elbocsátották, hogy: menjetek és készüljetek, a bűnbánók a nagycsütörtökre, a kereszttelendők a nagyszombatra és majd akkor, akkor a teljes szentmisén vehettek részt, akkor majd teljes jogú tagjai lesztek újra, ha bűnösök voltatok vagy először, ha kereszttelkedtek, a közösségnek, az Egyháznak.

Ezért nagyon komoly időszak volt a nagyböjt, azoknak is, akik nem lettek nyilvános bűnösök, de szent félelemmel nézték őket, mondván: „Istenem, csak Neked köszönhetem, hogy nem vagyok ott köztük, mint gyilkos, házasságtörő és hittagadó, megőriztél. Őrizz! Egyébként én magam is bűnös ember vagyok, nem követtem el égbekiáltó bűnöket, de ha számon kérsz, mit tudok mondani?”

Segítsen nekünk az Úr Krisztus, hogy amikor a mai világnak a nyilvános bűnöseit látjuk, ne úgy ítéljük el őket, hogy ezek a kárhozat fiai, hanem tudjunk értük imádkozni. És köszönjük meg a jó Pásztorunknak, hogy vigyáz ránk, és kérjük, hogy óvjon és őrizzen minket. Amen.

Nagyböjt első keddje
2011. március 15.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, tekints le házad népére, és engedd, hogy miközben a testi vezekléstől tisztul a lélek, szent vágyaink Tebenned teljesüljenek. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 55,6–11.*
Evangélium: *Mt 6,7–15.*

Testvéreim!

Mi emberek a teremtésben kaptuk a feladatot, hogy hallgassunk a mi Istenünk szavára, és higgyünk neki. Higgyük el, hogy ha valamit ránk bíz, nem túlterhel és összeroppant, hanem az erőinkhez mért feladatokat ad, ha pedig valamit megtilt, akkor nem irigy, hanem félt. Félti a szeme fényét, az embert.

Már az Ószövetség hallotta, hogy „Szentek legyetek, mert én szent vagyok!” Mi pedig a Hegyi beszédben halljuk az Úr Krisztustól, hogy „legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes, Aki nem személyválogató, hanem a kincseit katolikus módon ajándékozza mindenkinek. Fölkelti a napját jókra és rosszakra, adja az esőt mindenkinek. A kegyelem felhői is járják a világot és hullatják a kegyelem harmatját és esőjét, és aki befojadja az él, mégpedig istengyermeki életet élhet.

A „legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes” parancs két területen nagyon magas követelmény: egyik az önfeláldozó szeretet, a másik a megbocsátás. Az Úr Krisztus mind a kettőt megmutatta, hogy amit mond az mit jelent.

Itt a nagyböjt elején halljuk, hogy amikor imádkozni tanít minket, a Miatyánk harmadik harmada arról szól, hogy bocsánatot kell kérnünk, bocsásd meg a mi vétkeinket Atyánk, de úgy, ahogyan mi megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Igen ám, csak ehhez kell a reális látás önmagunkban is, kifelé is, és kell az a szelíd alázat, amivel az értelmes ember belátja, hogy még az igaz is hétszer botlik napjában, pedig ő próbál figyelni. Ha pedig sodródunk a mindennapokkal, hányszor csetlünk-botlunk, vétünk! De az Úr nagyon komolyan figyelmeztet, hogy ha ti nem bocsátotok meg, nem kaptok bocsánatot.

Ezért a bocsánatkérés meg a megbocsátás komoly nagyböjti feladat, de föltételezi a bűn ismeretét, a bűn beismerését és a büntudatot, amelyek ellen a világ mindent elkövet: magyaráz, zajong, szórakoztat, elkábít, programokat csinál, összemosza az időt teljesen homogénná egész esztendőben, csak hogy szóba ne kerüljön, hogy mit vétettem el, miért kell bocsánatot kérnem és mit bocsáthatok meg a felebarátaimnak.

Mint minden, ez is a családokban kezdődik el és a családokban dől el, hogy a felnövekvő nemzedéknek lesz-e érzéke az őszinte bocsánatkérésre és hajlandósága a megbocsátásra?

Hogy a megbocsátás mennyire életbe vágó, a válóperekben látszik a legkeményebben, amikor bíróság elé megy valaki azzal, hogy engem olyan sérelem ért, amit nem bocsátok

meg és inkább elszakítom a köteléket, amelynek a teremtő Isten szándéka szerint a halálig kellett volna tartania.

A „legyetek tökéletesek miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” krisztusi parancsa a megbocsátást várja tőlünk. A nagyböjtnél főleg a vége, az Úr Krisztus szenvedéstörténete mutatja hogy a szent Isten milyen fokon megbocsátó. Erről az Ószövetségnek sem volt fogalma, pedig a próféták mondták, hogy térjete meg, mert nagyon megbocsátó az Úr, de hogy ennyire, aogyan a Golgotán láthatóvá vált, ezt nem sejtette senki.

Segítsen meg minket az Úr Krisztus, hogy itt a böjti időben szelíd alázattal tudjuk beismereni, hogy véték, napról-napra sok mindent elvétek. Adja az erőt meg a kegyelmet, hogy tudjunk bocsánatot kérni, és ami talán még fontosabb: tudjunk megbocsátani, felejtetni és megadni a lehetőséget annak a másoknak, a felebarátnak, hogy javuljon. Hogy mi magunk is a mi mennyi Atyánktól, ha kérjük, és főleg a végén, bocsánatot nyerjünk azért, hogy üdvözülhessünk. Amen.

Nagyböjt első szerdája 2011. március 16.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, jóságosan ügyelj Egyházad áhítatos odaadására, hogy mindazok, akik a böjtöléssel fékre fogják magukat testben, jótetteik gyümölcseként szülessenek újjá lélekenben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Jón 3,1–10.*
Evangélium: *Lk 11,29–36.*

Testvéreim!

A nagyböjt 40 napja az Úr Krisztus pusztai böjtölésének az emlékezete, de hallva a szentleckét a Jónás féle bűnbánati 40 napban modellt láthatunk, amit Jónás Ninivének hirdetett meg, és a ninivei férfiak, az idegenek, a pogányok, az ellenségek hittek Jónásnak és bűnbánatot tartottak.

Mi római katolikusok vagyunk, ezért a liturgiánk sok-sok Rómából eredő elemet őriz mind a mai napig. Ilyen elem a stációs liturgia.

Róma birodalmi főváros volt, olyan, mint ma Brüsszel. Ebbe a fővárosba összefutottak az egész birodalomnak a hírei. És nem is gondolnánk, hogy milyen gyorsasággal. Rómában tudtak, és nem csak a császári udvarban, Péter körül is, és a mindenkori pápa körül is, az Egyház vette a híreket, jókat is, rosszakat egyaránt. És ők is halottak éhínségekről, földrengésekről, természeti katasztrófákról, meg a 4-5 századtól a népvándorlásról, a barbárokról. És Rómában a pápák kezdeményezésére kialakult szokás, hogy a nagyböjt 40 napja nem csak a keresztelendőik fölkészítése, ott Rómában, nem csak a nyilvános bűnösök fölkészítése a föloldozásra, ott Rómában, hanem az egész világ Egyház minden gondjának az odavitele, mégpedig böjttel és imádsággal a megváltó Krisztushoz.

Az üldözések évszázadainak gyakorlata szerint egy-egy ünnep szentmiséje azzal fejeződött be, hogy kihirdették, hol lesz a következő vasárnapon vagy a következő ünnepen a szentmise. A megjelölt helyek katakombák vagy magánházak, nagy befogadóképességű villák, lakóházak voltak.

Az 5-6. századra ebből alakult ki, hogy a nagybőjtben minden napra más templomot jelöltek ki a liturgia helyéül., még pedig úgy, hogy a római hívek tudták, hogy hamvazószerdán a pápa a Szent Szabina bazilikában misézik. Ekkorra már megépült a hét nagy bazilika, és sok-sok kisebb templom, rendszerint vértanúk halála helye vagy sírja fölött. Így hamvazószerdán a Szent Szabina-, következő csütörtökön a Szent György-templom, az első vasárnapon a pápa temploma, a Lateráni Bazilika, tegnap a Szent Péter bilincsei-templom. A mai nap stációs temploma a Santa Maria Maggiore-bazilika volt. Ez mindig azt is jelentette, hogy ahhoz a szenthez vitték oda az Egyház minden gondját, baját, hálaadását, akinek a templomába mentek.

A nagybőjtben az Egyház ma is, nemcsak Rómában, mindenütt, és a globalizáció jóvoltából az egész földnek a gondjairól percek alatt értesülünk. És amikor ilyen híreket kapunk, mint, amik az elmúlt napokban jöttek akkor azért a nagybőjt az Isten félelem felé tereli a figyelmet. Arra felé, hogy nem is vagyunk mi emberek olyan nagyok, mint, amilyenek néha képzeljük magunkat. Meg a tudomány, amire olyan büszkék vagyunk. És hányszor hallottuk már, hogy: kérem, idő kérdése és a tudománnyal mindent meg fogunk oldani, mindent. És akkor kiderül, hogy a tudomány legnagyobb vívmánya a legnagyobb veszedelmet rejti magába. És nem kell hozzá más csak az, hogy mozduljon meg a föld. És a csúcs technika életveszély forrásává válik. Na, most a gondolkodó ember, a hívő ember ilyenkor tudja, hogy most nem tüntetni kell, hanem bűnbánattal imádkozni és kérni a világosságnak a Lelkét, hogy nem a kicsinyek, mert a kicsi ember föld közelben él és neki eszébe se jutnak olyan dolgok, ami a nagyokat magasba röpíti, aztán elejti.

VI. Pál és II. János Pál pápa után most már a harmadik pápa, XVI. Benedek mondja, folyamatosan mondja, hogy emberek, istenfélelemre és bölcsességre van szükségünk ahhoz, hogy életbe tudjunk maradni. Nem a tudományban kell bízunk, hanem újra föl kell fedeznünk a mi Istenünk törvényeit. Szelídnek kellene lennünk és alázatosnak.

A nagybőjtben mi önként vállalunk önmegtagadásokat, imádságokat és jótetteket, de imádságainkban meg kell emlékeznünk a szentmiséinkben is japán testvéreinkről, akikre a földrengés olyan nagybőjtöt hozott, amiről nem is álmodtak: futni kellett, menekülni kellett semmivel bele a semmibe.

Amikor imádkozzuk, hogy: irgalmazzon nekünk a mindenható Isten, de jó lenne, ha a nini-veik hite élne bennünk, tudván, hogy mi mindent elvétünk, de azt is tudván, hogy irgalmas az Isten és a bűnbánó szelídséget és bölcsességet kérő embert meghallgatja. Segítsen nekünk a Szűzanya meghallani a világ bajait és imádkozni mindannyiunkért. Amen.

Nagyböjt első csütörtöke
2011. március 17.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, erősítsd bennünk az egyenesen gondolkodó elmét és a készségesen jót
tevő akaratot, hogy akik nélküled nem létezhetünk, törvényeid szerint tudjunk élni. A mi
Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Eszt 4,17l–z.*

Evangélium: *Mt 7,7–12.*

Testvéreim!

Az Ószövetségnek van két hősnője, Judit meg Eszter. Judit egy várost mentett meg a teljes
pusztulástól, kockára téve az életét. Eszter a fogságban lévő izraelitákat, egész népét men-
tette meg a kiirtástól. Mindkettőjük történetét külön szentírási könyvek mondják el. Rövi-
dek, érdemes is volna ma Eszter könyvét végig elolvasnunk.

Hajlandóak vagyunk azt hinni, hogy a népirtás 20. századi találmány, és a Szentírásból ki-
derül, hogy szó se róla. Régi, régi dolog ez. A babiloni fogságban lévők fölött hangzott el
halálos ítélet a jog pontos, tökéletes megtartásával. Egy olyan vád alapján, ami nagyon ele-
gánsnak hangzott.

A főemberek törvényt alkottak, hogy egy adott napon mindenkinek térdet kell hajtania a
király szobra előtt, a teljes meghódolás jeleként. Mi azt mondanánk, az imádás jeleként,
amit a zsidók nem voltak hajlandóak megtenni. Tehát törvénszegők. Az új törvény szerint
pedig a hódolat megtagadásáért halál jár.

Eszter, aki Ábrahám leánya volt, de királyné lett belőle, kockára téve az életét közbenjárt a
királynál. A király pedig, mert szerette őt, meghallgatta, és megkímélte Izraelt.

A szentleckében hallott részlet Eszter imája, mielőtt elindul, hogy hivatlanul megjelenjen a
király előtt, és előadja közbenjáró kérését. Babilonban az is törvény volt, hogy ha valaki
hivatlanul hatol be a király csarnokában, az első öröknek meg kell ölniük, mert nyilván
rossz szándékkal jön.

Eszter elindul, rábízva magát a Mindenhatóra, akinek előtte elmondta, hogy „én az én őse-
imnek könyveiből, a Szentírásból hány de hány esetet hallottam, amikor Te, a Mindenható
a legképtelenebb veszedelmekből kimentetted azokat, akik a tieid. Tekints most rám, és ha
akarod elveszek, de nézz rám és add ajkamra a szót. Meg segíts, hogy az oroszlán előtt úgy
tudjak szólni, hogy a népem megmeneküljön!“. És megmenekültek.

A nagyböjt az imádság ideje, és miután az Úr Krisztus megtanította nekünk a Miatyánkot,
utána mondja, hogy kérjétek és kaptok. Hiszen ti is jók vagytok gyermekeitekkel. Hát ak-
kor a ti mennyei Atyátok, ha kéritek? De előtte megmondta, hogy mit kérjünk. A Miatyán-
kot tanította meg előtte.

Jó dolog ilyenkor egy kicsit elgondolkozni azon, hogy amikor imádkozunk, mit szoktam
kérni? És, ha már megöregedtünk, áthatott-e annyira a Miatyánk, az Üdvözlégység, a Hiszek-

egy és a többi imádság, hogy bízunk abban amit az Úr mondott, hogy „ti először keressétek a mennyek országát és minden egyebet megkaptok hozzá”.

A Miatyánk, a mennyek országát kérő ima, azzal kezdődik, hogy jöjjön el a te országod. Ami kell hozzá, hogy megtegyük az akaratodat, meg meglegyen a mindennapi kenyerünk, és ez egy katolikus léleknek már az Oltáriszentséget jelenti. Nem a 150 forintos kenyeret, az Oltáriszentséget, add meg Istenünk, és a gonosztól, a saját bűneimtől meg a Kísértőtől szabadíts meg. Mert az országod ellen van az is, ha én vétek, meg mindaz a támadás, ami a tiedet éri. És a gonosz kegyetlen, az ördög nem akar mást, mint ölni és pusztítani, a népedet, Egyházadat akarja pusztítani. Segíts, szabadíts meg a gonosztól mindannyiunkat mi Atyánk!

Az Üdvözlégyben pedig a Szűzanya oltalmát kérjük, akinek mind a két hősnő Judit is, Eszter is előképe, modellje. Mert a Szeplőtelen, aki a kígyó fejét tiporja meg a maga szeplőtelen fogantatásával és az egész életével Isten népét menti meg folyamatosan, bennünket is, ha kérjük és engedjük.

Kérjük hát ma a Szűzanyát, hogy segítsen nekünk ebben a nagybőjtben jól imádkozni. Segítsen abban, hogy a Miatyánk lelkülete átítasson minket és ne nyugősen panaszkodjunk azért, hogy ezt se kaptam meg, azt se kaptam meg, hanem jó szívvel tudjuk kérni, hogy Istenünk, jöjjön el a te országod, ami kell hozzá add meg, ami pedig ellene van, attól szabadíts meg minket. Amen.

Eszter imája:

„Akkor egész Izrael teljes erejéből fölkiáltott az Úrhoz, mert a biztos halál várt rá. Eszter királyné is az Úrhoz menekült, remegvén a halálfélelemtől. Levetette ékes öltözékét és gyászruhát öltött, és illatos kenetek helyett hamut szórt a fejére, és igen megalázta a testét böjttel. És reggeltől estig szolgálóival együtt arcra borult és mondta: Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene, áldott vagy! A magányosnak kelj védelmére, mert nincs rajtad kívül oltalmazóm, Uram, mivel a veszedelem már a kezem között van.

Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te megőrizted Noét a vízözön áradatában. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te Ábrahámnak és háromszázti-zennyolc emberének kilenc királyt adtál zsákmányul. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te Jónást a cethal gyomrából kiszabadítottad. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te Ananiást, Azariást és Mízaelt a tüzes kemencéből kihoztad. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te Dánielt az oroszánok barlangjából kiragadtad. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te Ezekiást, Júda királyát halálra ítélted, de megszántad, amikor életéért könyörgött, és tizenöt esztendő ajándékozta neki. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te Annának szíve vágya szerint megadtad, hogy fiút hozzon a világra. Én azt hallottam őseimnek könyveiből, Uram, hogy te, Uram, megszabadítod mindvégig azokat, akikben kedvedet találod.

És most, segíts rajtam, magányos emberen, akinek rajtad kívül, Uram Istenem, nincsen senkije. Te tudod, hogy szolgálód undorodott a pogányokkal való együttéléstől. Istenem, te tudod, hogy nem ettem a pogányok áldozatából, és italáldozatuk borából nem ittam. Te tudod, hogy áthozatalom napjától fogva nem volt egyéb örömöm, mint Te, Uram. Te tudod, Uram, hogy amióta ez a ruha a fejemre került, átkozom, mint a tisztátalan rongyot, és nem volt jó napom, amikor magamra vettem. És most jöjj az árvának segítségére, és az oroszán színe előtt add számba a megfelelő szót, és tégy előtte engem kedvessé, és ébressz gyűlöletet a szívében elnyomónkkal szemben az ő vesztére és azokéra, akik egyetértenek vele. Minket pedig szabadíts meg ellenségeink kezéből, és gyászunkat örömmé, gyötrelmünket

szabadulásra fordítsd. Tedd példává azokat, akik a te oldaladon állnak, Uram! Jelenj meg, Uram! Mutatkozzál meg, Istenem!” (*Eszt 4,171–z*)

Nagyböjt első péntekje 2011. március 18.

Napi könyörgés

Istenünk, add meg híveidnek, hogy a nagyböjt üdvös hatására tetszésed szerint alakuljanak, és az önként vállalt testi vezeklés mindannyiunk lelke számára hozzon lelki gyümölcsöt. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Ez 18,1–4.20–28.*

Evangélium: *Mt 5,20–26.*

Testvéreim!

A próféták között, akik mint író próféták 16 vannak, van négy nagy. Izaiás, Jeremiás, Ezekiel, Dániel. Ketten háborús időkben, ketten a babiloni fogságban írtak. Háborús próféták Izaiás meg a Jeremiás. Jeremiás már arról beszél, hogy emberek térjete meg! A királynak mondja: Felség térjete meg, mert jönnek a kaldeusok és rabságba viszik a népet. És megtörtént.

A babiloni fogságban hívja meg az Úr Ezekielt meg Dánielt. Ezekielnél olvassuk azokat a nagy figyelmeztetéseket, hogy a nép felelős azért, ami történt. Ugyanakkor a nép körében vizsgálatként meg ideológiaként szellemes közmondások jártak. Például ez, amit az imént hallottunk, hogy „az atyák ették a savanyú szőlőt és a fiak foga vásott el tőle”, azaz atyáink a bűnösök, mi a mai nemzedék, mi ártatlanok vagyunk, őmiattuk bűnhődünk.

Ezért az Úr figyelmeztette népét, hogy ne mondjátok ezt, mert minden lélek az enyém, mindenki személy szerint felel nekem, felel akkor is, amikor én mondom a törvényemet és megteszi. Akkor a felelete a törvényekre az, hogy „Igen, te vagy az Úr, mi a Te néped, én a Te szolgád vagyok, szövetségben vagyunk veled, ezért amit mondasz, azt örömmel meg tesszük.” Aki pedig nem teszi meg a törvényt az nemet mond, és jön hozzá a szöveg, az ideológia.

Amikor Úr Krisztus a Hegyi-beszédben lerakja az új szövetség alapjait, akkor a szavainkra is figyelmeztet: a ti beszédek egyértelmű legyen, és ne kezdjetek magyarázkodásba, hanem az igen az igen legyen, a nem pedig nem. Akkor is, amikor beszéltek és akkor is, amikor a törvényeimmel találjátok magatokat szemben.

A nagyböjt, mint a bűnbánat ideje fölteszi a kérdést mindegyikünknek, hogyan is állunk a szavainkkal, az igen az igen-e, és a nem, nem-e. Akarunk-e és tudunk-e egyértelműen igent mondani az Úrnak? És szeretnénk-e egyértelműen nemet mondani a kísértőnek?

Az Ószövetségben a bajok és katasztrófák idején szólaltak meg a próféták mintha az emberek akkor fogékonyabbak lettek volna, mint békeidőben. Ezt a saját történelmünkben is lát-

juk. Pedig egy gondolkodó, épeszű ember nem várja meg, amíg a sok mellébeszélésének, meg hazugságainak kártyavárai összeomlanak, és maguk alá temetik, hanem az igazság útját próbálja járni.

Segítsen nekünk az Úr, adja a kegyelmét, hogy ott benn a szívünkben, ahol eldől, hogy elfogadom-e az Úr parancsát és hogy mit fogok mondani, egyértelműek tudjunk lenni mindig. Adjon világosságot, hogy az igen, igen legyen, a nem, nem, akkor is, amikor cselekszünk, akkor is, amikor beszélünk. Amen.

Nagyböjt első szombatja 2011. március 19.

Napi könyörgés

Istenünk, irgalmas Atyánk, térítsd meg a szívünket, hogy mindig az egy szükségeset keresve és az irgalmasság cselekedeteit gyakorolva csak a te dicsőségedet szolgáljuk egész életünkben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *MTörv 26,12–19.*

Evangélium: *Mt 5,43–48.*

Testvéreim!

Ezen a napon Szent József égi születésnapját ünnepeljük, mint a többi szentekét. De milyen különös: a szenteknél szinte kivétel nélkül tudjuk a születési dátumot, az életpályát, a halál dátumát, Szent Józsefről nem. És ezen nem is szoktunk fennakadni, pedig a szentek között A Szűzanya után ő az első.

Amikor a mennyország rangsorát nézi az Egyház, azt tanítja, hogy a földről a mennyországba jutottak között a legnagyobb a Boldogságos Szűz és utána következik Szent József. És utána jönnek az összes többiek, a pátriárkáktól végig-végig az összes szentek. József méltósága abból fakad, hogy az Atya rábízta a szeme fényét, a Fiát, meg a másik szeme fényét a Szeplőtelen. A Szűzanya rábízta szüzességének egész kincsét, a Szentlélek rábízta a menyasszonyát, Jézus pedig rábízta önmagát kicsi korától körülbelül 20-25 éven át.

Ami Szent József életrajzi adatait illeti az életkorát úgy nagyjából 40 és 50 év közé tudjuk becsülni, ha 14-16 éves korában vette feleségül Máriát. De van a hagyománynak egy ága, amely azt mondja, hogy József már özvegyember volt, amikor a Szűzanyát feleségül vette. Akkor sem lehetett több 60-as éveinél, amikor meghalt. Az evangéliumokban szerepel az Angyali üdvözlés utántól egészen Jézus a templomban megtalálásig. Ő a családfő.

József Dávid fia, az ő feladata volt az üdvtörténetben, hogy egyrészt az Ábrahámnak adott áldást, másrészt a Dávidnak adott ígéretet a halálos ágyán, mint atyai áldást átadja Jézusnak.

Szent Lukács evangélista elmondja, hogy a népszámlálási parancsra József is útra kelt és fölment Názáretből Betlehembe, mert Dávid családjából való volt. Dávid házából száрма-

zottaknak Heródes is, a rómaiak is veszedelmet jelentettek, mert mindegyik úgy tekintette a Dávid-ivadékokat, hogy ezek közül bármelyik fölléphet azzal, hogy én vagyok a zsidók királya, Dávid-ivadék vagyok, a próféciákban ott van, az Úr Dávidnak megmondta, hogy megerősíti a trónját örökre és valakit a Dávid-ivadékok közül ültet erre az örökkévaló trónra. Ezt Izraelben tudták, Heródes is tudta, a rómaiak is tudták. Ezért még az Úr Krisztus születése után 100 évvel később is perbe fogtak izraelita férfiakat azzal, hogy ez Dávid ivadék és potenciális trónkövetelő, hát akkor József!

József gondolkodó ember, igaz ember, akinek a belső látását nem torzítja trónkövetelés meg bosszúállás. Ő sejtí, hogy az a királyi jog, amit utolsó áldásával átad Jézusnak, nem költészet. A Szűzanya nyilván elmondta neki, hogy Gábríel azt mondta: „Fiam születik és az Úristen neki adja Dávidnak az ő atyjának a trónját”. Tehát ők ketten tudták, hogy Jézus trónörökös, király lesz, tudták.

Azt csak a szívükben sejtették hogy a korona, amit Jézus viselni fog, töviskorona lesz. Így szolgálta Jézust, aki megmondta, hogy az én országomba a nagyság mértéke a szolgálat itt a földön, és aki első akar lenni az legyen mindenkinek a rabszolgája. Ezért lett József az első, aki hitben, a reménytelen helyzetekben reménykedve szolgálta, nem a legkisebbeket Jézus testvérei közül, hanem magát Jézust; nem egy pohár hideg vizet adott neki szomjúságában, hanem az életét tartotta fön és gondoskodott róla, mint családfő. Vigyázott a Szűzanyát, őrizte az Üdvözítőt, amíg lehetett. Aztán kettőjük karjai között halt meg, még az Ószövetségben, de amikor a meghalt Krisztus, alászáll a poklokra, az elsők között őt fogja kézen és úgy szólítja, hogy „Atyám, emberségem szerint, nem testileg, hanem a királyságomban”.

A szentmise után elimádkozzuk a Szent József-litániát, kérve a Szűzanya után az Elsőt a mennyországban, hogy segítsen nekünk hinni, remélni meg szeretni akkor is, ha félelmetes körülmények között vagyunk. Vegyen minket oltalmába, és segítsen, hogy jól tudjunk meghalni. Amen.

**Nagyböjt második vasárnapja „A” évben
2011. március 20.**

Napi könyörgés

Istenünk, ki nekünk megparancsoltad, hogy szeretett Fiadra hallgassunk, kérünk tápláld lelkünket szent igéddel, hogy lelki látásunk tisztuljon, és örömmel pillanthassuk meg dicsőségedet. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Ter 12,1–4a.*

Szentlecke: *2Tim 1,8b–10.*

Evangélium: *Mt 17,1–9.*

Testvéreim!

A nagyböjtünknek meg az egész hívő életünknek ma egy nagy példát ad Péterben az Úr. De most nem úgy, hogy ő az a szikla, akire az Egyház épül, nála van az oldás és a kötés hatalma és ő az, akinek meg kell erősítenie a testvéreit a hitben, hanem Péternek a lelki fejlődése. A színeváltozás egy nagyon intenzív hetében vagy 10 napjában történik az Úr nyilvános működésének egy héttel korábban történt Fülöp Caesareája közelében, hogy fölteszi az Úr a kérdést a tizenkettőnek, hogy: kinek tartotok engem? És Péter az, aki kimondja a kinyilatkoztatásból kapott fölismerést, hogy: te vagy a Krisztus, az élő Isten fia. Mert sok csodát látott már a másik tizeneggyel együtt, kenyérszaporításokat, látta a vízen járni Jézust és ő volt az, aki azt mondta, hogy: Uram, ha Te vagy az, akkor mond, hogy hozzád menjek a vízen. És kapta a parancsot, hogy: gyere. És ő elindult, járt a vízen, és megkapta a kegyelmi megvilágosodást, hogy ez a názáreti Jézus a Krisztus. Nem azért, mert mi teszszük azzá, hanem mert az élő Isten fia. Egy hétre rá történik az, amit hallottunk.

És ezzel a három kiválasztott tanítványnak Jézus megmutatja, hogy amit Péter mondott az igaz, és hogy mi a tartalma a vallomásnak, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Emberi testéből a ruháján keresztül fölragyog az istenség fénye, az örök világosság. Lejönnek a hegyről, kapják a parancsot, hogy ezt el ne mondjátok senkinek, amíg az ember Fia föl nem támad. És az evangélista megjegyzi, hogy meg is tartották ezt. Nem is mondták el senkinek, csak egymás között azon tanakodtak, hogy mit jelenthet ez, hogy föltámadni a halálból? Nem értjük mit mond.

Akkor az Úr elkezdti őket tanítani, ott a színeváltozás közvetlen szomszédságában, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, meg fogják feszíteni. El fogják temetni, de előtte úgy meggyalázzák, ahogyan emberrel még nem bántak el, de harmadnapon föltámad, ezt nem értik. És akkor Péter szólal meg, hogy: Mester, ez teveled nem történhet meg, te az Isten fia vagy, hát az imént láttuk, hogy benned olyan energiák vannak, és már azt is láttuk, hogy mi történt Názáretben, amikor meg akartak kövezni és senki nem tudott kezét emelni rád. Az, hogy így elbánjanak veled, ahogyan mondd, ez veled nem történhet meg.

És akkor mit mond neki Jézus: „Takarodj előlem sátán!” Ne csak tűnj el a szemem elől, hanem takarodj és menj a hátam mögé. Mert nem az Isten dolgaival törődöl, hanem az emberekével. Péter, nem emlékszel rá, mit mondtam én neked, amikor a halászhajódból meghívtalak? Nem azt mondtam, hogy légy olyan kedves gyere és vezess engem az úton és járj előttem, hanem azt mondtam, kövess engem, jöjjetek utánam – én ezt mondtam neked. Nem emlékszel rá? Most takarodj előlem és menj a hátam mögé, és utánam gyere. Ne az-

zal törődj, amit ti agyaltok ki, hogy ha én az Isten fia vagyok olyan hatalommal, amellyel rendelkezem, akkor ne akard diktálni, mit csináljak, hanem hallgassatok rám és gyertek utánam.

Akkor Péternek és a másik kettőnek eszébe juthatott, hogy mit hallottak fönn a hegyen? Azt hallották, hogy „Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik, Őt hallgassátok, ne ti magyarázzátok neki, hogy mit csináljon, hanem Őt hallgassátok és menjetek utána.”

Péter ezt még egyszer hallja majd, már a föltámadás után, amikor az Úr átadja neki a bányait és a juhait, hogy legeltesse őket. Az evangéliumban Jézus utolsó szava Péterhez az, hogy „te kövess engem!”.

Ez az, amit Pétertől meg kell tanulnunk, az Egyház egészének is, egyenként is, családonként is. Hogy mi, aki észre se vesszük, de még a legemelkedettebb imádságainkban is hajlandók vagyunk arra, hogy a mi teremtető, üdvözítő, megszentelő Istenünknek, az Úr Krisztusnak, a Szűzanyának is, magyarázzuk, hogy ezt add meg nekem, azt meg vedd el tőlem, hogy valakinek fölébe kerekedhesek – és ha nem teljesedik a kérésünk, megsértődünk. Ha nem történik meg, megsértődünk. Ha pedig halljuk az Egyház történetét, miközben látjuk a pillanatnyi történéseket, megbotránkozunk ugyanúgy, mint Pétert, hogy „ezt nem gondoltam volna!”

Amikor az Egyház jövőjéről van szó, és körvonalazódik, hogy bizony-bizony az Egyház végigjárja a megfeszített Krisztus útját, akkor mi is féltőn botránkozunk, hogy ez nem történhet meg, az Egyháznak győznie kell. Az Úr Krisztus pedig a keresztúton a Golgotára érkezett meg és meghalt. De hozzátartozik, hogy harmadnapon föltámadott, és ezt mi nem értjük. Nem értjük, mert ehhez Isten kell a maga mindenhatóságával, a maga végtelen szeretetével, időfölöttiségével, a maga istenségével, hogy az üdvösségről ilyen tervet alkosson és valósítsa meg. Ez nem a mi utunk, hanem ahogy a prófétáknál halljuk, az Úr mondja: az én utaim nem a ti utaitok, az én gondolataim nem a tieitek, de hallgassatok, hallgassatok a szeretett Fiúra, aki minden irigykedés nélkül elmondja nektek az üdvösség isteni tervét. Megteszi, ami ebből rá tartozik és megmutatja az utat és hív, hogy gyertek utánam.

Pétertől meg kell tanulnunk a hitet, amiben újra meg újra ott van a könnyes bűnbánat. Mert amikor a nagycsütörtök éjszaka, nagypéntek hajnalán a főpap udvarában megtagadta az Urat és az Úr ránézett, akkor neki eszébe jutott minden, hogy attól az első gyere utánam, meghívástól kezdve miket csináltam én, Uram Istenem. És nem tudott mást tenni, csak sírt keservesen, ő a szikla. Hát ő, Szent Péter segítsen nekünk ebben a nagybőjtben tanulni tőle, és meghallani az Atya szavát, hogy ez a Názáreti Jézus az én szeretett fiam, és Jézus szavát: Jöjjetek utánam. Hogy a keresztúton is a nyomában járva elérhessünk a boldog föltámadáshoz. Amen.

**Nagyböjt második vasárnapja „B” évben
2009. márc. 8.**

Olvasány: *Ter 22, 1–2. 9–18.*

Szentlecke: *Róm 8,31b–34.*

Evangélium: *Mk 9,1–9.*

Testvéreim! Amit az első olvasmányban hallottunk, ősminta. Ábrahámot az Egyház kezdetétől fogva úgy tekinti, mint minden hívő ember atyját és példaképét, mintaképét. De az Ábrahám-történetnek és talán az egész Ószövetségnek az egyik legmegindítóbb és legdrámaibb története, amit hallottunk.

Ábrahám attól a világ fölötti Úrtól, akiről neki már van valami fogalma ő már sok mindent kapott. Először csak ígéreteket, aztán öreg korában, amikor már föladta a reményt, hogy neki a szeretett feleségétől, Sárától legalább egy kislánya születhessen, öreg korában meglátogatta őt az Úr és mondta neki: egy esztendő múlva, majd ha visszajövök, a feleségednek, Sárának fia lesz. – És lett.

Megszületett a kis Izsák, az ígélet gyermeke, akiről az Úr azt mondta Ábrahámnak, hogy „rajta keresztül annyi lesz az ivadékod, mint az ég csillagai. Nem tudod megszámolni majd”. – Eltelt 5–6 év és az Úr újra megszólalt, és mondta Ábrahámnak: „Fogd a fiadat, Izsákot és azon a helyen, amelyet majd mutatok neked, áldozd föl nekem.”

Ez Ábrahámnak a véget jelentette: most összedől minden, Minden reménye, minden öröme, de elindul. És a szíve mélyén sejti, hogy Az, aki hozzám szólt, akiben én hiszek, akinek eddig engedelmeskedtem, Ő tudja, hogy mit, miért parancsol. Az én dolgom, hogy bízván Őbenne engedelmeskedjem.

Erre szokták azt mondani: Micsoda embertelenség!, Erre már nincs emberi kifejezés. Szinte káromolva szokták mondani, hogy micsoda Isten az, aki ilyet kér?! Sőt! Ilyet parancsol az embernek.

Az az Isten ez, aki az atyasággal meg tudta ajándékozni az embert. A szülők ismerik, mit jelent ez, hogy életet ajándékoztam valakinek, és a szemem láttára cseperedik és növekszik és ember lesz belőle – általam.

A Szentírás azt mondja: Isten próbára tette Ábrahámot. És Ábrahám a próbát kiállta.

El lehet gondolkodni rajta, hogy nem lehetett volna valami más ötlete a jó Istennek? – Biztos. Lehetett volna. De Ő tudja, hogy egy férfi-embernek a szíve leglényege az atyaság lehet. És ha abban engedelmes, akkor tényleg az. Akkor nem csak mondja, hogy Uram, Uram! Hanem akkor tényleg hívő ember.

És akkor ott, a Színeváltozás hegyén újra, már másodszor megszólal az égi hang: „Ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok!” – Ez már másodszor hangzik el. Először János keresztségénél hallották az emberek ezt, hogy: Ez az én szeretett Fiam!

Aki ezt mondja, az örök Atya, úgy szerette a világot, hogy ezt az egyszülött Fiút, akit ő szeret, odaadta, hogy mi, emberek megtudjuk, hogy micsoda Szeretet az Isten. Hogy a megfeszített Krisztusban láthatóvá váljék az, hogy a Szentháromság ki lehet. Megengedhette magának azt, hogy az Atya elküldi a Fiút, akit a Szentlélekben szeret, ami olyan szeretetet jelent, amiről nekünk fogalmunk sem lehet. Végtelenül nagyobb ez a szeretet, mint a szülői szeretet itt a földön. De az Atya elküldi a Fiút és megengedheti magának, hogy ezt

a Fiút, mi emberek megöljük. Nem úgy, mint Ábrahám Izsákot: majdnem, hanem igazán. Mert ez a szeretett Fiú, miután mindenét odaadta nekünk és megtanított a Miatyánkra, engedte, hogy keresztre feszítsék. És valóban meghalt. Meghalt és eltemették. Meghalt és áldozatul adta magát értünk.

Amit a Színeváltozás hegyén Péter, Jakab és János látott, az is nagyon fontos, mert ez az Isten-Fiú, Aki valóságos Isten és valóságos ember, nem a halála után lett a dicsőség Istene, hanem öröktől fogva az, a halálában is az.

Mérhetetlen a szeretet, aki Őt értünk odaadta, hogy lássuk: így szeret az Isten. És amikor parancsba adja, hogy „Ember, szeresd a te Uradat, Istenedet, mindenek fölött”, nem vermet és, meg nem csapdát állít nekünk, embereknek, hanem az élettel kínál meg: ha élni akarsz, akkor szeresd a te Uradat, Istenedet. És szeresd a felebarátodat, akit a te Istened éppen úgy szeret, mint téged. Hidd el ezt! Amíg a földön élsz, hidd, hogy amikor kilépsz ebből a földi életből, akkor láthass, és élvezhesd ezt a szeretetet.

Amikor mi az Egyházban a nagybőjti időt éljük, a hitünk erősödhet. Meg egy kicsit világosodhatnak dolgok, amelyeket 20 évvel ezelőtt, 10 évvel ezelőtt talán meg se hallottunk, vagy ha hallottuk, még nem értettük. De múlik az idő, az emberi szív érlelődik és egyre többet megért. Azokból a dolgokból is, amelyeknél az ember úgy érzi, hogy most valami olyasmi hangzott el felém, mint Ábrahám felé. Hogy: add oda azt, ami talán a szívednek a legdrágább. Ilyen pillanat az, amikor egy házastárs temeti a párját. Vagy egy szülő a gyermekét. Vagy megfordítva. Ilyen órák ezek.

De a kegyelem segítségével a mi szívünk tényleg meg tud érni. És egyszer csak el merjük hinni azt, hogy bennünket ugyanaz az Isten szeret, aki azt az egyszülött Fiút szereti. És jót akar. Mi az, hogy jót akar?! Boldoggá akar bennünket tenni! Higgyük el Neki. Ámen.

Nagybőjt második vasárnapja „C” évben 2013. február 24.

Olvasmány: : *Ter 15,5–18.*
Szentlecke: *Fil 3,17–4,1.*
Evangélium: *Lk 9,28–36.*

Testvéreim!

Ezek a napok a katolikus Egyház történelmének nagy napjai.

Visszafelé számláljuk az időt, csütörtök estig. Addig van papánk. XVI. Benedek. De csütörtökön este 8-kor, mikor elüti az óra a 8-at, elveszítjük Pétert, hogy aztán záros határidőn belül újra legyen papánk.

Ez azért rendkívüli, mert az eddigi kétezeréves hagyomány szerint – egy esetet kivéve – a pápák meghaltak. A távolabbi földreészeken egészen a 20. század elejéig, a rádiózásig, napokkal később vették tudomásul, hogy meghalt a pápa. – Most, a tömegkommunikáció jóvoltából egy halálesetet is néhány másodperc késéssel az egész földkerekség tudomásul tud venni.

Ha a pápa meghal, két héten belül a Konklávénak, az új pápát megválasztó gyűlésnek össze kell ülnie. Ez a két hét ez megint a 20. század előtti világra érvényes, mert két hét elegendő idő volt ahhoz, hogy a bíborosok megérkezzenek Rómába a választásra.

Most – rendhagyó módon – föltehetően a pápaválasztó bíborosok mindegyike ott lesz csütörtökön délután, amikor a pápa elköszön a bíborosaitól. Ez 4 körül történik. Mindenki ott lesz.

Amikor megüresedik Péter széke, a kormányzó hatalom a bíborosi testületre száll. Ez a testület határozza meg, hogy mikor kezdődik a konklávé. S minekutána mindenki ott lesz, várható, hogy nem két hét, nem is egy hét, hanem napokon belül a konklávé elkezdődik.

De mi elbúcsúzzunk Benedek pápától. És egy kicsit elsiratjuk, ami Neki is, nekünk is ezeket a napokat nehezé teszi.

Tehát ő búcsúzik. Hamvazószerdán este mutatta be az utolsó szentmiséjét a Szent Péter-bazilikában, ahol annyiszor ünnepelte az Eucharisziát. Búcsúbeszédet mondott. Másnap délelőttre, csütörtökre összehívta Róma papságát: a helynökét, a segédpüspököket, a papokat, diakónusokat, hogy mint Róma püspöke elbúcsúzzon a saját papságától.

És megint búcsúbeszédet mondott – a maga módján. Elmesélte, hogy 50 évvel korábban hogyan élte meg ő, meg a kortársai a II. Vatikáni zsinatot. – Azért mondom, hogy a maga módján, mert ebbe a történetbe ágyazta bele végrendeletének egyik pontját. Amit ha kiemelek ebből a beágyazó közegből, akkor így lehet hallani: Gyermekeim, el ne felejtétek, hogy az Egyházon belül, a hit fényénél lát a hívő ember, és ez a látás más, mint ami kívülről megfigyelhető.

Ezt beágyazva elmesélte: „Megdöbbenve vettük észre, hogy két zsinat zajlik párhuzamosan. Az egyik, ami a Vatikánon belül, a Szent Péter-bazilikában az atyák zsinata, a világ-egyház püspökeinek a zsinata. A másik egy virtuális zsinat, amit a média közvetített a világ felé. S a kettő nem fedte egymást. Mi már éreztük, hogy ez a kettősség bajt tud okozni”

Akkor, 50 évvel ezelőtt a média az még az újságokat, folyóiratokat, a sajtót jelentette, meg a rádiót. Ata ez a kettősség kíséri az Egyház életét és fölerősödött, mert belép a televízió, a műholdas műsorszórás, belépett az internet.

Ez nekünk azért fontos, mert ami 50 évvel ezelőtt az atyák zsinata és a virtuális zsinat kettőssége volt, az most a valóságos pápa lemondás és pápa-választás és a virtuális lemondás és választás kettőssége. És amit a média közvetít, nem fedi azt, ami a Vatikánban történik.

Nem az a fontos, hogy az ember töviről-hegyire, minden apró részletet tudjon, mi történik. Hanem a hitben azt kell látnunk, hogy itt most az Úr Krisztus helyett fog állítani maga helyett.

Ez a médiában úgy hangzik, hogykülönböző irányzatok, a hatalomért különféle stílusban küzdő pártok fognak összecsapni, amit redukálni lehet két ellentétes erőre: a progresszivistákra és a tradicionalistákra. Ezek megkövülten őrzik a múltat, azok pedig kétségbeesve törnek az utat a jövő felé. De mind a kettő a hatalomra tör – mondja a média és ezt körülrajkák adatokkal, érvekkel, elméletekkel, interjúkkal.

Közben benn, a Vatikánban lelkiismeretes emberek készülnek arra, hogy utat nyissanak a Szentléleknek, hogy mondja meg nekik, ki az, aki Péter szolgálatának terhét a következő időkben viselni tudja, s őrizni tudja a nyáját mint földön járó Krisztus.

Benedek pápa pedig eltűnik a szemek elől. Csütörtök d.u. 5-kor helikopterrel száll és Castel Gandolfóba megy, ott lesz áprilisig. Aztán amíg az Úr adja neki az időt, a Vatikán területén

kap egy lakosztályt, és imádkozva kíséri majd utódot, hogy erős tudjon lenni. Bölcs tudjon lenni. S őrizni tudja a nyáját. Őrizni tudjon minket.

Nekünk pedig Benedek pápánk ez üzeni: „Imádkozzatok! Mert az imádság össze tudja forrasztani a világ legtávolabb pontjain élő Krisztus-hívőket az istenfélelemben, a reményben, a szeretetben. Mert – mondja ő - : Gyermekeim, minden szentmisében valamit megélünk a színéváltozásból. Mégpedig azért, mert a mi Urunk tudta, hogy a hitet erősíteni kell. A hitnek támpontokra van szüksége, hogy merjen remélni nem látott dolgokban. – Ahogyan ez a három tanítvány megkapta azt, hogy a kereszthalál előtt láthassák isteni dicsőségében a Názáreti Jézust, az Egyház – végig a történelmén – az Eucharishtiában, a szentmisében kapja a jelet, hogy: nézd csak! A dicsőségében élő Krisztus most is leteszi a maga isteni dicsőségét és mint egy falat kenyér közeledik hozzánk, emberekhez. Mert jó az Isten. Irgalmas, türelmes. Életet akar adni az embernek. Minden szentmise találkozás a színéváltozott Krisztussal. Csak nekünk idő kell, meg kérdés, hogy egyáltalán fölfogja-e az ember ezt a fordított helyzetet, hogy most nem a kereszthalálára készíti föl az Egyházát az Úr, hanem a dicsőségben lévő biztatja a földön küszködő testét, hogy: ne féljétek! Nézzetek rám. És higgyétek el nekem, amiket mondok. És az utat, amit mutatok nektek, merjétek járni! Végig.”

Ezek a napok nem könnyű napjaink. De legyünk egyek a Szentatyával, akit ma még XVI. Benedeknek hívunk.

Ott hátul, a pad-tömbök előtt, a térdeplőkre, odatettük a Hamvazószerdai beszédét, meg a papoknak elmondott búcsúbeszédét. Meg egy képet. Vigyék magukkal a testvérek. Aztán ezt a képet tegyék bele az imakönyvükbe. Hogy évek múlva is, amikor véletlenül rányílik majd az imakönyv, hálával tudjunk emlékezni rá, aki 8 éven át a pásztorunk volt. Ámen.

Nagyböjt második hétfője 2011. március 21.

Napi könyörgés

Istenünk, ki úgy rendelted, hogy a testi önmegtagadás gyógyítsa lelkünket, kérünk segíts, hogy minden bűntől tartózkodjunk, és a szívünk meg tudja tenni mindazt, amit Jóságod ránk bízott. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egészségben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Dán 9,10–19.*
Evangélium: *Lk 6,36–38.*

Testvéreim!

Milyen különös, hogy az értelmes ember, amikor az életéről van szó, a bőréről van szó, hogyan félre tudja ismerni a dolgokat. Az Ószövetségben kaptuk a nagy példát, az Úr szövetséget köt a népével és mondja nekik: tartsátok meg, legyetek hűségesek és én Atyátok leszek. És már Mózes, aki ezt a szövetséget megkötötte a nép nevében a halála előtt elmondja, ha nem lesztek hűségesek, átkot vontok magatokra. Mert az igaz és hűséges Isten nem engedi, hogy csúfot izzetek belőle. Elérkezik a babiloni fogság és a próféták előre

mondták, Jeremiás, majd a következő napokban fogjuk hallani. Évtizedekkel előre konkrétan, hónapokkal és napokkal előre konkrétan mondta: „Felség, uram királyom, meg a vezereid, a fejedelmeid, emberek térjetelek meg, mert itt van már a küszöbön a veszedelem és elsodor bennünket!”. És nem hitték el. És amikor rájuk zúdult minden veszedelem, akkor az a kérdés vetődött föl, hol van az Isten? Hogyan engedhette meg azt, hogy a népével ez megtörténjék? Talán nincs is.

Akkor az Úr újra prófétákat küldött, Ezekielt meg Dánielt, akik próbálták fölrázni az embereket, hogy nem az Úr aludt el, nem Ő fordult el tőlünk, hanem mi szegtük meg a szövetséget.

Dániel mondja: „Mi nem tartottuk meg a szövetséget és ránk szakadt mindaz, amit már Mózes előre mondott!”. Bizonyára szomorú tapasztalatai voltak a felebarátaival, akik, amikor próbált fölrázni, rátámadtak: Te ne zavarj a mi békénket! Mit képzelsz? Lázítod az embereket?!”

Ekkor kezd Dániel imádkozni, hogy „Uram, nézz le a városra, ami miattunk pusztult el, nézz le a Te szentélyed romjaira, miattunk pusztult el. Könyörülj rajtunk, ne miattunk, hanem Tenmagadért, Te jó vagy, irgalmas vagy, könyörülj meg rajtunk!”

A 19–20 században megismétlődik ugyanez és nemcsak Izraellel, hanem az emberrel. A globalizálódó, vagy már globalizálódott világ ugyanígy reagál: történik egy ilyen természeti katasztrófa, mint a szökőár Japánban és hány emberben az a kérdés vetődik föl, hogy hol van az Isten? Hogyan engedhette meg, hogy ártatlan emberek ezrei pusztuljanak el és megsemmisüljön egy szuper gazdaság? Hol van az Isten?

Ilyenkor az Egyházban meg kell szólalnia a prófétai hangnak, hogy „Nem azt kell kérdezni, hol van az Isten, hanem azt, hol van az ember, a gondolkodó ember?”

Japánról azért annyi ismeretet jó fölfrissíteni, hogy területileg körülbelül 4-szer akkora, mint Magyarország, de 12-szer annyi lakosa van, mint mi vagyunk, vannak vagy 130 millióian. Ebből a 130 millió emberből nem egészen 500 ezer, tehát még egy félmillió sem a katolikus. A többiek ősi japán vallásúak vagy buddhisták. A kereszténységet igazán ez a nép nem fogadta be.

Nem olyan régen, február 6-án volt a japán vértanúk ünnepe, akiket az 1500-as évek végén öltek meg a hitükért, és próbálták kiirtani az első misszió gyümölcseit. Utána egészen a 19. század végéig Japán, mintha egy kínai fal vette körül, szigorúan elzárta a határait a katolikus misszió elől, hogy neki Krisztus nem kell. Aztán a határokat egy kicsit föllazították és most már van 3 érsekségük és 13 püspökségük. Tehát a püspöki székhelyek meg az egyházmegyék száma körülbelül annyi, mint minálunk, de a hívők száma mindössze ötszáz ezer.

De hallván a híreket nem szabad úgy gondolkodnunk, hogy miért engedte meg ezt az Isten? Mi emberek bűnösök vagyunk és most, itt a nagybőjtben, amikor a bűnbánati idő van jó megtanulnunk Dánieltől ezt az imát, hogy: Istenünk, Krisztusunk mi vagy nem engedjük közel magunkhoz az evangéliumot, vagy hirdetik nekünk, de a saját prófétáink fontosabbak, mint a te küldötteid. Mert Te elmondtad, hogy az élet több mint az eledel, ti emberek, azaz, hogy mi emberek a teremtő Isten szemében értékesebbek vagyunk mindennél. Mi volnánk a szemefénye. És mi mit csinálunk? Előre kiszámítjuk, hogy a föld körülbelül ennyi milliárd embert tud eltartani. Következésképpen nem engedjük megszületni itt meg ott meg amott az új nemzedéket, mert túl sokan leszünk. Elkezdünk gyilkolni a saját életünk érdekében. Mert nem hisszük el, hogy ha a mennyek országát keresnénk és engedelmességnél az isteni szeretetnek, ha elfogadnánk, hogy a mindenségnek és a Földnek a királya

a megfeszített Krisztus, számlálatlanul élhetnének a földön. De ezt nem hisszük el. Nekünk nem kell az Újszövetség.

Ezért mi a nagyböjtben ennek az ellenkezőjét próbáljuk jelezni az ég felé és kérjük: „Istenünk, gyarlók vagyunk, bűnösök vagyunk, emberek vagyunk, könyörülj rajtunk! Engedd megtapasztalnunk azt, hogy az emberi butaság meg az emberi bűn a Te éltető és üdvözítő szeretetedet nem tudja elgáncsolni. Mutasd meg rajtunk a Te irgalmasságodat és a Te üdvösségedet. Amen.

Nagyböjt második keddeje 2011. március 22.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, szüntelen irgalommal oltalmazd Egyházadat, s mert Nálad nélkül elbukik az esendő ember, segítséged tartson vissza a bűntől, és vezessen minket az üdvösség útján. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 1,10–20.*
Evangélium: *Mt 23,1–13.*

Testvéreim!

Amikor az Egyház bűnbánatról beszél, bűnbánatot is tart, minden tagjában. Nem menteséget élvező tisztviselőket küld, akik elmondják a népnek, mit kell megtartania, hanem többes szám első személyben beszél, hogy „mi bűnösök” és egyes szám első személyben önmagának teszi fel mindenki a kérdéseket. Például azt, hogy ismerem-e magamat? Akarom-e, hogy valós képet kapjak magamról? Vagy azt keresem, hogy kik tapsolnak meg, és azokat a keblemre ölelem. Velük egy vagyok, és mi, akik erősebbek vagyunk, ügyesebbek, gazdagabbak, sikeresebbek vagyunk, mint a többiek, uralkodunk. Nagy kísértés ez, mert nekünk, embereknek nagyon tetszik, ha van egy baráti körünk és azon belül kölcsönösen dicsérijük egymást, gyalázzuk a többieket, és mi vagyunk a nagyok.

Ezt az Ádámtól örökölt természetünknek tetsző kísértést a mai kor a demokrácia istenítésével még meg is tetézi azzal, hogy te tulajdonképpen egy modern ember vagy és mit mond neked az Egyház? Hogy vigyázz föl ne magasztald magadat, mert az Úr és a Mester mondta, hogy aki magát fölmagasztalja, azt megalázzák? Hát ne magadat magasztald föl, hanem méresd meg magadat, a többiek magasztaljanak föl. Pályázz, akár egy állásra, akár egy tisztségre, a többiek mérjenek meg és találjanak súlyosabbnak, mint a versenytársaidat. Mérjétek magatokat egymáshoz – mondja a mai kor.

Az Úr Krisztus pedig arról beszél, hogyha méretkezni akartok, akkor hozzám mérjétek magatokat meg a Szűzanyához meg a szentekhez, hozzájuk mérjétek magatokat. És ne azt várjátok, hogy tapsvihar törjön ki, mert te vagy a nagyobb, hanem ott benn a szívedben, ahol kívülről senki nem lát, ahol te vagy magad, és ott van a te mindent tudó és mindent lá-

tó Istened, ott tedd föl a kérdést, hogy „Istenem, ahhoz képest, aminek engem megteremtettél, és amit tőlem elvársz, és ami szerint, amikor meghalok meg fogsz ítélni, ahhoz képest hol vagyok? Mekkora vagyok? Mert ott benn nem az a kérdés, hogy milyen erős, ügyes gazdag vagyok, hanem az a kérdés hangzik föl, hogy milyen bűnös vagyok, mennyire vagyok jó? Ott benn ez a kérdés.

Amikor az Úr az Ószövetség népéhez küldte a prófétákat ezzel az üzenettel küldte őket. Vajon hogyan hallgatták Izaiást, amikor megszólalt, és a templomban elmondja a főpapoknak meg a papoknak amiket a szentleckében most hallottunk tőle.

Szörnyű dolgokat mond: „Halljátok meg Szodoma fejedelmei és Gomorra népe!“. Az Úr nevében kérdéssé teszi az egész templomi szolgálatot, de Isten küldötte és nem forradalmat hirdet a vidéken, hanem átadja az üzenet: „Térjete meg, mosdjatok meg, hagyjátok el a gaszágaitokat. Segítsetek a szegényeknek viselni a terheiket. Igazságosan ítéljetek, karoljátok föl az özvegyet, támogassátok az árvát, azt, akinek nincsenek barátai, aki körül senki nincs, aki oltalmába venné, azokat vegyétek oltalmatokba. Aztán gyertek – mondja a Mindenható és tartsunk ítéletet!”

A nagyböjt hasonló dolgokra hív, de mindenekelőtt az önismeretre, mert nem nehéz fölismerni magunkban a hajlandóságot, hogy olyan szívesen magasztaljuk föl magunkat mások fölé.

A nagyböjtben azért imádkozzunk, hogy Istenem, add az én lelkemnek a valós látást, hogy ne színszűrőkön keresztül álmodozzak magamról, hanem a Te szemekkel lássuk magunkat. Segíts, és akkor jobbak leszünk. Amen.

Nagyböjt második szerdája 2011. március 23.

Napi könyörgés

Kérünk, irgalmas Istenünk, őrizd a te népedet, hogy jótetteinkkel megszerezzük az erényeket, és mulandó dolgainkban úgy vigasztalj segítségiddel, hogy eljuthassunk mennyei kincseidhez. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Jer 18,1–23.*
Evangélium: *Mt 20,17–28.*

Testvéreim!

Most, a nagyböjt bűnbánati részében jó lenne föltenni magunknak a kérdést: nem felejtettük-e el, miért is vagyunk a világon? Aki kicsi korában megtanulhatta, annak emlékeznie kellene. Aki meg később kezdett eszmélni, annak arra kellene emlékeznie, hogy fölillant már előttem, hogy nem azért vagyunk a világon, hogy egymást letiporva sikeresek, nagyok és gazdagok legyünk, hanem azért vagyunk a világon, hogy megismerjük az élő és igaz Istent, megszeressük, neki szolgáljunk, és ezáltal üdvözüljünk. Azaz, amikor vége van ennek

a földi életnek, akkor úgy léphessünk át a halál küszöbén, hogy a szükséges tisztulás után bejuthassunk a mennyországba.

A kérdést egész röviden úgy is meg lehet fogalmazni, hogy akarunk-e üdvözülni? Akarok-e a mennyországba jutni? És azért jó ezt a kérdést újra meg újra hallani és meghallani, mert a mindennapi élet nagyon el tudja temetni, nem csak a hitetlenekben, a hívó lélekben is annyira, hogy az imádságainkban már régen nem arról van szó, hogy a mennyországba szeretnénk jutni, hanem jobb esetben csak a napi gondjainkról, a napi bajainkról, rosszabb esetben a többiekről és nem a szeretetben, hanem az irigységtől a haragig különféle indulatokban. Segítséget kérünk a jó Istentől a rosszaságainkhoz. Persze ilyet szánt szándékkal nem teszünk, de amikor kiesik a tudatunkból, hogy miért is vagyunk a világon? És annak érdekében ma, most, ebben a konkrét helyzetben mit lehet megtennem, elszenvednem? Ha ez kiesik, akkor az örökölt természetünkől spontán megszületik ez, hogy a szent és jó Istent a saját dolgaimhoz, a saját kisebb-nagyobb rosszaságaimhoz hívom segítségül. Aztán csodálkozom, hogy nem jön. Hát persze, hogy nem jön.

Az evangéliumban hallott jelenetben Zebedeus fia, Jakab és János mamája azt kéri, hogy „tedd meg, hogy az én két fiam, a nagy meg a kicsi a jobboldalon meg a baloldalon üljön országodban”. Ez az anya még nem tudja, hogy az Úr országa nem ebből a világból való, de az Úr Krisztus nem azzal kergeti el, hogy „ostobaságokat beszélsz asszony, menj a háta mögé”. Nem kergeti el, hanem jelzi, hogy hiszen erre vagytok teremtve, de a helyeket osztani nem az én dolgom, hanem az azoké, akiknek az én Atyám készítette, jobbról is balról is. Bár a balomon ülés sem rossz hely az én országomban, csak ti azt hiszitek, hogy aki jobboldalon ül az rangosabb, mint aki baloldalon van. Nem. Aki bejut az én országomba az boldog lesz. És nem azt fogja nézni, hogy egy másik nálam boldogabb-e, hanem együtt fognak örülni és ujjongani az életnek, mégpedig az örök életnek, amit én egy kehely formájában kínálok azoknak, akik keresik az életet.

Tudtok-e inni ebből a kehelyből? Mert ha az ember üdvözülni akar, és nem itt a földön akar gazdag lenni, erős lenni, nagy lenni és letiporni a többieket, hanem a mennyek országába akar bejutni, akkor engednie kell, hogy az Úr a maga kehelyét megossza velünk. Ez történt az utolsó vacsorán és ez történik minden szentmisében.

Ezért fontos a kérdés, hogy miért vagyunk a világon? Mert, ha igazán meghalljuk, amit az Úr Krisztus mond, akkor azért születtünk erre a világra, hogy fölismerjük, hogy az Úr kehelye hol van, elfogadjuk, ahogyan az Úr ezt nekünk kínálja és engedjük, hogy megossza velünk a kehelyét, amelyről nem mindig látszik, de az életnek a kehelye, még pedig az örök életé.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus meghallani, amit Ő mond, elhinni neki, hogy ő szent és jó, mert ő a mi Istenünk. És ne a saját kis dolgainkhoz akarjuk őt, még csak nem is partnerül, hanem eszközül alakítani, hanem amit Ő adni akar a kehelyében ma, és életünk egészében, azt el tudjuk fogadni szeretettel. Amen.

Nagyböjt második csütörtöke
2011. március 24

Napi könyörgés

Istenünk, aki szereted és visszadod a lélek ártatlanságát, kérünk, térítsd meg szolgálád szívét, hogy Szentleked tüzétől lángra gyúlva a hitben állhatatosak és a jóban serények legyünk a te színed előtt. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Jer 17,5–10.*
Evangélium: *Lk 16,19–31.*

Testvéreim!

Az Úr Krisztus példabeszédei külön csodák. Nem irodalmi termékek, nem egy zseniális fantázia szülöttei, hanem a világnak meg az emberi életnek olyan képei, amelyekről a gondolkodó ember megrendülten ismeri föl, hogy „hiszen ez rólam szól ..., nekem szól ..., az a szereplő a példabeszédben én vagyok!”. És ezek a képek mind és mindig tanítanak, mégpedig nagyon súlyos igazságokat tanítanak.

Az imént hallott dúsgazdag és a koldus Lázár nem a mai világnak a képe? És nem csak a világé úgy globálisan, hanem a közvetlen környezetünknek is, nem képe? És amit a végén Ábrahám mond, hogy: „ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, föltámadhat valaki a halálból arra sem fognak hallgatni”, nem nekünk szól?

Itt van az Egyház a harmadik évezred elején, kétezer éve hirdeti, hogy valaki föltámadt a halálból. Nem is akárki, nem csak egy valaki jött vissza a halottak közül, hogy riogassa a földön élőket, hanem a megfeszített Krisztus támadt föl, a Krisztus támadt föl. És hiszünk neki?

Ugyanazokkal a problémákkal küszködünk, mint a paradicsomból kiűzött Ádám, Éva, Káin és Ábel. Megtetézve a mi korunkban a bajokat és az egész helyzetet azzal, hogy ez a dúsgazdag és a koldus szituáció a történelem tanúsága szerint a családban kaphatná alapvető gyógyszerét. Mert a régebbi nemzedékekben lehet látni, hogy főleg a kisebb falusi vagy kis városi közösségek gondoskodni tudtak a koldusaikról, a nagyvárosok már nem, és már a mai családok sem.

És akkor ezt igazolni lehet 77 évvel, hogy mások a lakásviszonyok, mások a település-szerkezetek, más az egész gazdasági életnek a szerkezete – persze. Csak valahol elveszett az érzék a szerencsétlen, a nyomorult a koldus iránt. Az érzéketlenségben aztán, mert gondolkodó ember látja a különböző helyzeteket, megszületnek az ideológiák olykor vallásos színezettel: „Megérdemli, a szülei vagy a nagyszülei vagy x vagy y olyan bűnöket követett el, aminek ez lett a következménye!”

Ez annyiban igaz, hogy az ember sorsa a saját kezébe van adva ugyan, de közvetlenül a felebarátaitól függ. Ha most a család évében a közvélemény kutatóintézetek föltennék a kérdést a hajléktalanoknak: „Hogyan jutottál idáig?“, az esetek zömében kiderülne, hogy „Szétesett a családom ..., kilakoltattak ..., olyan helyzeteket teremtettek, hogy alkoholista lettem és kitaszítottak”.

A felebarátok is felelősek azért, ami egy emberrel történik. A nagyböjtben mindig fölhangzik, hogy ez most a bűnbánatnak és meg a jó cselekedeteknek az ideje. A régiek azt hallották, hogy: testvérek, most bőkezűbben kellene alamizsnát adni. De ma sokan föltehetik a kérdést: „De miből? Mikor a társadalom olyan struktúrákat épített ki, hogy eleve elveszi tőlem vagy oda se adja azt, amiből én, akinek volna érzésem a szerencsétlenek iránt, oda is adnám amim van, de nincs. Mert gondosan kiszámítva a létminimumon tart a társadalom engem.”

Ebben a példázatban, amit itt az Úr Krisztus elmondott a legsúlyosabb igazság, hogy akárhogyan alakult valakinek az élete a végén ott van az ítélet. Jeremiásnál mit mond az Úr? „Jaj, annak, aki emberben bízik!” Mert az Úr mindenkinek a tettei szerint fizet meg ítélet alapján és mindenki efelé az ítélet felé tart, és ezt nem hisszük el, hanem berendezkedünk, a gazdagok úgy, a koldusok amúgy, forradalmakat csinálunk.

Hányszor megtörtént, hogy kikergették a gazdagot a házából, odacsődítették a koldusokat és azok nem tudtak mit kezdeni az ölükbe hullott javakkal, eltékoztak. És a következő nemzedékben kezdődik minden előről.

Ezért elmondhatatlan kincs a hit, az a szívbéli magatartás, hogy Istenem, amit a Te örvényedben hallok a Tízparancsolatban, amit a prófétáknál elmondtál, és amit a föltámadott Krisztus nevében mond nekem az Egyház. Próbálok meghallani és nemcsak meghallani, hanem igazodni ahhoz, amit hallok, megtenni, amit mondasz, hogy amikor a tetteim alapján ítélsz fölöttem, akkor ne a kárhozatra ítélj, ahol még egy csöpp víz sem adatik enyhületül, hanem a tisztító tűzön át megérkezhessünk, megérkezhessék Hozzád, Ábrahám kebelére, amiről a föltámadott Krisztus tanítja, hogy az a mennyek országa.

Ha nem hisszük el, akkor semmit nem fogunk érte tenni és nem is fogunk oda jutni. Ezért nagyon kérünk kellene most, a böjti időben, hogy Jézusunk, add nekünk a kegyelmedet, hogy igazán hinni tudjunk és meg tudjuk tenni, amit Tőled hallunk. Amen.

Nagyböjt második péntekje

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, kérünk, add, hogy mire elérkezik a Húsvét ünnepe, a bűnbánat és az engesztelésül magunkra vállalt böjt tisztítsa meg lelkünket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Ter 37,3–36.*

Evangélium: *Mt 21,33–46.*

Testvéreim! Az Ószövetségnek egy másik nagy története Józsefé. Akiben az Egyház újra meg újra fölismeri a modellt: ahogyan a testvérei elbántak Józseffel, a szeretett fiúval, úgy bánt el Izrael Krisztussal, a Megváltóval.

De van kettőjük, József és Jézus között egy óriási különbség: József ugyanis nem tudja előre, mi történik majd vele, és közben sem érti, csak a végén, amikor beteljesedtek az álmai, és ő Egyiptomban a fáraó után a második ember lett. És egyszer csak látja, hogy jön a tíz testvére, akik őt eladták és koldulnak nála. Az életükért rimázkodnak: „Urunk, felséges urunk, adj nekünk gabonát, hogy enni tudjunk valamit!” – És József látja, hogy a tulajdon testvérei kérik őt. Amikor pedig azok fölismerik, halálra rémülnek. Akkor mondja el nekik József a maga fölismerését, hogy ne féljete, ennek meg kellett történnie, hogy most életben tudjatok maradni. Most már értem, hogy miért kellett nekem végigszenvednem mindazt, amit tőletek elszenvedtem.

Óriási különbség ezzel szemben az, hogy az Úr Krisztus, a mi Jézusunk mindent előre tudott. És ha ebbe az ember kicsit belegondol, megremeg. Hogy ki lehet az Isten és micsoda szeretete lehet az Istennek, aki mindent előre tudván megteremtette az embert, a Fiú pedig emberré lett és megszületett. Előre tudván, hogy övéi, a testvérei gyűlölni fogják, kitesztítják és megfeszítik. És mégis eljön, tanít, gyógyít és meghal értünk.

Hogy ez mennyire isteni adat, ezt szülők tudnák elmondani, akik csalódtak a gyermekeikben. Olyan pillanatokban, amikor kiderül, hogy valami iszonyatos dolgot csinál a gyerek, eltékozolja mindazt, amit kapott, egy édesapának vagy édesanyának néha kicsúszik a száján: minek is szültelek téged a világra?! Ha tudom ezt, nem hozlak a világra.

A mi Istenünk mindent előre tud. Kezdetől a végig. Végtelen az Ő szeretete, hogy mégis adja az életet, nemzedékről nemzedékre. Isten olyannak teremtett minket, hogy ez a szeretet egyszer csak meg tud érinteni. Sok-sok bukás, sok-sok bűn, sok minden után. Esetleg egy élet utolsó pillanataiban föl tud villanni az ember előtt, hogy „Uram, Istenem! Micsoda szeretet van Benned, hogy mindezt előre láttad, és mégis megteremtettél! Irgalmazz nekem!”

Az Egyház nem így él, hanem próbál jó szőlőmunkás lenni. Akihez, ha a Gazda küldi az embereit, küldi a Fiát, akkor megadja az Őt megillető részt. Ez az Egyház egészének is feladata, egyenként is feladatunk. Amikor a mindennapjainkban ott van a reggeli ima, az esti ima, lelkiismeretvizsgálat, a bűnbánat, a heteinkben ott van a vasárnapi szentmise – akinek megadatik, a mindennapjaiban is ott van a szentmise –, ezek olyan percek, órák az életünknek, amikor visszaadjuk a Gazdának azt, ami Őt megilleti. Istennek adjuk a hála, a dicsőítés, a bocsánatkérés, az engesztelés gyümölcseit, meg a jócselekedeteinket. Ugye, emlékszünk rá, az utolsó vacsorán mondta az Úr Jézus, hogy „az én Atyámat az dicsőíti meg, ha ti bő termést hoztok. És a ti természetek maradandó a szeretetben.”

Kérjük meg az Úr Krisztust arra, hogy ezt az egész Nagyböjtöt, amiben most vagyunk, a heteinket, a napjainkat, mindenünket úgy fogadja tőlünk el, mint a jó szőlőmunkásoktól az Urat megillető hálát és köszönetet, engesztelést és bűnbánatot. Amen.

Nagyböjt második szombatja
2011. március 26.

Napi könyörgés

Istenünk, ki az embert földi életében csodálatos gondoskodással gyógyítod és a mennyek országának örökösévé teszed, kérünk, légy zarándokutunk vezére és vezess el a fényességbe, melyben lakozol. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Mik 7,14–15.18–20.*

Evangélium: *Lk 15,1–2.11–32.*

Testvéreim!

Vannak pillanatok, amikor hallgatva a Szentírást végig fut az ember hátán a hideg a fölismeréstől, hogy minden meg volt írva. Izrael, a választott nép micsoda előképeket hordozott és ismert, de amikor eljött a beteljesedés nem ismert rá.

József, Jákob legkisebb fia nagy előkép. Tizenegy bátyja irigységből meggyűlölte, mert úgy látták, apjuk jobban szereti, mint őket. Amikor atyja elküldi Józsefet a nyájakat legeltető bátyjai után, ezeket végképp elönti a harag, hogy még itt sem hagy békében bennünket? El is határozták, hogy megölik, lehúzták róla a köntöst, amiben a megkülönböztető atyai szeretet bizonyosságát látták és bedobták a halál kútjába, egy üres ciszternába és mint akik jól végezték a dolgukat, leültek enni.

És most villanhat föl, hogy Uram Isten, amikor az Úr Krisztust Júdás eladta, a főtanács irigységből adta át Pilátusnak és a Golgotán másodszor is letépik róla a köntösét, azt a Szűzanya keze által egybeszótt köntöst, bedobják a halál kútjába, keresztre küldik. Aztán hazamennek és leülnek megülni a húsvéti vacsorát, leülnek enni meg inni, meg ünnepelni, hogy az Úr kihozott bennünket Egyiptomból. És nem veszik észre, hogy most, most hozza ki a halálba taszított Isten fia az embert a bűn és a halál hatalmából, mindenkit. Most hozza ki a halálból, de nem veszik észre.

De a keresztnen erő van, mert rajta van az Üdvözítő, és aki a kereszttel szereti, az Őt szereti. És ahogyan élünk és ez mindenkire érvényes. Ahogyan élünk azzal az Ő keresztútján csinálunk valamit. A szentek mindig mondják: keresd meg a helyedet, ismerd föl a helyedet és ne az ordító tömeg légy, hanem Veronika vagy Simon, vagy János, vagy Magdolna. Légy ott a Szűzanya mellett és szeresd a szenvedő Krisztust.
Amen.

**Nagyböjt harmadik vasárnapja „A” évben
2011. március 27.**

Napi könyörgés

Istenünk, ki magad vagy a jóság és az irgalom, kérünk, vezeklésünkre kegyesen tekints,
hogy akik bűneink terhe alatt görnyedünk, irgalmasságodnál enyhülést találjunk. A mi
Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Kiv 17,3–7.*
Szentlecke: *Róm 5,1–8.*
Evangélium: *Jn 4,1–42.*

Testvéreim!

Ebben az esztendőben a nagyböjti vasárnapokon, azokat az evangéliumokat halljuk, amelyekkel az Egyház századokon át tanította a keresztelésre készülődőket és a vezeklőket. Ma a samariai asszony történetével, egy hét múlva a vakon született meggyógyításával, két hét múlva Lázár föltámasztásával, végül Virágvasárnap a passióval.

Ezek az evangéliumok arról beszélnek, hogy Krisztus, az Üdvözítő olyan az embernek, mint a szikkadt földnek a csöndes eső, vagy a szomjazónak a forrásvíz, olyan, mint a szemnek a fény, vagy a halottnak az élet. Erről beszélnek ezek az evangéliumok, és a keresztségben Krisztus testének a tagjává válik az ember.

Most, a család évében ennek a samariai asszonynak a történetéből arra a mozzanatra figyeljünk fel, hogy ez asszony, akinek nincs neve, csak egy samariai asszony, Magdolnához hasonlít: ahogyan Mária Magdolna az apostolok apostola, úgy ő a samariaiak apostola lett.

Milyen áldás családnak, ha van benne legalább egy valaki, aki a család apostola. Ehhez azonban gondolkodó és hívő lélek kell, mint amilyen ez az asszony volt, aki valószínű jóval idősebb, mint Magdolna, hiszen öt férfit már elkoptatott, együtt él a hatodikkal, aki neki nem férje és a városban valószínű jól ismerték. Egész magatartásából sugárzik valami magabiztosság, amivel mer szembeszállni a megszokásokkal, az elvárásokkal, hogy mit neki, hogy nem egy férje van, hanem kettő, négy, öt, hatodik. Ő állja az elítélő tekinteteket meg a pletykákat, nem érdekli, de értelmes lélek.

Jön, hogy tegye a mindennapos dolgát, hogy vizet vigyen, és akkor találkozik egy ismeretlen zsidóval, akiről csak annyit tud, hogy nekünk semmi közünk egymáshoz. Ő utál engem, én utálom őt, ő engem lepogányoz én meg lezsizdózom, de egymáshoz semmi közünk, olyannyira, hogy még a használati tárgyakat sem használjuk közösen. Hanem, ha én hozzányúlok valamihez, az neki tisztátalan, ha pedig ő hozzányúl valamihez, azt én utálom.

És ez az idegen zsidó megszólítja: „Adj innom!” Meg is ütközik az asszony. És Jézus tanítani kezdi, amit ez az asszony figyel, és talán már az első mondatból fölfogja, hogy ez talán nagyobb, mint Jákob, mert arról beszél, hogy ő tudna nekem vizet adni, még pedig élő vizet, forrásvizet, ha kérném. Képném is. Igen ám, csak kapok egy föltételt, hogy: menj és hívd a férjedet.

Ekkor kiderül, hogy ez a nő őszinte lélek. Nem játssza el, hogy elrohan, hozza a pillanatnyi élettársát és kéri az élő vizet, hanem, amikor hallja, hogy „Hívd a férjedet!”, akkor csöndesen megvallja: „Nekem nincs férjem”.

Erre hall valamit Jézustól, amiből, mert egy értelmes lélek, azonnal fölismer valamit. Amikor Jézus kezdi neki mondani, hogy „Igazat mondtál. Eddig volt öt férjed, és akid most van az a szeretőd vagy az élettársad, de nem a férjed, ezt helyesen mondtad.” – erre az asszony megint csak nem megsértődik, hogy mi közöd hozzá, hanem azt mondja: „Uram, látom próféta vagy, különben nem tudnád a múltamat, hiszen nem ismerjük egymást. Vadidegen vagy, még a városban élő híremet sem hallhattad, ha tehát ilyen pontosan ismered a múltamat, akkor te próféta vagy!”

Jézus nem utasítja vissza, hanem tovább tanítja, mindaddig, amíg ebből az asszonyból fölfakad a hitvallás: „Én tudom, hogy ha majd eljön a Krisztus, tudunkra fog adni mindent”. Ebben valami nagy-nagy remény is megszólal, mert ez az asszony hiszi, hogy ha majd a próféták által jövendölt Krisztus eljön, akkor ez a nagy utálat és gyűlölség zsidók és samaritánusok között meg fog szűnni. A Krisztus tudunkra fog adni mindent. És válaszul elhangzik az Úr ajkáról a kinyilatkoztató szó: „Én vagyok az, aki veled beszélek”.

Ez az asszony hisz és apostol lesz. Ott hagyja a vödrét és rohan be a városba, és a szomszédasszonyainak meg az ismeretségi körének viszi az örömhírt. Most megmutatkozik, hogy nem akárki volt a városban: Rohan, és amikor mondja a többieknek, hogy „gyertek, mert ott kinn a kútnál ül valaki, lehet, hogy ő a Krisztus! Nekem megmondott mindent, amit eddig műveltem. Lássátok!” – samariabeliek elindulnak. Mennek, váltanak néhány szót Jézussal és megérik azt, hogy ez az ember nem úgy beszél, mint az írástudók és a farizeusok, hanem úgy, mint akinek hatalma van. És meghívják!

Micsoda nyitottság és hit élt ezekben az embereken, szemben a názáretiekkel, akik egy ilyenfajta megnyilvánulásra azzal reagáltak, hogy megragadták Jézust és meg akarták kövezni. Ezek nem, ezek meghívják, hogy gyere be hozzánk. És amikor útközben, meg benn a városban hallgatják, akkor megkérik, hogy maradj itt, ne menj el. Ne menj el, mert a szavad olyan, mint amikor a szikkadt száraz földre csöndes eső hullik. Inni lehet a szavaidat, mint amikor egy félholt szomjas vándor végre forráshoz jut és inni kezd, maradj velünk. És Jézus ott maradt velük két egész napig.

Két nap után ezek az emberek – és ezek már a városnak az előjárói is –, azt mondják ennek az asszonynak, hogy most már nem a te szavadra, hanem azok után, amiket tőle hallottunk, és azon benyomások alapján, amiket tőle kaptunk, mi tudjuk, nem csak hisszük, mi tudjuk, hogy ő a világ Üdvözítője!

De jó egy családnak, ha van legalább egy valaki, aki úgy találkozott az Úr Krisztussal, mint ez az asszony ott a kútnál, aki fölfogta, hogy az Egyházban, a katolikus Egyházban, a megfeszített és föltámadott Krisztus az élet, és meri képviselni, hogy én találkoztam vele, sőt én hozzá tartozom. Tudja kézen fogni és buzdítani a többieket, hogy gyertek és lássátok ti is és hallgassátok ti is.

És furcsa? Inkább természetes, hogy az esetek túlnyomó többségében a családokban ez az asszonyok dolga, a nagymamáké, a feleségeké, a menyasszonyoké, a nőké. Akik ebben a kérdésben értelmesebbnak, készségesebbnek, nyitottabbnak és talpraesettebbnek bizonyulnak, mint a férfién. Olyan helyzetekben, amikor egy férfi csak ott áll, hogy én ezzel a kiscsivel nem tudok mit kezdeni, azzal a nagymama meg a mama közölni tudja az Úr Krisztusnak a titkait. Vagy egy éppen az életnek neki futó fiatallal szemben, aki az apját vagy a nagyapját halálosan idegesíti, egy nagymama, egy édesanya el tudja neki mondani, hogy gyerekem, légy szelídebb, türelmesebb, becsületesebb, ha élni akarsz. És főleg a végén,

amikor ott áll egy betegágy előtt a férfi tehetetlenül és lebénul és megnémul, nem tud mit mondani, egy feleség, egy nagymama, egy édesanya tud a haldoklóval kommunikálni, el tudja kíséni az utolsó pillanatig és oda tudja tenni azt a haldoklót az Úr Krisztus keresztje mellé. Milyen jó egy családnak, ha van ilyen apostola.

Most a nagybőjtben, a bűnbánati időben jó, ha közel engedjük szívünkhöz a kérdést: Tudok-e olyan lenni, mint ez a szamariai asszony? Merek-e ilyen lenni? Illetve jó megköszönni az Úrnak, azokat, akik velünk annak idején ugyanezt megtették, mint ez az asszony a szamariabeliekkal.

Segítsen meg minket az Úr, hogy a hitben megszülessen a fölismerés, hogy az a Jézus, akinek halálát és föltámadását fogjuk ünnepelni Húsvétkor, a világ üdvözítője, mindenkié. Adja meg, hogy megtapasztalhassuk, hogy a miénk is. Amen.

Nagybőjt harmadik vasárnapja „B” évben 2009. márc. 15.

Olvasmány: : *Kiv 20,1–17.*

Szentlecke: *1Kor 1,22–25.*

Evangélium: *Jn 2,13–25.*

Testvéreim! Ehhez az evangéliumi részlethez két dolgot jó tudni. Az egyik az időpont, a másik a helyszín.

Az Úr Jézus a nyilvános működése idején ekkor ment először húsvétra Jeruzsálembe. Na de – mint tudjuk – 12 éves kora óta, először Édesanyjával és Józseffel, aztán csak a mamával, mert József meghalt, esztendőről esztendőre fölmentek Jeruzsálembe a Húsvét ünnepére. Jézus látta, hogy mi zajlik a templomban.

A templomban, amit ha úgy képzeljük el, hogy a mi templomainkhoz hasonló épület, nem jól képzeljük. A jeruzsálemi templom egy egész más épület-együttes volt. Hatalmas udvarokkal, oszlopcsarnokokkal és az udvarok a nyugati végében állt magasított térségben az égőáldozati oltár, s mögötte a szentély, a tulajdonképpeni templomépület. Az udvarokon pedig nyüzsgött a nép. A templomtól legtávolabbi udvarba pogányok is beléphettek; a következő udvarba már csak izraeliták léphettek be, de külön udvara volt asszonyoknak és gyermekeknek. A következő udvar már csak a férfiaké és ebből nyílt az emelt téren álló égőáldozati oltár, amelyen reggel és este, kötelező rend szerint állatok részeit égették el. Ezeket az állatokat le is kellett vágni, ezért a templom területén ma azt mondanánk, húszem dolgozott. Egy nagy vágóhíd. Ahol vágták az ökröket, a bárányokat, ölték a madarakat.

Az Úr Krisztus korában ezeket az áldozati állatokat a legkülső udvarban lehetett megvenni. Tehát ha valaki jött, akár Szíriából, akár Rómából és áldozatot akart bemutatni, ha gazdag ember volt, akkor ökröt áldozott. Nem kellett neki az ökröt Rómától Jeruzsálemig maga előtt hajtania. Ott, helyben megvehette, ugyanígy a többi állatot is.

Voltak sokan, akik ott helyben akarták fizetni a templomadót, annak pedig megvolt a valutája, mert csak meghatározott ezüst pénz formájában lehet fizetni. Bárhonnan jöttek a zsi-

dók, Egyiptomból vagy Északról, át kellett váltani a pénzüket erre a valutára és azt odaadni templomadóként. Így kerültek oda a pénzváltók.

Amikor Jézus kezdett följárni Názáretből ebbe a templomba, addigra valami baj történt. A szent helyből, az Úr egyetlen templomából – erre megint külön kell gondolni, hogy vigyázat! Izraelnek nem voltak templomai! Minden városban, faluban zsinagógák voltak, ahova imádkozni jártak szombatoként, de templomuk csak egy volt, a jeruzsálemi. A Húsvétot és a Sátoros ünnepet csak e templom közelében lehetett megülni, és áldozatot, égőáldozatot csak ott lehetett bemutatni.

Amikor Jézus látta ezt a templomot, már nem is csak vásárcsarnok, hanem egy hatalmas vásártér, hiszen vásárcsarnokba élő állatot nem szoktak bevinni, meg egy hatalmas pénzintézet. A vásártéren a kereskedőknek helypénzt kell fizetni, ugyanígy a pénzváltóknak, hogy az asztalukat felállíthassák. Az is meg volt szabva, hogy a beszédett templomadóból hány százalék illeti meg azt, aki ott konkrétan foglalkozik a pénzzel.

A történetírók azt is följegyezték, hogy a jeruzsálemi templom úgy is működött, mint egy hatalmas bank, ahová kölcsönért fordultak idegen királyok, fejedelmek, országok. És a templom megfelelő kamat ellenében kölcsönzött.

Ennek az intézményrendszernek ura a mindenkori főpap, aki hatalmas vagyon fölött rendelkezett és természetesen elsősorban a családját részesítette belőle. Aztán osztogatott különböző kapcsolatok, barátságok, érdekek szerint.

És akkor jön ez a názáreti senki, kötélből ostort fon és kihajtja a vásártérről az állatokat, fölforgatja a pénzváltók asztalait, mondván: „Ne tegyétek az én Atyám házát vásárcsarnokká, bankká, pénzintézetté, piactérre!”

Jönnek is az érintettek: „Micsoda dolog ez? Ki adott neked ehhez hatalmat?”

És most érdekes az időpont: az Úr Krisztus nyilvános működésének elején vagyunk, fellépése óta talán 3 hónap telt el. Elhangzott már a Hegyi beszéd, a kánai menyegző borsodája már megtörtént, már gyógyultak vannak jelen az országban, és elhangzik egy prófécia: „Bontsátok le ezt a templomot!” És Jézus tudja, hogy miközben ő az Atya házát szeretné eredeti tisztaságában látni, Kaifás, a főpap és társai személyes támadásnak minősítik azt, amit tesz, és meg fogják ölni.

Ebben a próféciában ez hangzik: Öljetek meg. De ezt nem hallják. Hanem megütközve mondják: 46 éve épül ez a templom, és te 3 nap alatt akarod fölépíteni? Nem értik, hogy Jézus mint mond, nem értik, hogy tulajdon testének templomáról és harmadnapi feltámasztásáról beszél.

Akik hittek Jézusban, ettől kezdve egyre nagyobb aggodással figyelik, hogy micsoda erő kezd egyre szorosabbra zárni körülötte, hogy elpusztítsák. De még nem most, hanem majd két év múlva.

Jézus pedig megy és tanít, hirdeti, hogy keressétek a mennyek országát! És tegyétek meg az én mennyei Atyám akaratát. Tartsátok meg a törvényt!

Ő az Egyház történelmén így megy végig. Arra hív, hogy halljuk meg az élő Isten törvényét, ami a Tízparancsolattal kezdődik és a szeretet főparancsával fejeződik be. És higgyünk Neki, akit végig a történelmen el akarnak pusztítani. De amit mond, az a prófécia áll, hogy bontsátok le ezt a templomot. Ez az Egyházra is vonatkozik. És én 3 nap alatt fölépítem azt.

Boldog az az ember, aki nem bontja az Egyház templomát, hanem építi. És nem is csak építi, mint egy idegen napszámos vagy kőműves, hanem maga épül be az Egyházba. Mi-

közben engedelmeskedik az ember az Isten törvényeinek, gyarapítja azt a templomot, ami Krisztus teste. Az Egyház.

Ezért fontos a nagyböjt ideje, amikor engedi az ember elhangzani a szívében a kérdést, vajon *tudom-e még* a Tízparancsolatot, vagy ha fiatal vagyok, *tudom-e már* a Tízparancsolatot? Mennyire tartom meg? Hol vannak azok a pontok, ahol vagy nem veszem figyelembe az én Istenem törvényeit, vagy alkudozom, hogy *most* nem, vagy nem *annyira*, vagy valamit elmulasztotam ugyan, de nem vette észre senki, semmi baj. Nem! Isten törvényeit szeretni kell és őszintén, teljes egészében meg kell tartani.

Boldog ember az, aki ezért küszködik. Segítsen meg minket az Úr Krisztus, hogy ne bontsuk az Ő testét, hanem Benne épüljünk mi is. Ámen.

Nagyböjt harmadik vasárnapja „C” évben 2007. márc. 11.

Olvasmány: : *Kiv 3,1–15.*
Szentlecke: *IKor 10,1–6. 10–12.*
Evangélium: *Lk 13,1–9.*

Testvéreim!

Ennek a vasárnapnak két kérdése van számunkra. Az egyik gyakorlati jellegű: Mit terem az életünk? – A másik elméletibbnek tűnik, de ez alapozza meg az életünk természetét: Tudunk-e különbséget tenni a *van* és a *nincs* között.

Már Keresztelő Szent János, amikor meghirdette a bűnbánat keresztségét és látta, hogy özönlének hozzá az emberek – álnok emberek is –, mondta nekik: „Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét, mert mondom nektek, a fejsze már a fák gyökerére tétetett. Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem. Legyetek őszinték és tartsatok bűnbánatot!”

Eltelt három év, és az Úr Krisztus elmondta ugyanazoknak az álnok embereknek szinte ugyanazt a példázatot. Csak nevéen nevezi a fügefát. Mert a gazda, aki immár harmadik éve jön és keresi a termést a szőlőbe ültetett fügefán, Ő maga, a Megváltó Krisztus, Aki már harmadik éve járja Palesztína útjait és keresi az embereket. Hívja az embereket bűnbánatra. Megtérésre. Arra, hogy higgyenek az élő Istenben.

Ez a fügefa-kép még egyszer visszatért az Úr Krisztus földi életének utolsó napjaiban, amikor Betániából ment föl Jeruzsálembe és útközben megéhezett. Meglátott egy fügefát, odament hozzá, és amikor látta, hogy egy árva gyümölcs nincs rajta, azt mondta a fának: „Soha senki ne egyen rólad gyümölcsöt!” – és a fa elszáradt. Ezek a terméketlen fák a terméketlen ember képei.

Az utolsó vacsorán mondta az Úr az apostolainak: Én vagyok az igaz szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők. Az én Atyámat az dicsőíti meg, ha bő termést hoztok, mert én arra rendelték, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek.

Az egyházatyák szerint a fa leveleinek az ember gondolatai, virágának az ember vágyai, gyümölcsének a tettei felelnek meg. Most, a nagyböjt harmadánál ez a vasárnap alkalom

arra, hogy őszintén elhangozhasson a szívünkben a kérdés: Istenem, mit teremt eddig, mit terem most és miféle termése várható az életemnek a következő időkben, amíg az idő még adatik?

A lelkiismeret, ha hagyjuk beszélni, ha nem fojtják különböző érdekek, a lelkiismeretünk pontosan föl tudja sorolni, hogy ez a szakasz terméketlen volt, itt vadszőlőt teremtél, pedig szőlőt kellett volna hozni, emitt meg majd nem... majd nem jó volt és majd nem azt teremtetted, ami kellett. – A gondolkodó ember rá tud jönni, mert a kegyelem jön és világosságot ad a léleknek, hogy ha teremni akarok és a Gazdám kezébe oda akarom tenni azt, ami Őt megdicsőíti, akkor nekem személy szerint itt és most vagy holnap és holnapután ezt meg ezt tennem kell, azt meg azt nem szabad csinálnom. Akárhányszor tettem eddig. – Ez a megtérés. Mikor az ember belát dolgokat és hajlandó javulni.

Hogy ebbe az ember energiát és időt merjen beleölni, ahhoz kell az a különböztető-készség, hogy mi az, ami van és mi az, ami nincs. – Mózesnek az égő csipkebokorban a teremtés óta először az élő Isten, a Mindenható kimondta a nevét. Annyit mond: „Én vagyok, Aki vagyok”. Ez azt jelenti, hogy vele szemben minden csak annyiban van, amennyiben Ő akarja.

Ez nem csak Mózes számára volt fontos, hanem végig a történelmen az ember számára nagyon fontos.

A kórus alatt a mennyezetten látható Mózes az égő csipkebokor előtt. Akik ezt a templomot építették, a jó pálos atyák, fontosnak tartották a bejáratnál fölhívni a figyelmet arra, hogy: emberek, aki ide bejön, Annak a házába lép be, Aki van. Ma is és öröktől fogva mindörökké. És ember, ha élni akarsz, akkor tiszteld ezt az élő, igaz és létező Istent és tedd meg amit kér tőled.

A mi világunk nagyon büszke lett arra, hogy a számítástechnikával megteremtett egy virtuális világot, és aki ebben a virtuális világban nem tud közlekedni, az jobban teszi ha csomagol és kiszáll ebből az életből, mert nem ide való. – Csak ez a virtuális világ – nincs. Látszik, úgy tűnik, mintha... Információk áradatát dönti az emberre. De igazában nem létezik úgy, ahogyan mutatkozik. Mert ami a számítógépeken belül lakik, meg ami az internet hálózatán az egész földkerekségen száguld, az nem az, amit a képernyő mutat.

Régen ezt az Egyház hagyományos nyelve úgy nevezte, hogy: ember, vigyázz a fantázia-képekre, meg azokra a nem létező délibábokra, amiket a kísértő odavetít elé. És vigyázz! Lépre tud csalni! A gondolataidat, a vágyaidat azokkal a nem létező dolgokkal egy időre meg tudja tölteni úgy, hogy nem marad benned hely az élő Isten dolgainak. Vigyázz! Tartsd tisztán a szíved edényét! S azzal töltsd meg, ami Van!

Nem kis feladat ez. De a nagybőjtben az önmegtagadások, a böjt helyet teremt a szívünkben a mi élő Istenünk dolgai számára. És nem kell sok idő ahhoz – csak a léleknek élnie kell - , hogy megtapasztaljuk, hogy amikor azt fogadtuk be, ami Isten szájából való, ami Van, megnyugszik tőle a lelkünk. Valami elmondhatatlan béke tölti el a szívünket. Míg az ellentéte, amikor befogadunk valamit, ami nincs, villogott, csillogott, muzsikált, mindent csinált az ég adta világon, befogadtuk és vagy valami iszonyatos úr marad utána, vagy a bánat, hogy ezt nem kellett volna beengedni a szívünkbe.

Segítsen meg minket a mi Megváltó Krisztusunk, Aki Van! Segítsen különbséget tenni a nincs, a nem létező dolgok és a Van, a létező dolgok között, s adjon erőt, hogy a gondolatainkból meg a vágyainkból jó tettek, jó gyümölcsök tudjanak teremni. Amen.

Nagyböjt harmadik hétfője
2011. március 28.

Napi könyörgés

Örökkévaló Istenünk, a te szünet nélküli könyörületed tisztítsa és erősítse Egyházadat, s mert nélküled nem maradhat fenn, irgalmaddal kormányozd szüntelen. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *2Kir 5,1–15.*

Evangélium: *Lk 4,16–30.*

Testvéreim!

Ahogy tegnap hallván a samariai asszony történetét, megfogalmazódott a szívünkben, hogy Istenünk, add nekünk ezt a lelkiületet, a gondolkodó, hívő és apostolkodó lelkiületet, ma viszont az ellenkezője fogalmazódhat meg bennünk, hogy Istenünk, őrizd meg minket ettől a kritikus, hitetlen szellemtől, amit ezek a názáretiek tanúsítottak.

A názáretiek, akik között felnőtt az Úr Jézus, akik között ott élt a Szentcsalád közel 25 évig. A fiúk, akikkel együtt játszott kiskorában, egy padban ült a zsinagógai iskolában ekkor már mind a 30-as évek körül járó felnőtt, családos emberek, már a gyerekeiket házasítják. Miközben együtt növekedtek semmi nem tűnt fel nekik, csak az, hogy őket egymás után kiházasították, Jézus pedig nem nősült meg.

Názáretben, ahol mindenki mindenkit ismert az lehetett a közvélemény Józsefről és Máriáról, hogy milyen ügyefogyottak ezek, hogy nem találnak feleséget a fiúknak? Aztán a kortársai nézték egyre sandább szemmel magát Jézust, hogy ez még arra se képes, hogy meg nősüljön? Amikor most hazajön, nyilván a kortársai örömmel üdvözölték, hogy „De rég láttunk, 4 vagy 5 éve, mi van veled, hogy vagy? És mindaddig nincs semmi baj, amíg nem jön ez a szombati szentírásolvasás.

Még akkor sincs baj, amikor kézbe veszi a tekercset, olvassa Izaiást, a mi fogalmaink szerint az adott szombatra írt szentleckét. Milyen szépen olvassa, hogy „az Úr lelke rajtam, mert fölkent engem...” A botrány akkor tör ki, amikor az olvasást Jézus azzal zárja, hogy „most beteljesedik, amit hallottatok!”

Emlékezzünk rá, Vízkereszt tájkán halljuk, hogy a kinyilatkoztató Isten tudja, milyen nyelven értenek azok, akikhez szól. Ezért szól a Jézusról szóló kinyilatkoztatás a csillagok nyelvén a napkeleti bölcseknek, a csodák nyelvén Izrael népéhez. Aztán az Evangélium: nyelvén szól a tanítványokhoz.

Tegnap a samariai asszony esetében hallhattuk, hogy hogyan beszél vele Jézus. Most pedig halljuk, hogyan beszél a názáretiekhez, akik ismerik a prófétákat, hiszen hétről-hétre hallgatják Mózeszt is, a prófétákat is. Jézus tudja, hogy, amikor Illésre meg Elizeusra hivatkozik, ezek az emberek értik, hiszen kicsi koruktól fogva beléjük ívódik Illés, Elizeus, Jeremiás, mind a próféták. Ezt a nyelvet ők értik, és megbotránkoznak a hallottakon,

Ehhez tudnunk kell, hogy a zsidók gondolkodásában első helyen van a család és az utódok. Számukrab a paradicsomkertben elhangzott parancs, hogy sokasodjatok és szaporodjatok az egyik főparancs, és szerintük Jézus ezt a parancsot nem teljesítette, mert nem há-

zasodott meg, nincs felesége, nincsenek gyermekei. Az alapvető parancsot nem tartotta meg. És miket mond? Hogy „az Úr lelke rajtam”? Mi az, hogy „fölkent engem”?

Jézus pedig azt mondja nekik: „Én vagyok a Krisztus, engem fölkent az Atya. És elküldött hozzátok, hogy elhozzam meg nektek, az újjászületést, az adóságoktól való szabadulást, a börtönből való elbocsátást, ezért küldettem, és ez most teljesedik. Ugyanazt mondja nekik, mint amit a szamariai asszonynak mondott, hogy: te várod a Krisztust, én vagyok az, aki veled beszélek. Itt ugyanezt mondja.

De nem hitték el, haragra gerjedtek és meg akarták kövezni. Ezek a názáretiek Izrael hitetlenségét testesítik meg, amely akkor teljesedik be, amikor a főtanács előtt áll ez a názáreti Jézus, és halálra ítélik.

Ezért kell fohászzkodnunk, hogy Istenünk, a hitetlenség szellemétől, ettől a hitetlenül kritikus szellemtől szabadíts meg, őrizd meg. Őrizd meg, mert a mai világban is jelen van. Amikor Európa nem foglalkozik a kereszténységgel, ugyanezt teszi, mint a názáretiek: neki Krisztus nem kell, a názáreti Jézus nem kell.

Mi ellenben a nagyböjtben épp ellenkezőleg annak adjuk jelét, hogy Jézusunk, szükségünk van Rád, mert vannak adósságaink, vannak bűneink, vannak rosszaságaink. A jövőben ott van a halálunk és félünk, szükségünk van Rád, aki az élet forrása vagy.

Ő pedig mondja: „Aki hisz, jöjjön utánam, vegye föl a keresztyét mindennap, aztán igyon abból a forrásból, amit én adok, amit én jelentek nektek. Vegyétek és egyétek a testemet és benne az életet és ne féljete. Ne féljete, csak ne legyete hitetlenek, hanem higgyete bennem.” Amen.

Nagyböjt harmadik keddje 2011. március 29.

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, kérünk, maradjon velünk mindig a te kegyelmed: tegyen készségesz szent szolgálatra, és hozza meg nekünk gazdag ajándékot. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Dán 3,25.34–45.*
Evangélium: *Mt 18,21–35.*

Testvéreim!

A nagyböjtnek bűnbánati szakasza, nemcsak arra indít, hogy őszintén nézzünk magunkba és bánjuk meg a bűneinket, hanem arra is, hogy bocsássunk meg egymásnak. És először eszünkbe kell jutnia annak, hogy mi minden Miatyánkban mondjuk, hogy: mi Atyánk. A többiek a testvéreim, ha te a mi Atyánk vagy. Csetlünk-botlunk, vétünk, 70-szer vétünk napjában, bocsáss meg, ahogyan mi megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ezt nem szabad elfelejteni, hogy ha mi bocsánatot kérünk és várunk a mi Istenünktől, akkor az is-

tengyermekségünket voltunkat szinte azzal kell kezdeni, ha meg akarjuk mutatni, hogy mi-ként a mi Atyánk megbocsát, nekem meg nekünk, úgy mi próbálkozunk megbocsátani egymásnak.

Igen ám csak a megbocsátás föltételezi a bocsánatkérést, és ha az elhangzik, akkor a feladat aránylag egyszerű. Legföljebb a gyakori ismétlődés jelent problémát, mint Péternek, aki ha tudta volna, hogy mi történik majd ott, nagycsütörtök éjszaka a főpap házában, akkor nem kérdezte volna, hogy „Uram, hányszor? Hányszor kell megbocsátanom?” És hallja a választ, hogy „Számílatlanul. Ne ródd föl sehova, hogy már ötödször, már tizedszer bocsátottam meg. Ne ródd föl a felebarátaid bűneinek számát.”

Nehezebb a megbocsátás, ha valaki azt kérdezi: „Mi történjék akkor, ha nem hangzik el bocsánatkérő szó, hanem megsért egyszer, megsért újra, megsért harmadszor, bánt ötödször és észre se veszi, hogy vérzek. Mert előfordul, hogy az ember néhány bántásnál föl-jajdul, aztán a bántott el tud hallgatni, mert még jajgatni sincs értelme. Mi a teendő ilyenkor?”

Az Egyház a szentek gyakorlatából, amit az Úr Krisztustól tanultak, tanítja, hogy légy türelemmel, légy türelemmel és merj abban bízni, hogy egyszer csak az, aki szerinted teljesen érzéketlen, amikor bánt, egyszer csak észre fogja venni, hogy mit csinált. Ne engedj a kísértésnek, hogy ez egy reménytelen eset, ebből menekülni kell és efölött nekem ítélkezni lehet, hogy ez egy kárhozat fia, mert nem veszi észre, hogy bánt.

A legnagyobb példa az Úr Krisztus, aki imádkozik azokért, akik megfeszítik: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!”

Ez a legnehezebb leckék egyike. De jó figyelni az Urat, és a szenteket, mert a szentek életében hány, de hány példát látni erre. És hány de hány alkalom adódik a családot a megbocsátásra!

Amilyen nagy áldás, hogy ha van valaki a családban, aki olyan, mint a samariai asszony, akkora próbatét egy nehéz természetű családtag, aki nem veszi észre, hogy bántja a többieket. Ezért a megbocsátás iskolája a család, a kicsinyeknek elemi iskolája, a nagyoknak felsőfokú iskolája.

Akik évtizedeket leéltek házasságban, tudják és néha meg is szólalnak róla, hogy mennyire fontos bocsánatot kérni és megbocsátani. A bocsánatkérésben nem csak a bánat szólal meg, hogy „nagyon sajnálom, hogy megtettem”, hanem hangzik az újrakezdés szándéka is, hogy „most már nem tenném és szeretném többet nem tenni”. A megbocsátásban pedig nem csak a feledés van, hanem az újrakezdés. Még csak nem is úgy, hogy: „jó, megbocsátottam, kezd újra”, hanem: „kezdjük újra”. Mint ahogy a jó Istentől kapott megbocsátásban mindig ott van az újrakezdésnek a kegyelme is, azaz Ő mondja először, hogy „vétettél, én elengedem minden adósságodat, kezdjük újra, légy jó!” Amen

Nagyböjt harmadik szerdája
2011. március 30.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, segíts minket, hogy a nagyböjt szent idejében megjavuljunk: igéddel táplálkozva egészen Neked adjuk magunkat, és mindig egyek legyünk az imádságban. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *MTörv 4,1.5–9.*

Evangélium: *Mt 5,17–19.*

Testvéreim!

Ha valaki felold egyet az isteni törvények közül, akár a legkisebbet is, az a legkisebb lesz a mennyek országában. És mi lesz azzal, aki semmibe veszi az isteni törvényt? Mi lesz azzal, aki a saját ötleteit az isteni törvények elé helyezi? Mi, modern emberek pedig éppen erről vagyunk híresek, hogy bennünket nem érdekel az isteni törvény.

Ha feltennénk a kérdést: mi a törvény?, volnának, akik azt mondanák: „Mit tudom én, és nem is érdekel. Engem a saját ügyeim, a saját érdekeim, a saját lehetőségeim érdekelnek”. A fiatalabbak azonban mondanák, hogy „törvény az, amit a parlament megszavaz, aztán sok módosító javaslat után az alkotmánybíróság jóváhagy, és az államelnök kihirdeti, ez a törvény” – ahogy egy jogállamban illik tudni.

A köztudatban szó nincs arról, hogy van természetes erkölcsi törvény és vannak isteni törvények. Vannak olyan törvények, amelyek belénk vannak írva, és egy ép ésszel gondolkodó ember fölismeri magában, hogy a jót kell tenni, a rosszat pedig kerülni kell; amit én elvárok a magam számára, azt a felebarátom, a mellettem élő ember számára nekem is biztosítanom kell, és ami rosszul esik nekem, az a rosszul esik a másoknak is; nem szívhatom a másik vérért, hanem az életemet a saját korlátaim között kell megvalósítanom.

Ez belénk van írva, és ha ezt az ember figyelmen kívül hagyja, elvesz a belső békéje, mert a lelkiismerete állandóan jelezni fog, mint egy műszer, amely valami bajt jelez, mert a természetes erkölcsi törvény semmibevétele kifordítja az embert önmagából.

Amikor az Úr szövetséget kötött a népével és adta a Tízparancsolatot, azóta az isteni törvénynek pontosan megfogalmazott változata is megjelent a történelemben. Ezt figyelmen kívül hagyni már azt jelenti, hogy a mindennek fölött álló, teremtő Isten nem érdekel, nekünk megvan a saját kis földi világunk és annak mi megcsináljuk a szervezetét, a törvényrendszerét, Isten nem érdekel bennünket. Ez pedig már bűn, ez már annak az ősi engedetlenségnek egy fokozott formája, amit a paradicsomban követtünk el, amikor engedetlenek lettünk.

Amikor az Úr Krisztus a hegyi beszédet mondja, ő már tudja, hogy azzal fogják vádolni, hogy nem tartja meg a törvényt, a Tórát, amiről Izrael, a választott nép, úgy gondolkodott, hogy ez a legnagyobb ajándék, amit mi a Mindenhatótól kaptunk. A törvény nekünk a világoosság és az élet. Ezért mondja Jézus, hogy ne gondoljátok, hogy fölforgatni jöttem a törvényt, én beteljesíteni jöttem. De mit csináltunk mi emberek ezzel a törvénnyel?

Jézus tudta, hogy az élete fog múlni és a halála fog következni abból, hogy Pilátus előtt el fog hangzani, hogy „Nekünk törvényünk van és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten fiává tette magát!” Ez a bűnnek egy olyan foka, ami fölé már nem lehet menni. Mert Jézus nem az Isten fiává tette magát, hanem az. És erre az isteni törvény alapján halálra ítélik.

Ez nagy óvatosságra int. Ebben a bűnbánati időben jó elgondolkodni azon, hogy hogyan gondolkodunk az isteni törvényről, a Tízparancsolatról és azokról a törvényekről, amelyekkel az Egyház tanít, hogy ezt tedd, ezt meg ne tedd; ezt kötelező megtenni, azt kötelező elkerülni. Hogyan gondolkodom a törvényről? Alapjában elfogadó vagyok-e? Tudom-e, hogy az isteni törvény az emberi törvények fölött áll? Elhiszem-e, hogy bajt hoz a társadalomra, aki az isteni és a természeti törvényt figyelmen kívül hagyva akarja vezetni.

A hithez hozzátartozik az az őszinte meghajlás, hogy Istenem, Teremtőnk vagy, Urunk vagy és amikor te adsz törvényt, az nem erőszak, hanem az olyan, mint amikor a szülő mondja a kicsinyeknek, hogy „az ollót ne vedd kézbe, a tűzzel ne játssz, kellő időben gyere haza, légy jó!”. Mert a törvény, amit az Isten ad az életünkért van.

A bűnbánatban beismerjük, hogy Istenem a saját ötletemet már megint többre tartottam, mint a Te szavadat, mások véleményét már megint fontosabbnak tartottam, mint a belém írt törvényedet. Bánom! Bocsáss meg és segíts, hogy szeretni tudjuk a törvényedet, aztán add az erőt, hogy egy-egy nehéz helyzetben fontosabb legyen, amit Te mondasz, mint amit mi gondolunk, hogy megtegyük a Te szent akaratodat. Amen.

Nagyböjt harmadik csütörtöke 2011. március 31.

Napi könyörgés

Főlséges Istenünk, alázattal kérünk, add meg szolgálóidnak, hogy minél jobban közeledik a Húsvét ünnepe, annál nagyobb áhítattal készüljünk a megváltás misztériumának ünneplésére. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Jer 7,21–29.*
Evangélium: *Lk 11,14–23.*

Testvéreim!

Amit Jeremiásnál hallottunk szörnyűség. Az Úr, a mindenható, a könyörületes Úr, aki nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen, aki szövetséget kötött Izraellel, hogy én a ti Istenetek leszek, ti meg az én népem lesztek, azt mondja Jeremiásnak: „Menj előlem!”

Az Úr, akinél Mózes sírva, könyörögve jár közbe a vétkes népért, Mózes meghallgatta, most pedig Jeremiást elutasítja: „Ne állj elélem! Menj innen, mert a néped nem érti a szót! Emlékeznetek kell, hogy Mózes a halála előtt megmondta, ha ti becsülettel és hűséggel tartjátok a szövetségemet, én életet adok nektek azon a földön, amit atyáitoknak ígértem,

hazátok lesz. Én a ti Istenetek leszek, ti meg az én népem lesztek és küldetéstek van, nektek kellene az Én megismerésemet sugározni minden nemzet felé. De, ha nem hallgattok rám és elmentek idegen istenek után, szétszórlak benneteket arról a földről, ahová bevonultok, nem lesz hazátok, bolyongani fogtok a földön hazátlanul."

Mózes után eltelt 700 év, és Jeremiásnak az Úr ezt mondja: „Te majd a nevemben hívod ezt a népet, hogy jöjjenek hozzám bűnbánattal és siralommal és én megbocsátok nekik. De nem fognak hallgatni a szóra, a hátukat fogják mutatni, nem neked, nekem. Éppen ezért a pusztulásuk napján, amikor majd jajgatva kiáltanak hozzám, én is a hátamat fogom mutatni nekik, és szétilálom őket az ellenség előtt, ahogy egy oldott kévét szétilál az ember és kalászonként szóródik szét a gabona." És megtörtént.

Az Úr Krisztus azért jött, hogy összegyűjtse Isten népét. Nemcsak Izraelt, hanem az embert, mindegyikünket. De tapasztalnia kellett, hogy éppen azok, akiknek föl kellene ismeriük, hogy itt van a Krisztus, olyan vádakkal illetik, és olyan rágalmakkal dobálják meg, amelyek még azokat is elriasztják mellőle, akik látják a csodáit és elindulnának, hogy összegyűljenek köréje.

Rágalmakkal vádolták: „Ez az ember bűnös, mert nem tartja meg a szombatot! Hamis próféta! Az ördöggel cimborál, az ördögök fejedelmével üzi az ördögöt!" Ennél rosszabb már csak az, amikor Kaifás a perdöntő pillanatban kimondja az ítéletet, hogy Jézus káromkodott, mert Isten fiának mondta magát. Elszigetelik tőle a népet. Ő pedig – virágvasárnap tájkán halljuk, megsiratja Jeruzsálemet és mondja: „Jeruzsálem, Jeruzsálem hányszor akartalak összegyűjteni, mint a kotlós a csibéit és te nem akartad. Meglátjátok elhagyott lesz a hazátok, nem lesz, aki lakjon benne, ti pedig szétszórdtok hazátlanul, mert nem hallottátok meg a hazahívó szót!" Ezért mondja, hogy „aki nem gyűjt velem, az szétszór".

Ezért nem mindegy, hogy valaki érzékeli-e a nagybajt, hallja-e a harangszóban a hívó hangot? Vasárnaponként elindulunk-e az Úrhoz? Akarjuk-e és engedjük-e, hogy az Egyházban összegyűjtsön, mint a népét, hogy hazavezessen? Mert szörnyű ítélet, amikor egy közösség vagy akár egy valaki felé elhangzik az Úr panasza: „Hányszor akartalak összegyűjteni és te nem akartad!"

A bűnbánat mindig annak a jele, hogy Istenem, már megint tettem valamit, ami a szétszóródás irányába vitt, bánom. Hívj, gyűjts össze! Add fölismernem, hogy a vonzó középpont a kereszt és rajta a Te, a Megfeszített. Nem szabad megriadni, hanem higgyük el, hogy ha a mindenható, jóságos, irgalmas Isten a kereszt köré akarja összegyűjteni itt a földön az embert, bennünket is. Nem csapdát állít, hanem az élet fáját teszi oda a szemünk elé és mondja: Ha élni akarsz, akkor ide gyere, és szeresd a megfeszített Krisztust, a te Uradat, Istenedet. Amen.

Nagyböjt harmadik péntekje
2011. április 1.

Napi könyörgés

Kérünk, irgalmas Istenünk, kegyelmed árássa el szívünket, hogy tartózkodni tudjunk az engedetlenségtől és szeressük tenni a te akaratodat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Oz 14,2–10.*
Evangélium: *Mk 12,28–34.*

Testvéreim! Tegnap mondta az Úr, hogy aki nem gyűjt velem, az szétszór. Ő azért jött, hogy összegyűjtsön minket, embereket, az Ő országába, a Mennyek országába. Ennek az összegyűjtésnek több fokozata van, s ezek a fokozatok egymásra épülnek.

Az alapfok az, hogy valaki személy szerint engedi önmagát összegyűjteni a lelke által.

A Nagyböjt elején mindig halljuk, hogy most következik hat hét, amikor a testünkkel közölhetjük, hogy a házban – aki mi vagyunk –, a lélek az úr. A testnek lehetnek kívánságai, igényei, bajai, lehetnek, de hogy mi történik, azt a léleknek kellene meghatároznia, és a testnek engedelmeskednie kellene.

A lélek által történő összegyűjtésnek mindennapos folyamata a testünk élete. Milyen kár, hogy ritkán gondolunk erre. Az a megszámlálhatatlan összetevőből zajló folyamat, amire azt mondjuk, hogy „lélek”, és ha még azt is tudjuk mondani, hogy „köszönöm, jól érzem magam”, azt jelenti, hogy a lélek összetartja és vezérli a testet; napról-napra, percről-percre, megszakítás nélkül gyűjti össze azokat a dolgokat, amire az életünknek szüksége van. Amikor meghalunk, a testünk elveszíti ezt az összegyűjtő erőt. S mi történik? Órák leforgása alatt elkezd a testünk bomlani és elporlad, hamu lesz belőle, mert nincs ott a lélek.

Magasabb szinten, amikor már nem egy, hanem több emberről van szó, ugyancsak az emberi lélek határozza meg, hogy összegyűlnek-e, közösséggé válnak-e legalább néhányan. Ennek az alapformája a család, amelyben alapföltétel, hogy a szeretet legyen a vezérlő elv mindenkinben, aki abban a kisebb-nagyobb közösségben él napról-napra. És gyűlik össze, egyre egységesebbé válik.

A magasabb fokozatok közül a csúcspont Krisztus teste, az Egyház, amelybe az egész földkerekségen a Szentlélek gyűjti össze az embereket. Ezért jó, ha az embernek a saját testéről és a lelkéről tiszta fogalma és jó felfogása van, mert akkor valamit meg tudunk sejteni az Egyházból, hogy mi történik benne.

Ma elsöpéntek van. Az emberi test életének feltétele a szív, amely vérrel látja el az egész szervezetet. Az Úr Krisztus Szent Szíve az egész Egyházat látja el az Ő szent vérével. Nagy titok ez. De a képlet ugyanaz, hogy az Egyházban is, ha rend van, akkor a Lélek, a Szentlélek az, aki összetart, összegyűjt, éltet és vezérel, az Úr Krisztus szent szíve pedig adja az éltető vért mindazoknak, akik engedik magukat összegyűjteni.

Mert nagy a kísértés és hány variációját kitalálta már az ördög, hogy „Vigyázz magadra! Mi történik veled, hogy ha engeded magadat összegyűjteni? Fölfalnak! Meg fogsz semmizülni! Mi lesz az eszeddel, meg mi lesz a szabadságoddal?”

És mi lesz? Megtaláljuk a helyünket, amire teremtve vagyunk. Megtaláljuk a helyünket az Úr Krisztus testében. Ő pedig, a Föltámadott, és akiket összegyűjt, azokat a föltámadásra és az örök életre gyűjti össze.

Segítsen nekünk hinni, adjon erőt, hogy engedjük, Ő, a maga törvényeivel, a tanításával összegyűjtsön, rendet tartson a lelkünkben is, testünkben is, a családban is, az Egyházban is. Amen.

Nagyböjt harmadik szombatja 2011. április 2.

Napi könyörgés

Istenünk, aki évről évre megadod népednek az önmegtagadás időszakát, kérünk, segíts, hogy megtisztult lélekkel érkezzünk el a Húsvét misztériumának ünnepléséhez, és üdvös hatását szüntelenül érezhessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Oz 6,1–6.*
Evangélium: *Lk 18,9–14.*

Testvéreim! Amikor a Golgotán az Úr Krisztust magasba emelik a kereszten, fölmagasztalják. Azt hitték, Vele azt lehet tenni, amit csak akarnak. Megtették azt, amiről az evangéliumban hallott a példabeszéd szól. A főpapok, az írástudók és a vének istenkáromlás vádjával ítélik halálra Mózes törvénye alapján. A lázadás vádjával taszítják oda Pilátus elé. Fölkerül a feje fölé a tábla: Ez a Názareti Jézus a zsidók királya. És akik keresztre küldték, ott gúnyolódni körülötte. De A Szűzanya, János, Magdolna, ott van a jobb lator is, és a távolban ott vannak azok, akik hittek Jézusban.

És jó néha elgondolkodni azon, hogy a világtörténelemben ez a helyzet megmaradt. Minden nemzedék elmegy az Úr keresztje előtt. És azokban a kategóriákban, amit az evangélisták leírtak, mindenki elfoglalja a maga helyét. A gúnyolódok is, azok is, akik még csak egy pillantásra se méltatják, mert mit érdekel engem? Azok is, akik cinikus hitetlenséggel kérdezik, hogy mi közöm hozzá? Holott ők küldték keresztre.

És akkor ott van az Egyház, amelyik nem elmegy az Úr Krisztus keresztje mellett, hanem oda gyűlik össze, mint központ köré a szeretet erőterében. Mert ha szeretet nincs bennünk, akkor az Egyház nincs sehol. Ha viszont a szívünk meg tud rezdülni attól, hogy „Úr Isten! Mit tettél értünk, és értem? Értem, bűnös emberért!”, növekszik bennünk a szeretet.

A vámos lelkülete az, amit a nagyböjt nevelget bennünk. Jó, ha a nagyhétre úgy érkezünk meg, hogy egy évvel megint öregebbek lettünk, de most már többet értek megváltás misztériumából, mint tavaly. A misztériumból, hogy szeretet az Isten. Hogy értünk emberekért, a mi üdvösségünkért történt a megváltás. Mert megtörtént.

Segítsen nekünk a Szűzanya, hogy ne elmenjünk a kereszt mellett, hanem engedjük, hogy az Úr Krisztus magához vonjon, és ott tartson a keresztje közelében. egyszer majd hallhaszuk Tőle: Még ma Velem leszel. Amen.

**Nagyböjt negyedik vasárnapja „A” évben
2011. április 3.**

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, ki csodálatosan megengesztelődsz a bűnös ember iránt, kérünk, engedd, hogy a keresztény nép készséges áhítattal és serény hittel siethessen a közelgő ünnepek felé. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *1Sám 16,1–13.*

Szentlecke: *Ef 5,8–14.*

Evangélium: *Jn 9,1–41.*

Testvéreim! A múlt vasárnap láttuk a szamariai asszony történetét és fölsóhajtottunk, hogy bárcsak élne bennünk ennek az asszonynak a nyitottsága, meg a hite. Mert milyen jó, ha egy családban van legalább egy valaki, aki találkozik a Megváltó Krisztussal, hallja Őt, meghallja amiket mond, aztán elmondja a többieknek, hogy én találkoztam a Megváltóval. Gyertek. Lássátok ti is, halljátok ti is, és higgyetek benne.

Most pedig itt áll előttünk ez a vakon született. Az Ő történetét hallva fölsóhajthatunk, hogy: Istenünk, bárcsak élne bennünk ennek az embernek az istenfélelme, amiből annyi jó fakad. Fakad belőle a hit, és a hit öröme. De istenfélelem nélkül a hit igazában nem él.

Az Úr Krisztus hamarosan befejezi nyilvános működését. Jeruzsálemben van, és Ő tudja, hogy most jön az a húsvét, amikor – ahogyan megmondta a tanítványainak – kiszolgáltatták a pogányoknak, és meg fogják feszíteni. Mert nem ismerik föl, és nem látják meg, hogy nem bűvészmutatványokat végez, amikor csodákat tesz, hanem mutatom, hogy itt van a Krisztus, az Isten Fia.

A kicsinyek, akiket a nagyok nem vettek semmibe, észrevették, de a nagyok, akiknek a nagy üdvtörténeti küldetése pontosan az lett volna, hogy vegyék vállukra az új Dávidot, a Krisztust, mutassák be a népnek és mutassák be a világnak. De nem látták meg.

Ami azért is érthetetlen emberi módon és tragikus, mert az Ószövetség népének volt érzéke a Mindenható nagysága iránt. Amikor ők Istenükről beszéltek, nem merték a nevének nevezni, ahogyan Mózesnek bemutatkozott, hanem mindig körülírták: Mindenség Urának, Fenségesnek, Magasságbelinek, Seregek Urának nevezték. Hány zsoltárban vallották Uruknek, aki a tenyerén tartja az egész teremtést. És amikor ott jár közöttük a Mindenható, nem veszik észre. Úgy bánnak vele, mint a názáreti áccsal, aki az ördöggel cimborál, aki hamis próféta, és káromkodik. Akkor is, amikor nem tartja meg a szombatot. És főleg akkor, amikor az Isten Fiának mondja magát. Meg amikor királlyá teszi magát. Úgy bánnak vele, mint egy senkivel. Akinek se barátja, se társasága, se pártfogója a felső körökben nincsen.

Illetve, volna az a kettő, akik tagjai a főtanácsnak, ma azt mondanánk a Legfelsőbb Bíróságnak vagy a Parlamentnek, Nikodémus, meg Arimateai József. De amikor ezek ketten próbálnak szót emelni Jézus mellett, az Írásra hivatkozva ledorongolják őket, és őket is majdnem kitalasztják.

Mindenesetre ezt a vakot kitalasztották, kiközösítették maguk közül. Pedig ebben a vakban az Úr Krisztus egy olyan képet tett oda eléjük, amin egy gondolkodó embernek földbe

gyökerezett lábbal kellett volna megrémülnie, hogy „Ki lehet ez a Jézus, aki ezt meg tudta tenni!”

Nem sokkal előbb Jeruzsálemben már körbe futott a hír, hogy az a Názáreti meggyógyította a Beteszda fürdőben azt a harmincnégy éve béna embert, akit sokan ismertünk, és most itt jár-kelek közöttünk. Az a Jézus gyógyította meg. Most meg itt van ez a vakon született. Akinek az esetéről mindenki tudja, hogy még soha nem fordult elő, hogy valaki, akár a legnagyobb orvos, egy vakon születettet látással tudjon megajándékozni. Ilyen nincs! Hacsak nem a mindenható Isten ajándékozta meg a látással. És itt ez történt. De nem fogadják el.

Húsvétra készülöben ez a vasárnap alkalmat ad arra, hogy egy kicsit elevenítsük föl a hitünkben azt, hogy az a Názáreti Jézus, akinek a halálát és a feltámadását ünnepelni készülünk, nem akárki. Nem az a senki, aki ott áll a főtanács előtt, és eltiporják. Hanem Ő a Szűzanya fia, aki az égből jött. Isten Fia. És mindaz, amit az Istenről hiszünk és vallunk, azt Ő róla is hisszük és valljuk: hogy örökkévaló, mindenható, hatalmas, ugyanakkor az isteni irgalom megtestesítője és megvalósítója közöttünk.

A szentségekben pedig, a keresztségben, az eredeti bűnben fogant Ádám ivadékokat megajándékozta a hittel. Ez látást jelent, amihez adja a világosságot, Őt magát, és adja az életünket. És várja, hogy – mint ez a vakon született, akit meggyógyított – a tetteinkkel, az életünkkel, adott esetben a szavainkkal, főleg otthon a családban merjük megvallani, hogy engem meggyógyított az Úr Krisztus, akit megfeszítettünk, de feltámadott, és gyógyít folyamatosan.

Amíg a szívünkben nem kezd derengeni, hogy kicsoda a Názáreti Jézus, a megfeszített Krisztus, addig nem tudunk örülni a hitnek. Ha pedig kezd körvonalazódni, hogy kicsoda Ő, akkor fölfakad az ember szívéből a hit öröme. Hogy ha Ő az, akinek az Egyház Őt bemutatja, és aki maga számtalan jellel bizonyította, hogy kicsoda Ő, akkor mi tényleg meg vagyunk váltva. Akkor nem reménytelen az élet, akkor tőlünk nem lehet elvenni Őt. Mert Ő nem csak a vakon születettet gyógyította meg, hanem keresi az elveszett bárányokat. És ha egyszer valaki engedte magát megtalálni, azt Ő többet nem engedi elveszni.

De adja meg nekünk Ő, a maga Isteni szeretetével és erejével a látó szemet a szívünkben, hogy egyre inkább lássuk Őt. Egyre inkább meghalljuk, amit mond, és egyre inkább tudjunk örülni annak, hogy hihetünk Benne. Amen.

**Nagyböjt negyedik vasárnap „B” évben
2009. márc. 22.**

Olvasmány: *2Krn 36,14–16. 19–23.*

Szentlecke: *Ef 2,4–10.*

Evangélium: *Jn 3,14–21.*

Testvéreim! A nagyböjt közepéhez értünk, és ahogyan advent harmadik vasárnapján, úgy ezen a vasárnapon is rózsaszínbe öltözik az Egyház. A reménykedő öröm színét öltjük magunkra. Látván, hogy az idő múlik és fogy az előttünk álló idő. Közel van a Húsvét.

Benedek pápánk Afrikában van. Kedden érkezett Kamerunba, pénteken elbúcsúzott onnan és átröpült Angolába. Ma ott van. Délelőtt 10-kor lesz egy nagy szabadtéri szentmise Afrika déli felének a püspökeivel. Ami azt jelenti, ennek a földrésznek a déli felét öleli magához a Szentatya és teszi oda a paténára a szentmisében. Délután pedig, 4 óra után az egyik luandai plébániatemplomban találkozik az angolai nőmozgalom képviselőivel.

Ez a pápalátogatás nagyon rávilágított arra, hogy milyen szűklátókörűen éljük a mindennapjainkat. Csak arról veszünk tudomást, ami a közvetlen környezetünkben van, meg amit a képernyőn látunk. A képernyőinken pedig a mi ici-pici, szűk kis Magyarországunk, néha néhány darab Európából látható. De minden globalizáció ellenére a Föld mint egész, nagyon távol van tőlünk. Pedig rajta élünk. És nem az van távol tőlünk, hanem mi vagyunk távol tőle.

Ahogy az Úr Krisztussal és a Szentháromsággal is így vagyunk, hogy hányszor panaszkodunk, hogy olyan távol van tőlem az Isten! Pedig én vagyok távol Tőle. Én fordultam el Tőle..

Csütörtökön, 19-én Jaundéban, Kamerun fővárosában találkozott a Szentatya a szenvedés világával egy fogyatékosokat gondozó intézetben. Elmondott egy beszédet a szenvedésről, meg a szenvedőkről, meg a Cirenei Simonokról, akik ott vannak a szenvedő ember közelében. Ezt a beszédet a hátsó padra oda tettük. Vigyék magukkal a testvérek, olvassák el. És ha van beteg a környezetükben, vigyenek neki.

Amikor az ember kicsit távolabbra is lát, s tágul a látóköre, döbbenetes fölfedezés, hogy mi emberek mennyire egyformák vagyunk. Az Egyház tanításából ezt úgy is lehet fogalmazni, hogy az emberben megáll a lélegzet és egy kicsit földbe gyökerezik a lába, amikor kiderül, hogy bárhol él az ember a Földön, kígyómart állapotban vagyunk. Az eredeti bűnt hordozzuk. Éppen ezért földrajzilag lehet közöttünk egy földrésznyi távolság, lehetünk egymástól olyan távol, mint az Északi sark a Délitől, de az alapvető bajaink ugyanazok. Ehhez jön hozzá a hitben az az örömteli fölfedezés, hogy ezekre az azonos bajokra egy és ugyanaz az orvosság: a Megváltó Krisztus. Aki egy és ugyanaz mindenki számára. Legyen az néger vagy fehér, rabszolga vagy szabad, koldus vagy gazdag, mindegy! A Megváltónk egy és ugyanaz.

Angola hallatán eszünkbe juthat, hogy mennyit hallottunk itt, nálunk a híradásokban 1975 után Angoláról. Mint egy szocialista országról, amelyet az imperialisták szorongatása vesz körül, ... Borzasztó!... Talán még tüntettünk is Angola mellett. Mert akkor úgy tűnt, hogy a frissen, 1975-ben függetlenné vált ország, amelyik akkor szabadult föl a portugál gyarmatosítás alól, lesz a szocialista tábor nagy bázisa Dél-Nyugat Afrikában. De nem lett, mert kiderült, hogy ebben a függetlenné vált országban, ahonnan a portugálok eltűntek, polgárháború kezdődött. És tartott 2002-ig. 27 évig, törzs törzs ellen, testvér testvér ellen. Akko-

riban a hírekben lehetett hallani, hogy hős kubai katonák harcolnak Angolában a szabadságért. S olykor az ember fölkapta a fejét, hogy mit keresnek a kubaiak Angolában? A szocialista testvériséget?

Nem azt keresték, hanem valami olyat tettek, mint amikor hozzánk emigrált testvéreink térnek vissza. Mert Angolában közel 300 évig, 1570-től nagyjából 1860-ig rabszolgaszállás zajlott. Akiket el tudtak fogni, azokat hajóra rakták és vitték Amerikába, elsősorban Kubába és Brazíliába. Azok a négerék, akik ma Kubában és Brazíliában élnek, úgy tartják számon, hogy őseik Angolában éltek, valamelyik ősüket onnan hurcolták el és adták el rabszolgának. Ezek a kubai katonák jöttek vissza fölszabadítani az ősi földjüket.

A 27 éves polgárháború, meg előtte egy 30 éves fölszabadító háború a portugálok ellen, ezt az országot, ami tizennégyszer akkora, mint Magyarország, ugyancsak pusztasággá tette, legalábbis ami a lakosságot illeti. Persze rendkívül nehéz megmondani, vajon hányan élnek ma ott, mert anyakönyvezés csak a nagyvárosokban van, az írástudatlanság még rendkívül nagymértékű, senki nem tart nyilván tulajdonképpen senkit, csak a legszűkebb családot. De az ottaniak tudják és mondják, hogy a családok jelentős hányadából hiányzik az apa, mert katonának ment és megölték vagy eltűnt. Özvegyen maradt asszonyok sokasága él, most már lassan felnőtt gyerekekkel, csonka-családok számlálhatatlan mennyiségben.

Ezért van súlya ennek a ma délutáni találkozásnak, amikor a nőmozgalom vezetőivel és képviselőivel találkozik a pápa. Ezek a nők olyan gondokkal küzdenek, amiket itt nálunk csak a háború után, meg 1956 után ismertünk egy darabig. De megdöbbentő, hogy a bajok, amelyek egész Afrikát – azt az 53 országot, amelyekből Afrika összeáll – sújtják, mennyire nem a természet katasztrófái, hanem emberi bűnök és gyöngeségek következményei. Annak a kigyómarásnak a következményei, amit hordozunk.

S megint csak szűk látókörűségünkre vall, hogy ha megkérdezném: Mit gondolnak a testvérek, a pápák közül ki és hányszor járt Afrikában? – nem tudnánk mondani semmit. Vagy talán annyit mégis, hogy valószínű II. János Pál, hiszen ő mindenütt járt, de hogy rajta kívül ki és hányszor, nem tudjuk. – És ez tényleg így van. VI. Pál volt az első, aki meglátogatta Ugandát, aztán a II. János Pál, már látva Afrika gondjait és hogy Afrikában van az Egyház jövője, az 53 ország közül negyvenkettőt meglátogatott. S erről mi nem hallottunk semmit.

Most az újságíróknak összeszámlálták, hogy János Pál pápa összesen 90 napot töltött Afrikában ezekben az országokban, és vitte nekik a reményt, meg az Evangéliumot, meg most Benedek pápánk.

Imádkozzunk érte, hogy ennek a 83 éves öreg embernek adja meg az Úr az erőt – mint ahogy látszik, hogy adja – hogy el tudja mondani ezeknek az angolai testvéreinknek, hogy a kigyómarásra van gyógyszer, de csak egy: a Megfeszített Krisztus. Ámen.

**Nagyböjt negyedik vasárnapja „C” évben
2013. március 10.**

Olvasmány: *Józs 5,9–12.*
Szentlecke: *2Kor 5,17–21.*
Evangélium: *Lk 15,1–32.*

Testvéreim!

Alig kezdtük meg ezt a nagyböjtöt és már itt vagyunk a Laetare vasárnapon. A nagyböjt második felét kezdjük el. És érthető is, hogy nagyon gyorsan szalad az idő, hiszen csudadolgok történnek. Olyasmik, amiket eddig az Egyház nem látott, nem is hallott.

Most már tudjuk, hogy kedden elkezdik bíborosaink a konklávé. Éppen ezért ezeket a napokat lélekben töltjük Rómában! Nem azzal a kíváncsisággal, hogy vajon hol-mit lehet elérni, meglesni és lehetőleg idejekorán, sőt, túl korán megtudni. Nem így! Hanem azzal az aggódó szeretettel, hogy: Istenünk, mutasd meg nekünk a Te irgalmasságodat! Mutasd meg, hogy az emberiség üdvösségét ma is munkálod. Mert ami most történik – és történni fog – Rómában, az azt mutatja meg, hogy a kegyelem hogyan működik az Egyházban. Külsőleg, látható jelek, legalább is rendkívüli jelek nélkül. De emberekben láthatóvá válik, hogy mi történik akkor, amikor az Egyház kitarul az ég felé, hívja a Szentlelket, tudván, hogy az Úr Krisztus meg fogja mutatni: ki az, aki az ő földön járó képviselője lesz, mint következő pápa.

A következők fognak történni Rómában:

Már ott van mind a 140 bíboros. A bíborosok mindegyikének saját temploma van Rómában. A mi Erdő Péter bíborosunknak is. Ma délelőtt az összes bíboros a saját, római templomában, az ottani hívőkkel a megválasztandó pápáért mutatja be a szentmisét. Ehhez csatlakozik a világegyház. Mi is. Ezt a szentmisét a megválasztandó pápáért ajánljuk fel. Jelezve, hogy a hitben fogjuk nézni, hogy a bíborosaink a hitben hogyan működnek együtt a kegyelemmel.

A pápaválasztás szabálya szerint, akik a konklávéon részt vesznek, azoknak a szálláshelye is elkülönített, védett. A Vatikán területén belül a Szent Márta-ház, amelybenl van vagy kétszáz egyes szoba, rendesen fölszerelve és biztosítva van konyha, minden. Holnap délelőtt a bíborosok összegyűlnek és elosztják a szálláshelyeket.

Aztán kedden – kedden reggel mindenki beköltözik a saját kis szobájába. Kedden délelőtt 10-kor a bíborosok szentmisén vesznek részt, és ez már a konklávénak a nyitánya. Aztán kedden délután fél 5-kor ünnepélyes körmenetben bevonulnak a Sixtusi kápolnába és rájuk zárják az ajtót. Ekkor kezdődik a konklávé, az az ülés-sorozat, amely szavazások egymásutánja. Ilyenkor a Sixtusi kápolnával minden kapcsolat megszakad. Oda nem vihetnek be az atyák se mobil-telefont, se számítógépet, se internet-kapcsolat nincs, – semmi.

Ellenben a kápolnának most van két kályhája, meg egy kéménye. Az a kémény, amit a média kedden délutántól a kamerák kereszttüzébe vesz és figyel.

Mi, idősebbek emlékszünk rá, ugye, hogy ebből a kéményből vagy fehér, vagy fekete füst száll föl egy-egy szavazás végén. Ha fekete a füst, azt jelenti: a szavazás eredménytelen. – A fehér füst jelenti azt: megvan az új pápa!

115 a bíborosok száma, akik 80 év alattiak, ők a választhatók és a választók. Ennek a 115 testvérünknek, akik római katolikus keresztények, éppen úgy indultak neki az életnek, mint

mi, tanulták a hittant, voltak elsőáldozók, bér mátkozók, aztán pappá szentelték őket, és egyszer csak a pápa megszólította őket, hogy én azt akarom, hogy te a római katolikus Egyház bíborosa légy. Elfogadták. És most, ennek a 115 embernek a szívében ott remeg az a szent félelem, hogy: jaj, csak ne én legyek az... akit a másik 114 megválaszt. Mert ezek a testvéreink sokkal jobban tudják, mint mi, hogy micsoda kereszt a pápaság!

Ugyanakkor a hit fényében láthatóvá válik, hogy ezeknek a bíborosoknak most az egész múltja, egész egyházismerete, minden tapasztalata együtt hat annak érdekében, hogy a legalkalmasabbat válasszák meg, aki átlátja az Egyháznak a gondjait és keresztként tudja magára vállalni mindazt a hatalmat, amit a pápaság jelent.

Nagy órák ezek. S ezért nagyon fontos, hogy lélekben ott legyünk! Ott legyünk és figyeljünk, és imádkozzunk. Imádkozzunk azért, hogy olyan pápát kapjunk, aki az isteni irgalmasságnak, és az igazságnak az embere! Aki hitelesen tudja majd képviselni azt, hogy: emberek! Engem megválasztottak Péternek, azért, hogy hívjak mindenkit a kiengesztelődésre, a bűnbánatra, a hazatérésre! Mert nekünk itt a 3. évezred elején mennyire meg kellene hallanunk, hogy: tékozló fiúként élünk itt, a világban. Már sokmindent már eltékoztunk. De vannak, akik azt gondolják, hogy mi közöm nekem ahhoz, ami otthon maradt? ... egyáltalán: van-e otthon? Elvágтам magam mögött minden visszavezető utat. S jó nekem ez így. Hagyjanak engem békében.

Igen ám, csak a honvágy, mégpedig a mennyország utáni honvágy! Benedek pápánk erről beszélt. A hitről tanítva beszélt róla, hogy ez a mennyország felé sóvárgó honvágy úgy belénk van égetve, hogy egy ideig tudjuk tagadni, tudjuk takargatni, egymásban is, egy ideig irtani is tudjuk, de kiirtani nem lehet. Mert a Mindenható írta belénk, hogy „a gyermekem vagy, és én haza várlak. Akkor is, ha te eltékoztaltál mindent. Mert te por vagy és hamu... és néhány év az életed... én pedig a végtelen gazdagság vagyok, az örökkévaló, aki meg tudom tenni, hogy egyetlen bűnbánó szavadért megbocsátok neked mindent. És haza várlak. – Haza várok mindenkit.”

A pápa ennek a letéteményese. És mi bemutatva most ezt a szentmisét, igazában tudjuk, hogy nem is kell kérnünk, hiszen az Úr Krisztus mondta, hogy a ti Atyátok tudja, hogy mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek. A mi mennyei Atyánk nálunk sokkal jobban tudja, hogy mennyire szükségünk van a pápára, mégpedig egy jó pápára!

S amikor mi azért imádkozunk, hogy a bíborosaink jól tudjanak választani, - ránk mosolyog a mi mennyei Atyánk, hogy na, most! Most egyet akarunk! És ha most azt mondjátok, hogy Mi Atyánk, Aki a mennyekben vagy, legyen meg a Te akaratod! – meglesz. S kaptok egy jó pápát. Ámen.

Nagyböjt negyedik hétfője
2011. április 4.

Napi könyörgés

Istenünk, aki csodálatos szentségeiddel megújítod a világot, kérünk, add, hogy Egyházad az igazság megismerésében előre haladjon, és földi küzdelmeihez is megkapjon minden segítséget. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 65,17–21.*

Evangélium: *Jn 4,43–54.*

Testvéreim!

Tegnap hallottuk, hogy mikor Jézus találkozik a vakon születettel, még mielőtt bármit tett volna, mondja: „amíg a Világban vagyok, világossága vagyok a Világnak. Járjatok a világosságban, mert jön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik. De amíg a világban vagyok, addig Én vagyok a Világ világossága.” Akik ezt hallották, azoknak eszébe kellett jutnia, hogy miket mondott az Úr Izaiásnál.

Karácsonykor halljuk a nagy prófeciát, hogy az ország északi része, Galilea, a nép, amely ott nagy sötétségben ült, amikor jön a Krisztus, nagy fényességet fog látni, mert világosság támad a halál árnyéka országában élőknek. És: „Jeruzsálem! Tefölötted fölragyog az Úr, és az Ő dicsőségét látni fogják Benned!”

Most, amikor Jézust hallják, hogy: „Én vagyok a Világ világossága”, és látják, hogy meggyógyítja a vakon születettet, a tanítványok elkezdenek látni. Helyesebben még élesebben kezdik látni, hogy a Názáreti Jézus a Krisztus. És a föltámadás után mi minden megvilágosodik bennük!

És mi minden megvilágosodik bennünk is, ha kezdünk a föltámadott Krisztus világosságában látni. Mert nélküle akármilyen erőfeszítéseket teszünk, valamit homályosan sejtünk a halálig, aztán következik egy nagy sötétség, és jönnek a mesék, az ideológiák, meg a reménytelenség. Elvész az életkedv, hogy ha úgyis minden a halál kútjába hullik, és eltűnik a sötétben; mi értelme van bárminek? A világ egészének is, meg a személyes sorsomnak is. Mi értelme van?

Ha pedig a föltámadott Krisztus áll előttünk, és itt van közöttünk, akkor fény derül egyre szélesebb körökben. Egy felnövekvő keresztény lélek látása egyre tágabb körű, és egyre erősebb. Néha hunyorgunk a fényben, olykor káprázik a szemünk, de lassan erősödik a látásunk ahhoz a fényhez, amit az Úr Krisztus áraszt magából.

Mert őbenne világossá válik, hogy az üdvösség nem csak egy népé, hanem mindenkié. Mert szeretet az Isten, és akit Ő megteremt, szeretetből teremti. Arra teremti, hogy az ember megismerje Őt, megszeresse és a földi élet zarándokútján haza érjen Hozzá mindenki.

Ennek a bizonyosága ez a Kafarnaumban történt csoda, amit az evangéliumban hallottunk. Kafarnaumban az Úr eltöltött néhány évet, mint kafarnaumi polgár. A kafarnaumiak láthaták, hogy amikor Jézus elindult és tanítani kezdett, először az ő zsinagógájukban gyógyított meg azt az ördögtől megszállottat, aki szintén kafarnaumi lakos volt. Aztán meggyógyított

ta ennek a királyi embernek a szolgáját. A király, akinek a szolgájáról van szó, Heródes Antipász, akinek az apja, a nagy Heródes neki Jézusnak, pici korában az életére tört.

Jézus ezt a királyi embert nem kergeti el azzal, hogy „Te jössz én hozzám? Mit képzelsz? Mit csinált a te urad apja Velem?” Nem áll bosszút. Mint, ahogy amikor jön a kafarnaumi százados, a római, a pogány, nem a fiáért könyörög, hanem a szolgájáért, Jézus őt sem kergeti el. Hogy: „Te, a megszálló csapatnak a tisztje, hát mit képzelsz?” Nem. Ő mind a kétőben látja a hitet. Jézust nem az érdekli, hogy mit művelt korábban aki hozzá jön, annak apja vagy nagyapja, hogy miféle társasághoz tartozik. Neki az a fontos, hogy a hozzá fordulónak hite van, azaz van szeme és van füle, képes látni és hallani. Ő pedig árasztja a maga isteni világosságát.

Amikor mi most a böjti időben az imádságainkkal, kis erőfeszítéseinkkel jeleket adunk, hogy próbálunk jobbak lenni, igazában annak adjuk jelét, hogy: Jézusunk, hinni akarunk benned. Add a világosságodat, mert a Te világosságodban minden másként látszik, mint nélküled. Az Egyház élete mutatja, hogy a dolgok valós mivolta, realitása a Te világosságodban látszik. Egyébként sok mindennel sok mindent lehet kezdeni, de hogy a dolgok mire valók, és mit érnek, azt csak a Te világosságodban lehet meglátni. Segíts!

Erősítsd a hitünket, meg a reményünket. Főleg a szeretetünket, hogy ne csak látó szemünk, meg halló fülünk legyen, hanem a szívünk otthonod lehessen. Jöjj, aztán gyújts világosságot bennünk. Mert a Te legnagyobb csodád nem az, hogy a kozmoszban fény van, nem az, hogy a Földön a 24 órából x óra fényes. A Te legnagyobb csodád az, hogy az emberi szívben világosságot tudsz árasztani, minek hatására elkezdjük látni önmagunkat. Valóságosan. Amilyenek vagyunk. A nagyböjt ennek az ideje. Segítsen minket az Úr, hogy a nagyböjt előttünk álló fele a világosságot növelni tudja bennünk is, körülöttünk is. Amen.

Nagyböjt negyedik keddje 2011. április 5.

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, kérünk, engedd, hogy a nagyböjti szent vezeklés készítse elő híveid szívét, hogy méltón részesüljenek szentségeidben és örömmel hirdessék szabadító irgalmaságot. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Ez 47,1–12.*
Evangélium: *Jn 5,1–16.*

Testvéreim!

Mostantól a nagyböjt végéig Szent Jánostól halljuk az evangéliumot. János elmondja nekünk, hogy milyen értetlenül nézték Jeruzsálemben a hatalmasok Jézus csodáit. Jézus első jeruzsálemi csodája ez a Beteszda-fürdőben meggyógyított béna volt. Azután jött a vakon született, majd jön Lázár föltámasztása, és jön a legnagyobb. az Ő, harmadnapon történő feltámadása, ha ezt a csodák közé lehet sorolni. A többi evangelisták sok csodát elmonda-

nak, amelyeket Jézus azért tett, mert özönlöttek hozzá az emberek a bajaikkal, a betegekkel és ő gyógyított. De az igazán nagy csodákat a saját kezdeményezésére tette a kenyérszaporításokkal és ezzel a három jeruzsálemi csodával.

Ha Jézus kezdeményez, akkor valami több történik, mint amikor jönnek hozzá gondokkal, bajokkal, betegekkel. Mert az emberek között elterjedt a hír, hogy ez egy csodadoktor. Nincs az a betegség, amit a pusztá szavával, vagy a kézrátételével meg ne gyógyítana. Még az ördögtől megszállottakat is meg tudja gyógyítani. Aztán ezek a meggyógyult emberek visszatérnek a mindennapi életbe, és eltűnnek. Többet nem lehet róluk hallani. A kritikus pillanatban vagy nincsenek ott, vagy az Ő szavukat nem hallani.

Amikor Pilátus fölteszi a kérdést: „Kit bocsássak el? A ti csodatévőteket, vagy a rablóvezért?” akkor ezek a meggyógyultak nincsenek sehol, legalább is a hangjukat nem halljuk. De azok a csodák, amelyeket Jézus a saját kezdeményezésére tett, elvezetik a látó szemű embereket a Golgotához, és az üres sírhoz, a föltámadáshoz. Mert ezek a csodák, mind az Ő teremtő hatalmát tanúsítják és azt, hogy Ő egy művet hajt végre, egy olyan isteni tervet valósít meg, amely annyira az emberi gondok, bajok, betegségek fölött van, amennyire az Ég van a Föld fölött. Ez az isteni terv a történelemben itt a Földön megvalósul, hozzá képest a mi emberi gondjaink apró kis töredékek.

A lélek fejlődése során elérkezik a felismerésre: Uram Istenem! Én azt hittem, hogy jámbor, vallásos ember vagyok, és körülbelül elértem a tökéletességemet. És mit csinállok, amikor imádkozom? A saját betegségeimet hozom eléd, vagy a betegeimet hozom, és jövök a kéréseimmel, meg a javaslataimmal, hogy mit tegyél, ha szeretsz. Én adok tanácsokat Neked, ha gorombábban fogalmazom, akkor én diktálok Neked. Jaj, Istenem!

Most elkezdem sejteni, mi lenne akkor, ha én úgy imádkoznék, hogy: Istenem, én most eljöhettek Hozzád, és úgy állok előtted, mint a száraz, szikkadt föld, az esőfelhők alatt. Harmatozz rám. Te kezdeményezz. Ne én diktáljak neked, hanem mondd, hogy mindaz, ami eddig történt, a Te terveid szerint merre felé mutat? Mert hogy mire jó, azt még nem láthatom, az majd a végén derül ki. De az irányt, azt azért most már fölfognám, ha elmondanád. Hallgatlak. Kezdeményezz.”

Istennel való kapcsolatunkban ez hatalmas fordulatot jelent. De nekünk erre meg kell ér-nünk, ehhez idő kell, ezért a lélek felnőtt korában történik meg. Mert a gyerekkorunkban jajgatunk, panaszkodunk, örülünk, kérünk. Jó esetben nem csinálunk leltárt, hogy ennyit kértem, ennyit kaptam. A lelki felnőtt korunk akkor kezdődik el, amikor ki tudunk tárulni az Üdvözítő Isten felé, hogy „Istenem, kezdeményezz!”

A felnőtté komolyodás következő szakaszában az ember már nem azt várja, hogy jöjjön valami nagy, villámfény szerű kinyilatkoztatás, hanem visszafelé nézve elkezdjük érteni, hogy a saját kicsi életünkben, általában az életben és a teljes történelemben az az isteni terv valósul, ami a Teremtéstől a boldog mennyországig tart. És egyszer csak megszólal a lelkiismeretünk: „Istenem, bocsáss meg. Mennyi idő eltelt, és én nem értettelek meg. Nem fogtam föl, hogy amikor az Egyház arról tanít, hogy kerüld a bűnt, és tedd a jót, akkor arról beszélt nekem, hogy ne akadályozd a szerető isteni tervet a bűneiddel, hanem tedd a jót, és simulj bele ebbe a tervbe, amely úgy van fölöttünk, mint az Ég a Föld fölött.

Ezekielnek az Úr megmutatta, hogy az üdvözítő isteni szeretet olyan, mint az a templomból fakadó forrás, amely a templomtól távolodva nem elenyészik a pusztában, hanem ahogyan halad előre, egyre árad, egyre bővebb, egyre több élet forrása.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus, hogy felnőtt keresztények legyünk, és el tudjuk neki mondani: Istenem! Sok bajunk van, de minden bajunknál fontosabb, hogy a Te terved, a Te üdvözítő, szerető gondoskodásod bennünk, bennem meg tudjon valósulni. Amen.

Nagyböjt negyedik szerdája
2011. április 6.

Napi könyörgés

Istenünk, ki megjutalmazod a jótetteket és a bűnbánat láttán megbocsátod a bűnöket, kérünk, könyörülj a te szolgáládon, hogy amikor megvalljuk bűnös voltunkat, elnyerhessük Tőled a megbocsátást. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 49,7–16.*
Evangélium: *Jn 5,17–30.*

Testvéreim! Ha meggondoljuk, hogy ez a tegnap hallott csoda a Beteszda-fürdőben, annak a harmincnyolc éve béna embernek a meggyógyítása Jézus első csodája Jeruzsálemben, miért reagáltak rá a hatalmasok azonnal üldözéssel?

Tudjuk, hogy Jézus ekkor másodszor járt Jeruzsálemben nyilvános működése idején. Tizenkétéves korától de János keresztsége után most másodszor van ott és már fölfigyeltek rá mert amikor a keresztség után először ment föl, akkor tisztította meg a templomot. Akkor történt, hogy a kereskedőket és a pénzváltókat kikergette a templomból, ami egy óriási konfliktus volt a főpappal, Kaifással, Személy szerint is, intézményesen is. Akkor, ahogyan Szent Lukács mondja: Jézus, mintegy harmincéves volt.

A zsidók szokása szerint ez volt az az életkor, amikor egy tanult férfi meghatalmazást kaphatott arra, hogy rabbi legyen, azaz valahol egy közösség vezetője legyen. Ehhez vizsgázni kellett, s aki megfelelt, az bírói fölhatalmazást is kapott, hogy elsőfokú bíróságként kisebb ügyekben ítélezhessen. Ha az ügy bonyolultabb volt, akkor azt egyre följebb kellett küldeni. A rabbisághoz képzettség, diploma kellett, Jézusnak pedig nem volt diplomája.

Mondták is neki: „Honnan veszed, amit tanítasz, mikor nem is tanultál? Melyik nagy rabbi tanítványa voltál? Te nem jártál iskolába! És fiatal vagy. Harmincegynéhány éves vagy. Milyen alapon űzted ki a templomból a kereskedőket? Miféle hatalommal teszed ezt? És ki adta Neked ehhez a megbízatást?„

Most, a beteszda-i gyógyítás a szombat kérdését is fölvetette, mert szombat volt, amikor Jézus ezt a csodát tette, és nemcsak ő maga szegte meg a szombati nyugalmat a gyógyítással, hanem még a meggyógyult embert is munkára, a szombat megszegésére bízta azzal, hogy fogd az ágyadat és menj haza! És akkor Jézus elkezdett tanítani.

Nagyon fontos az istenfélelem a hallgatókban, hogy ne úgy hallgassák Jézust, hogy „nálunk a hatalom, nálunk a diploma, nálunk a Törvény tudománya, ez a názáreti ács milyen alapon nyitja ki a száját? És miket mond! Tanítása nem passzol össze azzal a hagyományos tudásanyaggal, aminek mi a birtokában vagyunk!" Hanem, ha istenfélelemmel hallgatja Őt valaki, akkor félre teszi önmagát és mint egy üres edény, engedi, hogy a forrásvíz csorogjon belé. És ha valamit nem ért, akkor Ő tőle kérdezi, hogy Mester, hogy van ez? Nem értem?

Ez velünk is így van ám. A nagyböjt ebben is segíteni tud, hogy amikor szembe nézünk önmagunkkal, hogy: Istenem! Én egy bűnös ember vagyok. Ami azt jelenti, Te mondd felém a Te isteni tanításodat, az üdvösség ígét, én meg a természetem szerint a saját érdeke-

im, a saját korlátaim, és a saját bűneim szűrőjén keresztül hallgatlak. Ha egyáltalán hallgatlak.

Ezeket a szűrőket kell alaposan megtisztítanunk, vagy eltávolítanunk, hogy amit Jézus tanít, úgy jusson el hozzánk, ahogyan Ő mondja, s ne úgy, ahogya mi félreértelmezzük.

A gyógyítás utáni tanításban többször is szól Jézus az ítéletről: „Az Atya nem ítél meg senkit, hanem az ítéletet átadta a Fiúnak.” A harminc éves diplomások bírói hatalmat is kaptak. A Fiú ezt a bírói hatalmat az égből hozta magával. Nem csak első fokon, a helyi tyúkpereket ítélheti meg, hanem Övé az ítélet a végén is, a föltámadáskor is. Ezért mondja „Látni fogjátok, hogy az Emberfia hívó szavára föltámadnak a halottak, és a Fiú fogja megítélni azt, hogy ki az, aki a jobbára kerül, mert jót tett az életében, és ki az, aki a baljára kerül, mert bűnökben halt meg. Ne csodálkozzatok ezen, mert az Atya szereti a Fiút, és a Fiú is szereti az Atyát.” Ez azt jelenti, hogy nem a maga akaratát keresi, hanem azért jött, hogy megtegyem az Atya akaratát egészen a Golgotáig.

Segítsen nekünk Ő maga, a Fiú, a mi Megváltó Krisztusunk, hogy amikor hallgatjuk Őt, a szívünk nyitott legyen. És ha valamit nem értünk, merjük Tőle kérdezni, hogy: Jézusom, még mindig nem értem, pedig szeretném érteni, amit mondasz. Vagy, ha úgy gondolod, hogy nem most tartozik rám megérteni, akkor add az erőt, hogy mégis meg tudjam tenni, amit mondasz. Amen.

Nagyböjt negyedik csütörtökje 2011. április 7.

Napi könyörgés

Istenünk, ki a böjtteléssel tisztítasz, a jótettekkkel pedig alakítasz minket, kérve kérjük irgalmasságodat, segíts, hogy hűségesen teljesítsük parancsaidat, és szívünk a húsvéti ünnepekre tiszta legyen. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Kiv 32,1–14.*

Evangélium: *Jn 5,31–47.*

Testvéreim!

A vakon született meggyógyításában hallottuk, hogy a látóvá lett ember, egyszer csak megkérdezi faggatóitól: „Miért akarjátok újra, meg újra hallani, mi történt velem? Csak nem akartok ti is annak a tanítványai lenni, aki engem meggyógyított?” Erre fölháborodottan válaszolják: „Te vagy annak a tanítványa. Mi Mózes tanítványai vagyunk! Mi tudjuk, hogy Mózeshez beszélt az Isten, de hogy ez – még csak nevéen sem nevezik Jézust –, honnan való, azt nem tudjuk!”

Az Úr Krisztus, amint kezdett körülötte a hitelenség megmutatkozni, tudta, hogy ezek az emberek a kritikus pillanatokban Mózesre hivatkoznak. De csak hivatkoznak rá, valójában nem hisznek Mózes szavainak. Fűrészlik az Írásokat, idézik a Törvényt, ítélik a Törvény alapján, de nem értik, hogy miért is küldte az Úr annak idején Mózeset. És mit mondott nekik Mózes a halála előtt, amikor arról beszélt, hogy nektek prófétákat ad majd az

Úr, és ne jövendőmondókra, meg halottidézőkre hallgassatok, ne azoktól kérjétek jóslatokat. Hanem a prófétákra hallgassatok, mert a végén küld majd az Úr egy prófétát, mint engem. És aki arra a prófétára nem hallgat, a halál fia lesz.

Amikor Jézus így fejezi be a tanítást hogy „Mózes énrólam írt”, akkor erre a helyre, a Második Törvénykönyv ezen helyére hivatkozik. Ő látja, mennyi gyanakvással, mennyi rágalmozással figyelik őt, lesik a szavát, hogy valamit elkapjanak tőle. Most tanúkat állít maga mellé, mondván: „Ha Én ajánlanám magamat, meg akarnám méretni magamat, rám szavaztok-e, az nem érne semmit. Hanem ahogyan a törvényetekben írva áll, hogy minden dolgot két vagy három tanú bizonyítson, halljátok csak: Ti követeket küldtetek Jánoszhoz, és mint első tanúm, ő tanúskodott rólam. Akiről tudjátok, hogy próféta volt. Ti is tudjátok. Ő az én első tanúm. A második tanúm a tetteim. Tudtok-e valamit fölhozni ellenem, valami bűnt, amivel megsértettem a törvényt? Ha erre azt mondjátok, hogy megszegtem a szombatot, tudjátok meg hogy az Emberfia ura a szombatnak is. A harmadik tanúm, a legnagyobb, az én Atyám aki küldött engem, akit ti nem ismertek. Sem a hangját nem hallottátok, sem az arcát nem láttátok. Nem ismeritek őt, pedig azt mondjátok, hogy Ő a ti Istenetek. Ő tanúskodik mellettem égből hangzó szavakkal: »Ez az Én szeretett Fiam«.

Ez háromszor hangzott el az égből. És negyedik tanúként idézi az Úr Mózeszt. Amiben benne van, hogy ha egy bíró előtt megjelenik négy tanú, és a tanúságuk összecseng, az ügy el van döntve, ha a bíró igazságos. De Jézus tudja, hogy hozhatok én ide annyi tanút, amennyit csak akarnak, nem hisznek bennem.

Mekkora szomorúság cseng az Úr szavában, ami igazában ítélet: Megismertelek titeket, hogy nincs bennetek Isten szeretete. Azaz a Főparancsot nem tartjátok meg, és minden ebből következik.

A nagybőjti idő, miközben a szívünk tisztul, a hitünket is tisztítja. Adja meg nekünk az Úr, hogy ne bizonyágokat keressünk vég nélkül, hogy miért mondja ezt az Egyház, vagy miért nem csinálja azt, hogy, vagy mit csinált már megint. Hanem a józanul gondolkodó lélek hitével hallgassuk Őt. És úgy tekintsünk Rá, mint akiről az összes próféta beszélt, s akit az Atya azért küldött, hogy nekünk életünk legyen. Amen.

Nagybőjt 4. péntek 2011. április 8.

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, ki törékeny emberi természetünk számára minden támogatást megadsz szentségeidben, kérünk, segíts, hogy ajándékaidat méltó módon fogadjuk és a jámbor élet termésével viszonzzuk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Bölcs 2,10–22.*

Evangélium: *Jn 7,1–30.*

Testvéreim! A hallottak után két kérdés vetődhet föl. Az első, a Bölcsesség Könyvében elhangzott – nem is lehet tudni, minek nevezzük, történetnek, alaphelyzetnek? –, igazában

egy hatalmas prófécia. Hogy, hogy Izrael nem értette meg. Hallottuk, a gonoszok hogyan gondolkodnak az igazról. Nekünk, akik az Úr Krisztus életét ismerjük, és hiszünk, nekünk teljesen egyértelmű, hogy az az igaz, akiről ezek beszélnek, az Ő. Izrael ezt miért nem vette észre?

Alighanem azért, mert az ő gondolkodásukban az igaz ők maguk. A gonoszok az összes többiek, akik a szétszórtságban élő Izraellel szerintük így bánnak, ahogyan a Bölcsesség Könyve mondja. És mind a mai napig nem veszik észre, hogy ez prófécia, és Krisztusról szól. Nem őrölük.

A másik kérdés, hogy miért gyűlölték meg Jézust? Az elhangzott evangéliumi részben már körvonalazódik, hogy a csodatévő Jézust elkezdtek gyűlölni. Miért? Mi volt vele a bajuk? – Az, hogy Jézus mondta, hogy a niniveiek el fognak benneteket ítélni. Mert jött Jónás, és ők Jónás szavára bűnbánatot tartottak, és megtértek, de Jónásnál nagyobb van itt. Sába királynője el fog benneteket ítélni, mert ő eljött, hogy hallja Salamon bölcsességét, de Salamonnál nagyobb van itt, tudniillik a Krisztus.

A csodáival, a tanításával kortársai szeme elé állította, hogy ti Mózesre hivatkozva elítéltek engem, főleg a szombatért, nem látjátok, hogy Mózesnél nagyobb van itt? Nem halljátok a Hegyi Beszéd óta, hogy én új törvényt adok nektek?

Nem látták. Még azt is lehetett volna kérdezni, hogy nem veszítetek észre, hogy én új szövetséget kötök veletek? Pedig mondta. A kafarnaumi zsinagógában, amikor az élet kenyeréről beszélt, ott mondta, hogy én többet adok nektek, mint volt a manna. Én egy új, és örök szövetséget fogok veletek megkötni. Mózesnél nagyobb van itt. Nem a szolga van itt, hanem az Úr. De nem hitték el. Azt azonban fölismerték, hogy vagy Ő, vagy mi. Mert ha igaz, amit mond, akkor nekünk le kell előtte borulnunk. Miért nem történt meg?

A hívő ember leborul az Úr Krisztus előtt. Akkor is, amikor Betlehemben a jászolban látjuk. Akkor is, amikor járja Palesztina útjait, és gyógyít, tanít és csodákat tesz. S még akkor is, amikor éppen halálra ítélik, és megölik. Mert Ő több mint Mózes.

Segítsen nekünk Ő maga hinni Benne, s nem megsértődni azon, hogy Ő nagyobb mindenkinél, hanem örülni Neki. Az üdvösség, amit Ő a szentségeiben ad, ezért lehet üdvösség, mert nem ember adja, nem Mózes adja, nem Jónás adja, hanem az élő Isten. Amen.

Nagyböjt negyedik szombatja
2011. április 9.

Napi könyörgés

Kérünk, mindenható Istenünk, irgalmasságod kormányozza szívünket, mert mi nem tudunk tetszésed szerint élni, ha te nem segítesz minket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Jer 11,13–20.*
Evangélium: *Jn 7,32–53.*

Testvéreim! Most, ha hittel gondolkodunk az Úr Krisztusban észre lehet venni azt, hogy Ő mindent mindent a föltámadás és a boldog mennyország fényében lát. Ezért látja másként a világot is, meg bennünket, embereket is. Föltámadásában ez a fény fölragyogott itt a Földön, és az Egyházban itt maradt. Mind a hét szentségben, de főleg azokban, amelyeket a húsvét szentségeinek nevezünk: a keresztségben, a szentgyónásban és az Oltáriszentségben. Az újjászületés, a megbocsátás és az Istennel való egyesülés szentségeiben a föltámadt Krisztus fénye ragyog.

Nélküle minden az elmúlás és a reménytelen halál sötéttségében mutatkozik, ezért behunyjuk a szemünket és játsszuk a vakot. Néha fölpillantunk, és az érdekeinknek megfelelő dolgokat észre vesszük, de a többit nem. Akit pedig az Úr Krisztus fénye megvilágosít, az lassan megtanulja, hogy az Ő föltámadása fényében mit jelentenek a dolgok, mit jelent az életünk. Mennyire nem mindegy, hogy jók vagyunk-e, vagy rosszak, mert Ő mondta: „Én az utolsó napon föl fogok támasztani mindenkit. Az nem egyéni kívánság szerint lesz, akkor a sírokból mindenki előjön. Akik jót tettek, az élet föltámadására, akik rosszak voltak, a halál föltámadására, a kárhozatra.

Milyen különös, hogy fölismerve a Föld készleteinek korlátait, hogy egyszer csak elfogy az olaj, elfogy a szén, elfogy a víz, elfogy a levegő, környezetvédők lettünk. A korszerű ember az környezettudatosan él. A halál fényében. Fél. Fél attól; mi lesz, ha még az én életemben fogynak el ezek a készletek?

Az Úr Krisztus föltámadásának fénye egész más életet ad. Hogy ez az élet van, ezt mi az Ő föltámadásából tudjuk. Kérjük a Szűzanyát, segítsen nekünk a föltámadás hitével látni, ebben a világosságban gondolkodni, és tudni, hogy a saját föltámadásunk attól függ, hogy most, és mostantól fogva jók leszünk-e? Amen.

**Nagyböjt ötödik vasárnapja „A” évben
2008. márc. 9.**

Napi könyörgés

Mindenható, irgalmas Istenünk, kérünk, könyörülj a te népeden és segíts rajtunk, hogy mindig annak a szeretetnek vonzásában éljünk, amellyel a kereszten értünk feláldozta magát a mi Urunk Jézus Krisztus, a te Fiad, aki Veled és a Szentlélekkel egységben él és uralkodik mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Ez 37, 12–14.*

Szentlecke: *Róm 8,8–11.*

Evangélium: *Jn 11,1–45.*

Testvéreim! Ez volt az utolsó és a legnagyobb csoda, amit Jézus annak jeléül tett, hogy az Atya küldte Őt. Azaz neki isteni hatalma van. Teremteni tud. Minden eszköz igénybevétele nélkül. A szavával, ahogy a kezdet kezdetén Isten szólt, hogy legyen világosság. És fölvillant a fény. – A teremtés ilyen. Az Isten szól és a dolgok létezni kezdenek, élni kezdenek. Ezzel a hatalommal támasztotta föl Jézus Lázárt. Ezt halljuk evangéliumként a nagyböjt utolsó szakasza kezdetén, ami a szenvedés időszaka.

Amit a két nővér, Márta és Mária hányszor de hányszor sírva mondott egymásnak: „Ha Jézus itt lenne, nem halna meg a bátyánk!” De Jézus nem volt ott, és Lázár meghalt. Szomorúságuk hangzik tovább Márta szavában: „Ó, Jézusom, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérünk! És nem voltál itt.” És nem tudják, hogy valami sokkal nagyobb fog történni, mint az, hogy egy beteget meggyógyít az Úr.

Lázár meghalt, eltemették. Eltelt három nap, s mindenki tudja: a test már bomlik. De egyszer csak ez a bomló test – és Lázár lelke az alvilágban – hallja a hívó szót: „Lázár, jöjj ki! Erre a halott életre támadt, visszakapja ezt a földi életet.

Halljuk ezt az Evangéliumot és lehet, hogy csak nagyon halványan, mert az ember meg se meri fogalmazni, egy gondolkodó lélekben fölmerül a kérdés: ha Jézusnak ilyen hatalma volt és tudta, hogy föl fogja támasztani, miért hagyta meghalni? S e kérdés mögött, valahol nagyon mélyen a szívünkben ott van az a remegő kérdés, hogy ha a mi Istenünknek és megváltó Krisztusunknak megvan a hatalma, hogy életre támassza a halottakat - és meg is ígérte –, akkor miért engedi meg, hogy meghaljon minden ember, és meghaljak én is? Ezt a kérdést talán meg se merjük fogalmazni, de ott remeg a szívünk mélyén.

Erre a tanító Egyház azt mondja: ez az élet titka. Mert a halálban történik valami velünk, emberekkel, ami eltörölhetetlen nyomokat hagy bennünk: ha valaki átment a halálon, és mégis él, annak nem kell magyarázni, hogy ajándékba kaptad – és kapod – az életet. Aki a halálon át érkezik meg az örök életbe, az többé nem vitatkozik, nem kételkedik. Nem lesz se cinikus, se gúnyos, hanem eltölti az a boldog alázat, hogy „Istenem, Te vagy az élet forrása, és megittattál engem. Általad élek. Általad élünk mind, akik itt vagyunk, a Te országodban. Ez a mi nagy reményünk.

Amikor a Szentatya (XVI. Benedek pápa a *Spe salvi* enciklikájában) a reményről beszél, egy nagyon hangsúlyos ponton mondja, hogy ha egész röviden akarjuk megfogalmazni,

mit is remélünk, akkor azt kell mondanunk: reméljük az örök életet, ami nem ebből a világból való. Amikor majd meghalunk, ezt tapasztaljuk. Furcsa módon nem tudjuk, hogy ez az örök élet milyen, mégis vágyódunk utána. Mert ezt a remegő kérdést, hogy Istenem, ha egyszer föl akarsz támasztani bennünket, miért engeded, hogy meghaljunk? – a kérdést a remény csitítja el. Mert hisszük, hogy a halál nem megsemmisít bennünket, hanem egy olyan küszöböt jelent, amin ha egyszer az ember átlépett, olyan bizonyosság birtokába kerül, hogy többé nincsenek kérdései, nincsenek kétségei. S nincs az a bizonytalanság, hogy van-e az egésznek értelme, hiszen megkaptam az egész élet értelmét.

Ezt állítja elénk az Úr Krisztus a szenvedés időszaka elején. Mert ugyanezt a kérdést fölteszi az ember a szenvedő Krisztus láttán: „Miért kellett a megváltásnak ez a módja? Ilyen gyalázatok, kínok, vér közepette. Ő, akinek ilyen hatalma van, hogyan engedhette meg azt, ami Vele az Olajfák-hegyétől a temetéséig történt?”

Az Egyház a hit fényében, s magától a föltámadott Krisztustól kapott tanítás fényében mondja, hogy ahogyan a halál, ugyanúgy az Úr Krisztus szenvedése és halála is minden kétséget eloszlató tapasztalat: Igaz, hogy a Tizenkettő szétrebbent, csak az édesanyja, Mária, János, Magdolna s néhány asszony van ott a keresztnél, körülöttük tombol az ellenség. De mi történik? Az ellenséges gyűlölet megteszi azt, amit Isten a megváltás áldozatául tervezett el.

Karácsonykor szoktunk hallani, hogy „Istenünk, Te vagy a történelem Ura, hiszen minden, még Augustus császár is, az összes intézkedésével Téged szolgált, mert így született Betlehemben.” Ez ismétlődik meg az Úr Krisztus kínszenvedésében: mindenki, Kaifás is, Pilátus is, mindenki szolgálja Őt és a Megváltás művét.

Húsvétra, az Úr Krisztus halálának és feltámadásának ünneplésére készülünk. De jó lenne, ha a Húsvét fényében tudnánk élni, mert akkor azt is meghallanánk, hogy az Istent szeretőknak minden a javára válik. Minden. Bárcsak elmondhatnánk, hogy istenszerető lelkek vagyunk! Akkor velünk is valami hasonló történik. Bármilyen történik körülöttünk, akár ellenünk, amíg a szívünk a szeretetben ragaszkodik az élő Istenhez, addig minden a javunkra válik. Még ha legnagyobb gyűlölettel tették is. Mert a mi Istenünk fölötte van mindennek és mindenkinek.

Tárjuk ki hát a szívünket és próbáljuk meg csöndesnek megőrizni ezekben a napokban, hogy a világban történik, ami történik, a lelkünk szemei előtt a Megfeszített Krisztus legyen ott, Aki meg akar váltani ma is minden embert. Neki megvan hozzá a hatalma. A kérdés csak az, hogy bennünk, mai emberekben megvan-e hozzá a hit, amely lehetővé teszi, hogy ez az isteni hatalom hatni tudjon ránk. Amen.

**Nagyböjt ötödik vasárnapja „B” évben
2009. márc. 29.**

Olvasmány: : *Jer 31,31–34.*

Szentlecke: *Zsid 5,7–9.*

Evangélium: *Jn 12,20–33.*

Testvéreim! Hogy a húsvét misztériumához kicsit közelebb kerüljünk, és az előttünk álló két hét gazdagítsa a szívünket, most elő kellene venni biológiai ismereteinket ahhoz, hogy az Úrnak ezt a mondatát: „Ha a földbe eső búzaszem meg nem hal, egymaga marad, ha pedig meghal, bő termést hoz” meg tudjuk érteni. Mit jelent ez a mondat?

Mert el lehet menni e mondat mellett azzal, hogy szegény búzaszem! Ejnye-ejnye! Földbe kell esnie, meghal. De vígasztalódjunk, mert bő termést hoz!

Ide kell egy kis biológia, hogy mit jelent az, hogy a búzaszem a földben meghal? Mert ha kihúzzunk a földből egy búzaszálát amikor már kalászt hányt, azt látjuk, hogy ami eddig a földben volt, ott a búza szárának van egy pontja, ahol elkezdődik a gyökérzete; és ahol a szár meg a gyökérzet találkozik, ott van az elvetett magnak a héja. Az üres héja. Semmi több. A meghalt búzaszem maradéka.

Ezt minden kicsírázott és felnőtt magnál lehet látni: egy adott ponton, ahol a föld felé menő gyökérzet és az ég felé menő szár találkozik, ott van a magnak a héja. Ha a mag ki tudott csírázni és meg tudott halni.

Ha ennek magyarázatát kapjuk, kiderül, hogy a mag, miután a földbe esett, nedvességet kapott, meleget kapott, és nem meghalt, hanem élni kezdett! Mert van a magnak egy része, ahol a csíra van elrejtve, szemek számára láthatatlan módon. Csak mikroszkóppal, esetleg csak elektro-mikroszkóppal lehet látni azt a sejtet, amiből egyszer csak elindul az élet. Az új élet. Amihez a magnak mennyiségileg nézve a legnagyobb része, több mint 99 %-a semmi mást nem tartalmaz, mint tápanyagot, hogy az a sejt el tudjon kezdeni szaporodni. Osztódni. És egyik részéből lesz a gyökérzet, másik részéből lesz a szár és majd fönn a kalász. És mire a magban tárolt tápanyag elfogy, a héj kiürül, addigra ez a kis növényke önmagában is életképes, és növekedni tud.

Éppen ezért egy csöppnyi biológiával az Úr Krisztusnak ezt a mondatát úgy kell értenünk, hogy ha a földbe eső búzaszem élni nem kezd, egymaga marad. De ha élni kezd, megsokasodik, és a harmincszoros, hatvanszoros, százszoros termésre jöhet az aratás.

A Teremtő Isten csodája a mag minden változatában. Megdöbbenő, hogy mi, emberek egészen száz évvel ezelőttig úgy gondoltuk – ha egyáltalán meggondoltuk azt, hogy hogyan születik egy ember, hogyan adja tovább egyik nemzedék a másiknak a családban az életet – az általános közmegegyezés az volt, hogy a férfi hordozza azt a magot, amit ha elvet a feleség szervezetébe, ott az a mag élni kezd. Kibontakozik, s nem tudtuk igazában, hogy mennyi idő múlva, de egyszer csak a magzat – és ebben a magzat névben ott van a MAG, amelyik élni kezdett – magzat egyszer csak megmozdul. Az anyák attól a pillanattól tudták, hogy egy új életet hordoznak, akit majd világra kell hozniuk.

Amikor az Úr, a Mindenható megteremtette Ádámot és társul adta hozzá Évát, rájuk bízta: ti vagytok az a mag, amelyiknek teremnie kell. Sokasodjatok! Szaporodjatok! Töltsétek be a földet! És uralkodjatok rajta.

Amikor megtörtént az ősbűn, valami baj történt a maggal. A mai biológiából már tudjuk, hogy van az emberi magnak, ami nem egy, hanem kettő, és amikor a két mag találkozik, születik egy új, genetikai állománya, amitől függ, hogy a felnőtt ember milyen lesz. Az ősbűn ebbe a genetikai állományba valami hibát vitt bele.

A Megváltó Krisztus pedig, mint új Ádám, mint egy új kezdet ezt a hibát először önmagában kijavítottan hordozza, mint ép emberséget, aztán a maga isteni erejével fölkínálja nekünk, embereknek.

Aki hisz és szereti Őt, aki engedi, hogy ez az új Ádám magához vonzza, abban az Ő élete jelenik meg, mint termés. De az igazi mag Ő, aki a halálában kezdett élni, pontosabban a föltámadásában.

Aki tiszta szívvel közeledik az emberi élet biológiájához, egyszer csak elnémul és leborul a Teremtő Isten előtt, hogy Uram Istenem, nagy vagy! Tudod teremteni folyamatosan ezt a csodát, amit az emberi élet, az új emberi életek jelentenek.

Az Egyház pedig a Föltámadott Krisztus előtt borul le, hogy: Krisztusunk! Nem tudunk szólni... A titok, ami Benned megjelent közöttünk és amit megosztasz velünk, olyan magasan van fölöttünk van, mint az ég a föld fölött. De meg tudsz vele ajándékozni. A szent életet, amely kedves a Teremtő Istennek, Te tudod nekünk ajándékozni. Hát add! Segíts, hogy oly sok zűrzavar közepette a szívünkben ott maradjon az az élet, amely mint egyetlen magból, Belőled fakad. Merjük elhinni, hogy bármilyen körülmények között élünk, a Te termésed vagyunk. És ha valamit ebből az életből mi tovább tudunk adni, az csak azért van, mert a Te életed ereje lakik bennünk.

Légy áldott érte, hogy vállaltad azt, hogy megmutatod az engedelmességet. Mert azt a genetikai hibát, amit mindegyikünk Ádámtól testünkben öröklünk, az engedetlenség okozza. Te meg a szenvedésben tanult engedelmességeddel megmutatod, hogy mit jelent szeretni Istent mindennek fölött. Mit jelent szeretni a felebarátot. Te megmutatod. Légy áldott érte! És add, hogy a vonzásodat érezni tudjuk! Higgyünk Benned, szeressünk Téged, hogy az életed, a halálodból fakadt új emberi élet a miénk lehessen! Ámen.

**Nagyböjt ötödik vasárnapja „C” évben
2013. március 17.**

Olvasmány: *Iz 43,16–21.*

Szentlecke: *Fil 3,8–14.*

Evangélium: *Jn 8,1–11.*

Testvéreim!

Készülnünk kell a húsvétra, hogy ahogyan múlik az idő, egyre közelebb kerüljünk a megváltás misztériumához. Kezdjük érteni, mit jelent az, hogy a Mindenható igazságos és irgalmas. Mert amíg az ember ezt el nem kezdi érteni, nem lehetünk a Megfeszített Krisztus tanítványai. Az Ószövetség népének mind a mai napig az igazi baja, hogy nem érti az irgalmasságot.

Ezekieltől hallotta a gforgában lévő nép – Izrael –, hogy Isten mindenkit személy szerint ítél meg: az apák nem bűnhődnek a fiak bűneiért és a fiak nem bűnhődnek az apák bűneiért. A prófétának azt mondja az Úr: erre Izrael nekem azt mondja, hogy nem igazságos az Úr útja. – Nem értik az igazságot és az irgalmat – együtt.

Ez a házasságtörő asszony a megváltott emberiségnek lett a képe. És erre Izrael azt mondja: nem igazságos az Úr. Elkeni a bűnt és följogosítja az embert a bűnre. Mert Izrael nem fogja föl, hogy az nem ítéli el a házasságtörő asszonyt a bűne miatt, aki meghal érte. Igazságosan. Ezért oldozhatja föl az igazságos és irgalmas Isten az embert. – Ez a megváltás misztériuma. Amit ünnepelnünk kell, mert ha ez nincs, akkor nekünk nincs esélyünk az életre. De ez az igazságos irgalom – van. Jelen van a világban.

És most, hogy újra van pápánk, ünnepeljük a mi Istenünk irgalmas jóságát. Kaptunk egy pápát, aki innen nézve, a világ nyugati végéről való. Péter, aki az első megszólalásaiban mondott már néhány dolgot, amit nagyon meg kellene jegyeznünk. Az első a neve.

Erre azért szeretném felhívni a figyelmet, mert Benedek pápánk, aki 8 éven át volt Péter és nem gondoltunk rá, hogy nem egyszerűen szaporítani akarta a Benedek pápák számát 15-ről 16-ra, hanem ő a rendalapító Szent Benedek szellemében akarta vezetni az Egyházat.

Most, Ferenc pápánk nem azért választotta a Ferenc nevet, hogy meghökkentse a világot, hogy – jé... hát Ferenc pápa még egy se volt... hát most majd lesz. Nem.

Tegnap délelőttre meghívta a média embereit, az újságírókat, rádiósokat, tévéseket. Meghívta a nagy, kihallgatási terembe, ahová 88 országból ötezer média-ember kért akkreditációt. Azaz a pápa meghívása ennek az ötezer embernek szólt, akik nem mind katolikusok, sőt, vannak közöttük fennhangon hirdetett hitetlen emberek. És ő mindenkit meghívott, hogy megköszönje a munkájukat.

Kifejezte, hogy személy szerint is hálás nekik, s hogy az Egyház becsüli a média munkáját, de van egy kérése: akármilyen lelkületű valaki, aki a médiában dolgozik, legyen arra tekintettel, hogy az Egyház nem egy a politikai vagy gazdasági szervezetek közül. Ha valaki az Egyházzal hiteles képet akar látni, akkor tudnia kell, hogy az Egyházat a hit különbözteti meg az összes többi, társadalmi, politikai szervezetektől. Meg az, hogy az Egyháznak van egy maradandó középpontja, a Föltámadott Krisztus.

Az Egyház a médiától ezt kéri, hogy erre legyen tekintettel, amikor – akár rádiós valaki, akár sajtós, akár tévés – megszólal az Egyházzal. És nekik, ezeknek a médiás embereknek elmesélte a Szentatya, hogy miért Ferenc lett a neve.

Azt mondta a Szentatya: „Amikor számomra kezdett veszélyessé válni a helyzet, ami azt jelenti, hogy számlálták a szavazatokat és kezdett mutatkozni, hogy közelít a 2/3-ad felé a ráesett szavazatoknak a száma, akkor a szomszédom, aki a braziliai Sao Paolónak a nyugalmazott érseke, odafordult hozzám: »Bátorság! Ne félj!« – És amikor a szavazatoknak a száma átlépte a kétharmadot, akkor ez a szomszéd átölelt, és annyit sügött a fülembe, hogy »el ne feledkezz a szegényekről!«"

Ebben benne van az a testvéri kérés vagy figyelmeztetés, amit a szomszéd érsek intézett a leendő pápához. Ha megnézzük a térképet Ferenc Buenos Airesnek volt az érseke. Tőle északra van Braziliában Sao Paulo. A két érsek nyilván számtalanszor telefonált, konzultált, találkozott. És most ez a jóbarát figyelmezteti, kéri: »Ne feledkezz el a szegényekről akiket mi Dél Amerikában ugyancsak ismerünk!«

„És akkor – mondja a pápa – belém villant Assisi Szent Ferenc, a szegény szent. Aki a békének is a szentje, meg a teremtést szerető szent. Akkor született meg bennem az elhatározás, hogy ha nevet választok, akkor Assisi Szent Ferenc nevét választom, mert szükségünk van a háborúk közepette a békére. Bajban vagyunk a teremtett világnak az eltékozlásával és a szegényekkel törődnünk kell. Így lettem – mondja – nem Borgia Szent Ferencről, nem is bármelyik másik Szent Ferencről, hanem az Assisiról – Ferenc nevű pápa."

Akiért hálát kell adnunk az Úrnak, hogy megkaptuk! De féltő gonddal kell érte imádkoznunk.

Amint kiderült, hogy őt választották, fölröppent a szlogen, hogy ilyen még soha nem volt!

Ezt minden pápaválasztáskor el kell mondani, hiszen a pápák nem szériagyártás egyes darbjai, hanem egyedi történelemmel bíró országok, népek fiai, személyes adatokkal.

Ferenc pápánk egész világlátását meghatározza, hogy honnan jön? Argentínából jön, Dél-Amerika második nagy országából. Argentína területe kb. harmincszor akkora, mint Magyarország. Nagy ország. Lakossága 50 millió körül jár. Ennek az 50 milliúnak közel 90 %-a spanyol és olasz eredetű még a gyarmatosítás kezdetétől, 16. századtól, és a 19., 20. században nagy emigráns hullámok érkeztek Itáliából is. Jorge Bergoglio ősei Itáliából jöttek. Ő Buenos Airesben született, amely városnak ma 13 millió lakója van. Több, mint egész Magyarországé. Ő, mint jezsuita szerzetes, ennek a városnak lett az egyik segédpüspöke, aztán az érseke. – 13 millió ember! meg hozzá egész Argentína...

Ferenc pápa a 77. évében jár. Pénteken a bíborosokat fogadta, őket is magához kérte, hogy megköszönje nekik a választást. Ezen a találkozón az áldozati bárány köszönte meg, hogy azzá választották, ami lett. Ezeknek a bíboros testvéreinek arról is szólt, hogy a választó 115 bíboros többsége öreg ember. „Magam is az öregek közé tartozom – mondta. Nekünk mindent el kell követnünk azért, hogy a fiataloknak átadjuk azt a bölcs életlátást, amely tapasztalatból tudja, mi a jó és mi a rossz, mi az igaz, mi a hazug, mi a szép és mi a csúnya. – Meg kell próbálnunk átadni a fiataloknak. Hogy elfogadják-e, nem-e, ez már rájuk tartozik. Nekünk azonban nem is annyira szóval, mint inkább a létünkkel mutatnunk kell, hogy ha a Megfeszített Krisztusnak vagyunk a tanítványai, akkor van értelme élni. Van értelme elviselni egymást, van értelme segítenünk egymáson, van értelme viselni kinek-kinek a maga keresztjét. Különben – s ez egy nagyon súlyos mondat! – ha nem volnánk a megfeszített Krisztus tanítványai, lehetnénk akárki – pap, püspök, pápa – világi emberek volnánk. S nem volnánk az Ő tanítványai. És akkor nem volna értelme semminek. De minket éppen arra hívott az Úr, hogy az Ő tanítványai legyünk."

Imádkozzunk érte, hogy ezt meg tudja mutatni. S legyen türelme, meg megértő szeretete. nemcsak a szegények iránt, hanem az értetlenkedő hívők iránt is. Ámen.

Nagyböjt ötödik hétfője
2011. április 11.

Napi könyörgés

Istenünk, a te végtelen irgalmasságod minden földi és mennyei áldással eláraszt minket; kérünk, segíts rajtunk, hogy levethessük magunkról a régi embert, és magunkra öltve Fiad képmását fölkészüljünk a mennyek országának dicsőséges életére. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Oz 1,2–2,3.*

Evangélium: *Jn 8,1–20.*

Testvéreim! Volt idő, amikor a Katolikus Egyházat a bűnbánati fegyelme miatt csúfolták, és vádolták. Azt mondták: „Ti megrontjátok az emberiséget azzal, hogy bűnbocsánatot hirdettek. Nem veszitek észre, hogy ezzel elszabadítjátok az emberekben a rosszaságot? Mert ha valaki tudja, hogy nekem csak el kell menni valahova, mondanom kell bizonyos szöveget, és megbocsájtanak nekem mindent. Gátlástalanná teszitek az embereket!”

Az Egyház pedig megőrizte az Úr Krisztustól a feloldozás hatalmát, tudva, hogy amit a Krisztustól kapott hatalommal itt a Földön felold, az feloldott a mennyekben is. De azt megtanítja gyermekeinek, hogy a megbocsátás feltétele az őszinte bánat.

A bánathoz hozzá tartozik a javulási szándék. A megbocsátó isteni szóban mindig ott hangzik, amivel az Úr ezt a házasságtörő asszonyt elbocsájtotta: „Menj, és többé ne vétekezzél!” Legyen ott a szívedben a jóakarát. Hogy most beláttad, hogy vétettél, próbáld elkerülni. Az Egyház bűnbánati fegyelme nem szabadítja föl az embert a gátlásoktól, hanem tanít szeretni. Igazán.

Az Ószövetségben az Úr, a Mindenható tanította népét, hogy ti olyanok vagytok nekem a többi népek között, mint egy vőlegénynek a menyasszonya, vagy egy férjnek a felesége. Ugye tudjátok, hogy már a jegyességben a szerelem jele a hűség, a házasságban pedig a hűség az első számú köteleességek közé tartozik. Kötelék, iga, de édes. Boldog az a férj, akinek hűséges felesége van, és viszont boldog az az asszony, aki megbízhat a férjében. Mert tudja, hogy ez minden körülmények között hűséges hozzá.

Ozeás prófétánál fölhangzik az Úr panasza, és példázatot küld a népének Ozeás személyében, hogy menj, és egy teljesen kusza családot állíts a nép szeme elé. Először végy feleséget egy utcalányt, utána egy elbocsájtott asszony legyen a feleséged. A gyerekeidet pedig hívd így, hogy: „nem az én népem”, illetve „irgalom nélküli”. Így nevezd el a gyerekeidet, mert az én népem hűtlen lett hozzám.

Amikor Jézus elé odaszítják ezt a házasságtörő asszonyt, akik hozzák, nem tudják, hogy micsoda leckét fognak kapni. Úgy viszik ezt az asszonyt, mint egy csalétket, mondván: „Na, most! Most csapdába fog esni a Názáreti! Akármit válaszol, rá tudjuk bizonyítani, hogy törvénszegő, aki szembezáll Mózesrel. Lehet, hogy mindjárt meg is lehet kövezni. Nem az asszonyt, hanem Őt!”

Jézus pedig, amikor ott van előtte ez az asszony, úgy nézi, hogy a népem áll előttem. A népem, amelyik észre sem vette, hogy milyen elpártolásba viszik. Amikor a rám zúdított rá-

galmakat öntik a népem fülébe, a mennyasszonynak mondják: „Vigyázz a vőlegényeddel, mert...!”

Ugye emlékszünk rá, Keresztelő Szent János a hozzá özönlő embereknek mondta: „Én a vőlegény barátja vagyok, és örülök annak, hogy a mennyasszony, hallja vőlegénye hangját. A názáreti Jézus hangját, aki az Isten báránya. Én csak a vőlegény barátja vagyok! Ti vagytok a mennyasszony!”

Ez ott maradt az emberek szívében. Jézus pedig a maga isteni módján lefegyverzi azokat, akik csapdát állítottak neki. A címzettek értik is, ezért egyik a másik után, kezdve a véneken, elmennek. Nem mernek Jézus szemébe nézni, mert tudják: „Belém lát, és ha hangosan kimondja amit ír a földön, akkor jaj nekem. Mert kiderül, hogy rosszabb vagyok, mint ez a házasságtörő asszony!” Nagy pillanat volt ez.

Most, amikor a nagyböjt idején halljuk a buzdítást a bűnbánatra, a szentgyónásra, a Vőlegény szólókatja Menyasszonyát. Krisztus hívja Egyházát bennünk, hogy ha megkísértett a hűtlenség, vagy a szeretetben még nem tartunk ott, ahol már tartanunk lehetne és kellene, bánjuk meg, gyónjuk meg, hogy az Úr elmondhassa: „Én feloldozlak téged bűneidtől! Menj, légy jobb. Használd föl az időt, és készülj. A menyegzőre készülj. Mert – ezt is Ő mondja – nehezen hiszitek el, de a halál is a menyegző egyik formája. A nagy menyegző pedig az utolsó nap, a végítélet napja. Amikor a föltámadott Egyház lép be Vőlegénye házába. Már nem mint mennyasszony, hanem mint örökre feleség. Amen.

Nagyböjt ötödik keddeje 2011. április 12.

Napi könyörgés

Add meg, kérünk irgalmas Istenünk, hogy szent akaratod szerint mindvégig kitartóan szolgáljunk Neked, és szent Egyházad erényekben is, számban is egyre gyarapodjék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Szám 21,4–9.*
Evangélium: *Jn 8,21–30.*

Testvéreim! A rézkígyó az Ószövetség népének nagy emléke volt, ugyanakkor különös jelenség, mert ütközik a Törvénnyel, amelyben az Úr mondja: „Én vagyok a te Urad, Istened. Csak engem imádj. Faragott képet, azaz bálványszobrot ne csinálj magadnak!”

Izrael első faragott képe mindjárt a szövetségkötés után az aranyborjú volt. Amikor pedig a nép lázadni kezdett: „Nincs víz, nincs hús, nincsenek zöldségek, nincs vetés, aratás, szüret, csak ez a könnyű eledel, a manna, amit már utálunk!” kígyók csapását küldte rájuk az Úr. A lázadásban egy szó sem esik arról, hogy úton vannak az Ígéret földje felé, pedig ezek az emberek jöttek ki Egyiptomból, ők vonultak át a Vörös-tengeren, és voltak ott a Sínai hegynél. És tessék. A hitelenség elborította a népet. Ezért az Úr mérges kígyókat küldött rájuk, mondván: „Ha nem hisztek, meghaltok!”

Akkor észbe kapnak, hogy: jaj, mit csináltunk? Mózes pedig parancsot kapott az Úrtól: Önts rézből egy olyan kígyót, amelyek marják az embereket, és tedd ki nekik egy póznára jelül. Aki hittel rátekint, az nem bálványt fog imádni, hanem a bűnbánatából hitvallás lesz, és meggyógyul!"

Amikor Nikodémus fölkereste, az Úr Krisztus a saját sorsát és a megváltás művét a rézkígyóval modellezte. Mondta Nikodémusnak: „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda. Ahogyan Mózes fölmagasztalta a rézkígyót a pusztában, úgy kell fölmagasztaltatnia az Emberfiának, hogy aki benne hisz, el ne vesszen." A Golgotán ez történt.

Szent Pál ugyanerről mondja, hogy „a zsidóknak botrány, a pogányoknak meg ostobaság, a hívőnek azonban Isten ereje, és Isten bölcsessége." Mert aki hittel tekint föl a megfeszített Krisztusra, az benne életet talál. A bűnbánat útja vezet oda hozzá.

A következő napok egészen nagypéntekig arról beszélnek a liturgiában, hogy nincs az a bűn, amit mi emberek el nem követtünk az ártatlan Bárány ellen. És ő nem tiltakozott, hanem egymás után vette magára az ellene elkövetett bűnöket, és elveszi attól, aki magára eszmél, és bűnbánatot tart. Mert az Üdvözítő mindent megbocsájt.

Azt azonban tudnunk kell, hogy a megváltás halálosan komoly dolog. Jó kérni, hogy „Jézusunk, miközben emlékezünk a Te megváltó halálodra és föltámadásodra, erősítsd bennünk a hitet meg a bűnbánatot, hogy megszülessen bennünk a hitből a remény, a reményből a türelem, a türelemből a jóság, és mindenek fölött a szeretet Irántad és egymás iránt. Amen.

Nagyböjt ötödik szerdája 2011. április 13.

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, kérünk, áraszd világosságodat híveid szívére, melyet megszentelt a vezeklés, és akiket megajándékozol az önátadás áhítatával, azok kéréseit atyai jósággal teljesítsd. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Dán 3,14–20.91–95.*
Evangélium: *Jn 8,31–42.*

Testvéreim! Az üdvtörténet fontos kérdése, hogy ki Ábrahám ivadéka, akiről a szentleckében hallottuk. A 99 éves Ábrámnak mondja az Úr az ígéretet: „Ezután nem Ábrám lesz a neved, hanem *Ábrahám*, ami azt jelenti: 'sok nép atyja'. Mert megsokasítalak, én, a Mindenható téged, az öreget. Elhiszed ezt?" – Ábrahám hitt, és minden hívőnek atyja lett annak az ígéretnek a birtokában, hogy áldás leszel, és ivadékosban nyer áldást a Föld minden népe. És ennek az áldásnak a révén leszel te minden népnek atyja lélekben.

Amikor az Úr Krisztus eljött, ez az ivadék jött az égből. Izrael pedig a nép, illetve a hivatalos vezetősége addigra, mikor az Úr Krisztus eljött, át van itatva azzal a meggyőződéssel,

hogy az ivadék mi vagyunk, a nép. Az ígért ivadék nem egy személy, hanem mi vagyunk, általunk nyer áldást a Föld minden népe. Ezért van a szétszóratásunk, hogy jelen legyünk az egész világban, és mi legyünk az áldás. És amikor fölmerül, hogy a Názáreti Jézus nem illik bele ebbe a képbe, akkor összeesküsznek ellene. Azzal érvelnek, hogy „mi Ábrahám ivadéka vagyunk” – mondják, az Ivadéknak. Ha fölvetődik a kérdés, hogy miért nem fogadták el Jézust, többek között ezért.

Ábrahám viszont az Úr ígérete szerint minden hívőnek atyja, mert minden hívő életben valami olyasmi történik, mint Ábrahámmal történt, aki engedelmeskedett, és volt az életének olyan magva, amiből aztán minden következett. És ez az Izsák-áldozat. Amikor az Úr elkéri tőle a szeme fényét, a reményét, mindent, Ábrahám engedelmes.

Ha egy öregedő hívő lélek ismeri ezt az alapképletet, akkor a saját életében felismerheti ezt a magot. Föl lehet ismerni, hogy az én életemben mi az, amit hordozok, ami egész hitemnek úgy magva, mint ahogyan a Földnek magva, az, az izzó valami, ami a tűzhányókban néha kitör.

A hit apró cselekedetei mind ebből a belső, izzó magból fakadnak. A felismeréséhez azt a kérdést kell megvizsgálni magunkban, hogy mi az, amihez nekem – mert keresztény vagyok – hűségnek kell lennem. Mi lehet ez? Vannak alaptípusok, melyeknek sok árnyalata van, de a hűség az egyik ismertető jegy, hogy amit 20 évesen, 40 évesen x évesen elkezdtem, és tudom, hogy ha hívő akarok maradni, akkor ehhez hűségnek kell lennem. Akkor is, ha olyan szituációkat élek át, mint Ábrahám Izsák feláldozásával.

Hogy konkrétan mi ez a mag, ez mindegyikünknek a saját titka. Jó dolog, ha az ember tudja, hogy az enyém mi. Mert az imádságos életet, a szentségi életet nagyon befolyásolja, hogy tudom-e, mi a hitem közepe. Persze nem katasztrófa, ha ez valakiben nem tudatosodik, ha hűséges. Mert a végén, majd a halálában, az egyik nagy fölismerés éppen ez lesz, hogy „Jé! Ennek köszönhetem, hogy a hitemből fakadtak a szeretetnek a tettei, ezért a reményem beteljesedik!”

Az Úr Krisztus az, az ivadék, akiben áldást nyert, és áldást nyer folyamatosan a Föld minden népe. Ezért olyan fontos a Húsvét, mert ez az áldás a megfeszített Krisztusban vált láthatóvá, és a belőle áradó tanításban, szentségekben részesedünk belőle ma is. Amen.

Nagyböjt ötödik csütörtökjé 2011. április 14.

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, kérünk, ne hagyd magukra hozzád könyörgő híveidet, hanem oltalmazd jóságosan a Benned bízókat, és add, hogy a bűnöktől megtisztulva mindvégig szentül éljenek és örökösei lehessenek ígért javaidnak. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Ter 17,1–9.*

Evangélium: *Jn 8,51–59.*

Testvéreim! Ma két dologra figyelhetünk föl: az első, az Úr Krisztus nagysága. Ami azért fontos, hogy itt a szenvedés napjaiban el ne felejtsük, hogy ki az, aki végig szenved mind

azt, amit hallunk. A második, hogy vigyázni kell magunkra, mert az idő múlásával változunk. És ha egy lélek nem a jóban erősödik, az idő múlásával egyre süketebb, egyre vakabb lesz, míg végül olyan lesz, mint egy halott, aki körül pezseg az élet, de őt nem érintheti.

A szamariai asszony mikor hallotta, hogy Jézus, akinek nincs vödre, nem tud abból a kútból meríteni, ami fölött ott ül, arról beszél, hogy ha tudnád, ki beszél veled, akkor nem te merítenél neki ebből a kútból, hanem kérnéd, és Ő élő vizet adna neked, kérdezte: „Nocsak! Nagyobb vagy mint Jákob atyánk, aki ezt a kutat nekünk adta?” És ahogyan Jézus fűzi tovább a beszélgetést, abból ez az asszony fölismerte, hogy akivel találkozott nagyobb, mint Jákob. Szalad be a városba, és hirdeti: „Jöjjetek és nézzétek meg, találkoztam a Krisztussal, aki nagyobb Jákobnál!”

Az evangéliumban a zsidók hallgatják a hozzájuk képest fiatal, mintegy harmincéves tanító Jézust. A hallgatóságban vének is vannak, akik 60-70. évük körül járnak, és a hófehér hajúk, meg a fehér szakálluk eleve olyan tekintélyt parancsol a többiek felé, hogy mindenki kitér az útból, és ha egy ilyen vén megszólal, akkor mindenki befogja a száját, és ámulva hallgatja az öreg bölcsességét.

Hallják, miket mond ő, akinek nincs diplomája sem Jeruzsálemből, sem Babilonból. És ők értik ám a szót. Mert amikor azt hallják Jézustól, hogy „mondom nektek, ha valaki megtartja a tanításomat, nem fog halált látni mindörökké”, azok a vének értik, hogy arról az életről beszél, amiről ők is hiszik, hogy ha a Messiás eljön, elhozza. Nem mindenkinek lesz benne része, de aki megkapja, az nem fog halált látni soha. Ezért vetődik fel bennük a kérdés: Nagyobb vagy mint Ábrahám? Hiszen ő is meghalt. A próféták is mind meghaltak. Miket beszélsz? Mivé teszed magadat?

Ahogyan Jézus tovább beszél, abból kihallhatták, ki kellett hallaniuk, hogy erre a mélységesen kételkedő kérdésre, hogy „Nagyobb vagy, mint Ábrahám?” ezt válaszolja: „Igen, én nagyobb vagyok, mint Ábrahám”. És mond Jézus még valamit, amit a hallgatói értenek. Mert amikor Jézus azt mondja: „Ábrahám látta az én napomat, és örvendezett, mert mielőtt Ő lett, Én vagyok. Ő teremtmény, én pedig az Atyánál öröktől fogva élek. Ő lett, Én vagyok. Ő meghalt, Én nem halok meg. És aki bennem hisz, az az Én életemből fog részesedni.”

A hallgatói fölfogják, hogy Jézus ugyanazt mondja, amit a Mindenható mondott Mózesnek az égő csipkebokorból. Amikor Mózes kérdezte: „Mi a neved?” Akkor mondja neki az Úr: „Én vagyok, aki vagyok.” Most ugyanezt ezt hallják. Jézus tehát nagyobb mindenkinél. De akik hallgatják, a vének is, nem borulnak le előtte, hanem ahogyan Szent János mondja, köveket ragadtak, hogy megkövezzék.

Ez nagy intő jel arra, hogy múlik az idő, és ha valaki nem veszi az Isten jeleit, nem hallja meg, hogy miket is mond az élő Krisztus az Egyházban nekem, vagy egyáltalán nem hallja meg, hogy létezik a Katolikus Egyház, az idő múlásával a hallás romlik, a látás is romlik és az ember teljesen süketté és vakká tud válni az üdvösség dolgaira.

Az évenkénti nagybőjt, évenkénti ünnepeink a hallásunkat, a látásunkat, egyáltalán az üdvösség iránti érzékünket finomítják, ha akarjuk.

Segítsen meg minket az Úr Krisztus Ő, aki nagyobb mindenkinél. Akkor is, amikor a szenvedésében a mélységek mélységeit járja. Ő a mi Istenünk. Segítsen hallani Őt, látni Őt, és remélni, amit mond. Adja a kegyelmet, hogy el merjük hinni, hogy „ha valaki megtartja a tanításomat, nem fog halált látni örökké” és részünk legyen benne. Amen.

Nagyböjt ötödik péntekje

2011. április 15.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, jóságos irgalmaddal oldozd föl híveidet, hogy a bűn bilincseiből, mely gyengeségeink miatt fogva tart minket, kiszabaduljunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örök-ké.

Szentlecke: *Jer 20,10–13.*

Evangélium: *Jn 10,22–42.*

Testvéreim! Amit az evangéliumban hallottunk, körülbelül három hónappal az Úr Krisztus húsvétja előtt történt. Ekkor hangzott föl az a kérdés és az a téma, ami miatt Izrael megtagadta Jézust: az istenfiúság. Majd a passióban halljuk, hogy a Főtanács előtt a perdöntő kérdés, aminek a válaszától függ az ítélet, így hangzott: „Mondd meg nyíltan, Te vagy-e az Áldott fia?” Kaifás az istenfiúságról kérdezi a Názáreti Jézust. És amikor hallja az igenlő választ, hogy „Te mondd, és majd látni fogjátok az Emberfiát, ott az Isten jobbján”, meghozza a halálos ítéletet, mert úgy ítéli, hogy Jézus káromkodott. „Mi szükségünk van még tanúkra?” Az Úr Krisztus újra elmondhatta volna: „Hogyan mondhatjátok, hogy én káromkodom, amikor én Isten Fia vagyok, de amikor mondom nektek, ti nem hiszitek el.” Ő valóságos ember és valóságos Isten.

Pilátus, amikor a kereszt feliratát megírattja, nem azt írattja rá, hogy a „Názáreti Jézus az Isten fia”, hanem ezt: „Názáreti Jézus, a zsidók királya”. Mert ő, a pogány, talán jobban elhitte Jézus istenfiúságát, mint Ábrahám fiai.

Az Istenfiúság az üdvtörténet legnagyobb kérdése: elfogadja-e az ember, hogy Szűz Mária fia, a Názáreti Jézus, akivel mi emberek úgy elbántunk, ahogyan elbántunk, a Mindenható Atya vele egylényegű Fia, valóságos Isten a valóságos Istentől. Igaz Isten. A most következő napok igazában ezt a titkot teszik állítják a szemünk elé.

Nagyon óvni kell a hitet. Mert abban, hogy el merjük fogadni, hogy a megfeszített Krisztus Isten Fia, az is benne van, hogy meghajlunk a mindenható Isten hatalma, ereje, szeretete, irgalma, s főleg a bölcsessége előtt. Nem mi akarjuk neki diktálni, hogy ha egyáltalán megvált minket, hogyan történjék, hanem elfogadjuk Tőle, hogy ha Ő ezt így látta jónak, akkor áldott legyen érte. Ezzel szemben a hitetlenségben az őlt testet az ember részéről, hogy „Ezt nem így kell csinálni. Majd én megmondom. Sőt! Majd én megcsinálom!” És persze baj lesz belőle.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus hogy ebben a húsvétban közelebb kerüljünk az ő istenfiúságának misztériumához. Igaz hittel be tudjuk fogadni, meg tudjunk előttte hajolni azzal, hogy Te vagy az Isten Fia, én pedig a bűnös ember vagyok. Te parancsolj, én engedelmeskedem. Mondd, hogy mit tegyek, megteszem; mondd, hogy mit nem szabad tennem, és nem fogom tenni. Amen.

Nagyböjt ötödik szombatja
2011. április 16.

Napi könyörgés

Istenünk, aki szünet nélkül munkálkodik az emberek üdvösségén, de most különösen is elárasztod kegyelmeddel népedet, kérünk, tekints jóságosan választottaidra, hogy akik a kereszttségben újra fiatalok lettek, érezhessék atyai oltalmadat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Ez 37,21–28.*
Evangélium: *Jn 11,45–56.*

Testvéreim! A nagyböjt, meg a húsvét minden esztendőben a hitünket erősíti és látni tanít. Arra tanít, hogy emberek vagyunk, akiknek az emlékezet módot ad visszaneézni, az értelem képes előre nézni. Képesek vagyunk katolikus módon, azaz kezdettől a végig látni. Látni a kerek egészet, amit Isten ajándékba adott és ajándékozni akar.

Másként hallgatjuk a passiót, ha tudjuk, hogy ennek a történetnek azzal, hogy „közel volt a sír, és oda temették Jézust”, nincs vége. A sír, amely látszólag lezár és visszavonhatatlanul befejez mindent, a föltámadás miatt egy új világnak a kezdete. Az Úr Krisztus mennybe-menetele, a pünkösd, és azóta az Egyház élete ebben az új világban zajlik.

Ha katolikus módon az egészet látjuk, a hódolata erősebb lesz a mindenható Isten előtt. Az Atya előtt, aki úgy szerette a Világot, hogy elküldte egyszülött Fiát. A Fiú pedig jött, értünk, emberekért, és megmutatta, hogy Ő nem csak az Atyát szereti, hanem minket is. Utat mutatott, hív, és vár.

Most ezért egy hívő ember élete sokkal teherbíróbb, sokkal türelmesebb, szebb, mert a hit a fényében a reménykedő látás vezeti, és mutatja mindig a következő lépést.

A Szűzanya az első, aki ezt megtapasztalta, hogy milyen az emberi élet itt a Földön, amikor a hitben látja mindazt, ami történik. Kezdetől a végig. Segítsen nekünk Ő, hogy most az előttünk álló héten katolikus módon szemlélve és hallgatva az Úr Krisztus megváltó szenvedését, erősödjön bennünk a remény, hogy a mi életünknek is nem csak múltja van, hanem jövőnk van. Még pedig az a jövőnk, amit az Úr Krisztusban láthatunk.

De adjon erőt nekünk az Úr a mindennapokhoz, hogy miközben emlékezünk, és látjuk a hitben a jövőt, mindennapi terheinket viselni tudjuk. És azt a kicsit, ami a megváltás művéből ránk tartozik, azt a kicsit szépen, jól tudjuk megvalósítani. Amen.

VIRÁGVASÁRNAP

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, kinek akaratából a mi Megváltónk emberré lett és vállalta a kereszthalált, hogy megtanítson minket az aláatra; jóságodban, kérünk, engedd, hogy türelmet tanuljunk Tőle és feltámadásában is részünk lehessen. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: Izajás próféta könyvéből (50,4–7.)

Így szól a Megváltó: Az Úr Isten művelt nyelvet adott nekem, hogy igével tudjam támogatni azt, aki fáradt. Ébreszt reggelenként, reggelenként ébreszti a fületem, hogy úgy hallgassam, mint tanítvány. Az Úr Isten megnyitotta a fületem én pedig nem lázadoztam, nem hátráltam meg. Hátamat odaadtam azoknak, akik verték, a szakállamat azoknak, akik tépték, arcomat nem fordítottam el a szidalmak és köpések előtt. Az Úr Isten az én segítségem, ezért nem szégyenülök meg; ezért tettem olyanná arcomat, mint a legkeményebb szikla, és tudom, hogy nem ér szégyen. Ez az Isten Igéje!

Szentlecke: Szent Pál apostolnak a filippiekhez írt leveléből (2,6–11.)

Testvérek! Ugyanazt az érzületet hordozzátok magatokban, ami Krisztus Jézusban is van: Ő, amikor isteni dicsőségben volt, nem zsákmánynak tekintette azt, hogy egyenlő Istennel, hanem a szolga alakját fölvéve kiüresítette önmagát; hasonló lett az emberekhez, és a külsejét tekintve embernek találták.

Megalázta magát engedelmesen mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten is fölmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte áll minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd az égben, a földön és az alvilágban, és minden nyelv vallja meg az Atyaisten dicsőségére: Jézus Krisztus az Úr! Ez az Isten Igéje!

A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése szent Lukács evangélista szerint (22–23. f.)

Közeledett pedig a kovásztalanok ünnepe, amit Pászkának mondanak. A papi fejedelmek és az írástudók keresték a módját, hogyan ölhetnék meg Jézust, de félték a néptől. A sátán pedig bement Júdásba, akit Kariótinak neveztek, és egy volt a Tizenkettő közül. Elment, és beszélt a papi fejedelmekkel és a nép vezetőivel, hogyan árulja el nekik. Azok megörültek és megegyeztek abban, hogy pénzt adnak neki. És ígéretet tett nekik, és kereste az alkalmat, hogy a nép jelenléte nélkül átadja nekik Jézust.

Elérkezett tehát a Kovásztalanok napja, amelyen meg kellett ölni a húsvéti bárányt. Jézus elküldte Pétert és Jánost, mondván: Menjetek, készítsétek el nekünk a Húsvétot, hogy elköltsük. Erre ők megkérdezték: Hol akarod, hogy elkészítsük? És mondta nekik: Íme, amikor beértek a városba, találkoztok egy vizeskorsót vivő emberrel. Kövessétek őt a házba, ahová bemegy, és mondjátok a ház urának: Azt mondja neked a Mester: Hol van a terem,

ahol tanítványaimmal elkölthetem a Húsvétot? Ő mutat majd nektek egy nagy, étkezésre előkészített termet, ott készítsétek el.

Elmenvén tehát mindent úgy találtak, ahogy mondta nekik, és elkészítették a húsvétot. Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett, és az apostolok is vele együtt. És szólt hozzájuk: Vágyva vágytam elkölteni veletek ezt a húsvétot, mielőtt szenvedek. Mondom ugyanis nektek: Nem fogom enni ezt, amíg be nem teljesedik Isten országában. És fogván a kelyhet, hálát adott és mondta: Vegyétek és osszátok el magatok között. Mondom ugyanis nektek: Mostantól nem iszom többé a szőlő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa. És kezébe véve a kenyeret, hálát adott, megtörte és odaadta nekik, mondván: Ez az én testem, mely értetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen a kelyhet is, miután megvacsorázott, mondván: Ez a kehely az új szövetség az én véremlében, mert értektek kiontatik. Mindazonáltal íme, annak keze, aki engem elárul, az enyémmel együtt van az asztalon. És az Emberfia ugyan elmegy, amint elvégeztetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt! Vitatkozni is kezdtek, hogy ki látszik közülük nagyobbak. Jézus pedig mondta nekik: A nemzetek királyai uralkodnak rajtuk, és akiknek hatalma van felettük, azokat jótévőknek mondják. Ti azonban ne így. Hanem aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a kisebb, és aki előljáró, mint a szolga. Mert ki a nagyobb: aki az asztalnál ül, vagy aki szolgál? Nemde az, aki az asztalnál ül? Én pedig úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál. Ti pedig azok vagytok, akik velem maradtatok kísértéseimben; és én rátok bízom az országot, mint ahogy az Atya énám bízta, hogy egyetek és igyatok asztalomnál az én országomban, és trónokon üljétek és ítéljétek Izrael tizenkét törzse fölött. Simon, Simon, íme, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; én azonban könyörögtem érted, hogy meg ne gyengüljön a hited, és egykor megtérvén erősítsd meg testvéreidet. Ő mondta Jézusnak: Uram, kész vagyok veled akár börtönbe, akár a halálba menni! Ő azt mondta: Mondom neked, Péter, mielőtt ma megszólal a kakas, te háromszor megtagadod, hogy ismeresz engem.

És mondta nekik: Amikor elküldtelek titeket tarisznya, erszény és saru nélkül, hiányzott-e valamitek? Erre ők mondták: Semmi! Mondta tehát nekik: Most azonban akinek van tarisznyája, fogja, hasonlóképpen az erszényt is, és akinek nincs, adja el a köntösét és vegyen rajta kardot. Mondom ugyanis nektek: ami meg van írva, annak be kell teljesednie rajtam, hogy „a gonoszok közé sorolták”. Mert amik rólam szólnak, beteljesednek. Erre ők mondták: Uram, íme itt van két kard! És mondta nekik: Elég.

És kimenvén, szokása szerint a Olajfák hegyére ment, és követték őt a tanítványai is. És amikor odaértek a helyhez, mondta nekik: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! És ő maga egy kőhajításnyira eltávolodott tőlük, és térdre borulva imádkozott, mondván: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a kelyhet! Mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd! Akkor megjelent neki egy angyal az égből, és megerősítette őt. A halállal tusakodván hosszasan imádkozott, és a veritéke olyan lett mint a földre hulló vérnek cseppjei. Akkor fölkelte az imádságából és odament a tanítványokhoz. A szomorúság miatt alva találta őket, és szólt hozzájuk: Miért alusztok? Keljétek föl! Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Még beszélt, és íme, jött egy csapat, és egy a Tizenkettő közül, akit Júdásnak hívtak, jött előttük és odalépett Jézushoz, hogy megcsókolja. Jézus pedig mondta neki: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát? Látván pedig a körülötte lévőket, hogy mi készül, mondták: Uram, sújtsunk le rájuk karddal? És egyikük lesújtott a főpap szolgájára és levágta annak jobb fülét. Felelvén pedig Jézus, szólt: Hagyjátok abba! És megérintvén a fülét, meggyógyította. Mondta pedig Jézus a papi fejedelmeknek, a templom előljáróinak és a véneknek, akik ellene jöttek: Mint valami rabló ellen kardokkal és dorongokkal jöttetek ki? Amikor nap mint nap veletek voltam a templomban, nem emeltetek rám kezet. De ez a ti órátok és a sötétség hatalma!

Elfogván tehát Jézust elvezették, és bevitték a főpap házába. Péter pedig a távolban követte őt. Miután az udvar közepén tüzet gyújtottak és körülülték, Péter is közéjük ült. Amikor az egyik szolgáló látta őt a világosságnál ülni, megnézte és mondta: Ez is vele volt! Erre tagadta, mondván: Asszony, nem ismerem őt! Kevéssel később másvalaki látta meg és mondta: Te is közülük való vagy! Péter pedig szólt: Ó ember, nem vagyok! Egy órányi idő elteltével egy másik állította és mondta: Valóban, ez is vele volt, hiszen ez is galileai! És Péter szólt: Ember, nem értem mint mondasz! S még be sem fejezte, amikor megszólalt a kakas. És megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. És Péter emlékezett az Úr szavára, amint megmondta neki: Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor fogsz megtagadni engem. És kimenvén a házból, sirt keservesen. És a férfiak, akik fogva tartották Jézust, gúnyolták és ütlegelték őt, letakarták és kérdezték, mondván: Próféta! Ki ütött meg téged? És sok egyéb káromlást mondtak rá. Amikor megvirradt, összegyűltek a nép vénei, a papi fejedelmek és az írástudók, és bevezették Jézust a főtanácsba. Így szóltak: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk! És szólt hozzájuk: Ha mondom, nem hiszitek, ha pedig kérdezlek titeket, nem feleltek nekem. Mostantól fogva azonban „az Emberfia Isten hatalmának jobbján fog ülni”. Mondták pedig mindnyájan: Tehát az Isten Fia vagy te? Ő szólt hozzájuk: Ti mondjátok, hogy én vagyok. Erre ők mondták: Miért akarunk még tanúságot? Mi magunk hallottuk a saját szájából!

Akkor valamennyien fölkeltek és elvezették Jézust Pilátushoz. Ott pedig vádolni kezdték őt, mondván: Úgy találtuk, hogy ez fölforgatja nemzetünket, megtiltja, hogy adót fizessünk a császárnak és azt állítja, hogy ő a Krisztus király. Pilátus pedig megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Erre ő felelvén szólt: Te mondom. Mondta pedig Pilátus a főpapaknak és a tömegnek: Semmi vétséget sem találok ebben az emberben. De azok erősködtek, mondván: Fölláztatja a népet azzal, hogy tanít egész Júdában Galileától kezdve egészen idáig! Pilátus ennek hallatára megkérdezte, hogy galileai-e? S amint megtudta, hogy Heródes országából való, elküldte Jézust Heródeshez, mert az is Jeruzsálemben volt azokban a napokban.

Heródes pedig Jézus láttára nagyon megörült: már régóta szerette volna látni, mert hallott róla és remélte, hogy valami jelet tesz a szeme láttára. Hosszasan faggatta, de Jézus nem válaszolt neki semmit. Ott álltak a papi fejedelmek és az írástudók is, és szüntelenül vádolták. Heródes akkor a katonáival együtt kigúnyolta Jézust, fehér ruhába öltöztetve nevetség tárgyává tette, és visszaküldte Pilátushoz. Azon a napon Heródes és Pilátus barátok lettek, mert előzőleg ellenségeskedtek egymás között.

Pilátus pedig összehívta a papi fejedelmeket, a vezetőket és a népet, és mondta nekik: Úgy hoztátok elém ezt az embert, mint a nép lázítóját. Íme, én előtetek kihallgattam, és semmi vétséget nem találtam benne azok közül, amikkel ti vádoljátok. De Heródes sem, mert visszaküldte hozzám. Íme, semmi halált érdemlőt nem művelt. Megfenyítem tehát és elbocsátom. Akkor fölkiáltott az egész tömeg, mondván: Veszétsd el ezt, és bocsásd szabadon nekünk Barrabást! – aki a városban történt zendülés és gyilkosság miatt került börtönbe. Pilátus pedig újra szólt hozzájuk, mert szabadon akarta bocsátani Jézust. Ám azok közbekiabáltak, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! Pilátus harmadszor kérdezte tőlük: De hát mi rosszat tett? Semmi halált érdemlőt nem találok benne! Megfenyítem tehát és elbocsátom! De azok nagy hangon követelték, hogy feszíttesse meg, és egyre erősödött a hangjuk. És Pilátus megítélte nekik, amit kértek: elbocsátotta azt, akit lázadás és gyilkosság miatt zártak börtönbe, akit kértek, Jézust pedig kiszolgáltatta akaratauknak.

És amikor elvezették, megfogtak egy Kürenéből való Simon nevű embert, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után. Követte pedig őt nagy népsokaság és asszonyok csoportja is, akik jajgattak és siratták őt. Jézus hozzájuk fordult és mondta: Jeruzsálem leányai, ne énmiattam, hanem magatok és fiaitok miatt sírjatok. Mert íme, napok

jönnek, amikor majd azt mondjátok: Boldogok a magtalanok, akik nem szültek és nem szoptattak! Akkor majd kezditek mondani a hegyeknek: Omoljatok ránk!, és a halmoknak: Takarjatok el minket! Mert ha ezt teszik a zöldellő fával, mi lesz a sorsa az elszáradtnak? Két másik gonosztevőt is vezettek vele együtt, hogy kivégezzék őket.

És miután odaértek a helyre, amelyet Kálváriának hívnak, megfeszítették őt és a latrokat is, az egyiket jobbról, a másikat balról. Jézus akkor így szólt: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! „Elosztván pedig a ruháit, sorsot vetettek.“ A nép ott állt és szemlélte. A papi fejedelmek kinevették őt, mondván: Másokat megmentett, önmagát mentse meg, ha ez a Krisztus, az Isten választottja!

Gúnyolták őt a katonák is, odamentek hozzá és ecettel kínálgatták, mondván: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat! Felirat is volt a feje fölött: Ez a zsidók királya! A latrok egyike, akik ott függtek, káromolta őt, mondván: Nemde te vagy a Krisztus? Szabadítsd meg magadat és minket is! Felelvén pedig a másik, dorgálta őt, mondván: Te sem féled az Istent, holott ugyanabban a büntetésben vagy? És mi ugyan méltán, mert azt kapjuk, ami a tetteinkért jár, ez pedig semmi rosszat nem tett! És mondta: Jézus! Emlékezzél meg rólam, ha majd eljutsz országodba! Ő mondta neki: Bizony, mondom neked: Még ma velem leszel a paradicsomban!

És már a hatodik óra körül járt az idő, és sötétség támadt az egész földön a kilencedik óráig, és elsötétedett a nap, és a templom függönye középen kettéhasadt. Akkor Jézus fölkiáltott hangos szóval és mondta: Atyám! A kezedbe ajánlom lelkemet! – és ezeket mondván kilehelte lelkét.

Látván pedig a százados a történeteket, dicsőítette Istent és mondta: Ez az ember valóban igaz volt! És a sokaság – akik ott voltak ennél a látványnál és látták a történeteket – a mellét verve ment haza. Ott álltak pedig a távolban és láttak mindent összes ismerősei, és az asszonyok, akik követték őt Galileából. És íme, volt egy József nevű férfi a zsidók Arimatea nevű városából, egy jó és igaz ember, aki tagja volt a főtanácsnak, de nem értett egyet a határozatukkal és tetteikkel, és várta Isten országát. Ez elment Pilátushoz, és kikérte Jézus testét. Levette a keresztről, gyolcsba göngyölte, majd elhelyezte egy sziklába vágott sírba, ahová még senkit sem temettek.

Készületi nap volt, a szombat már beállóban. Utána menvén pedig az asszonyok, akik Jézussal jöttek Galileából, megnézték a sírt, s hogy hogyan helyezik el a testét. Majd hazatérőben illatszereket és kenetet vásároltak, a szombatot azonban a törvény szerint nyugalomban töltötték.

Nagyhétfő
2011. április 18.

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, miközben napról napra tapasztaljuk gyöngeségünket, kérünk, segíts, hogy szüntelenül új erőt meríthessünk egyszülött Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus szenvedéséből, aki értünk föláldozta önmagát, s veled és a Szentlélekkel egységben él és uralkodik, igaz Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 42,1–7.*
Evangélium: *Jn 12,1–11.*

Testvéreim! Az evangéliumot hallgatva, vagy olvasva jó ráismernünk, hogy mi magunk is kerülünk olyan helyzetekben, amelyek történetét az evangélisták elmondják. Ez mindenre érvényes, amit az evangéliumból hallunk, de most a nagyhéten különösképpen is érvényes, a betániai vacsorára is.

Szent János elmondja, hogy a Jeruzsálembé való bevonulás után, azaz virágvasárnap estéjén, Betániában vacsorát rendeztek Jézus tiszteletére. A fővendég Jézus, a többiek pedig mind valamit köszönhetnek neki. Elsősorban Lázár, aki az életét köszöni. Márta, aki köszöni Lázár feltámasztásának csodáját, meg a fölismerést, hogy ő tudja: Ő a Krisztus. Márta tudja. Mária köszöni, hogy bocsánatot nyert az ő sok bűne, mert nagyon szeretett. Aztán ott van még néhány vendég. A házigazda úgy tűnik most nem Lázár, hanem egy meggyógyított leprás, Simon, aki a gyógyulását köszöni. Ott van a Szűzanya és ott van a Tizenketű. Mind tudják, hogy ez a Jézus tényleg az Isten Fia.

Megilletődött figyelem tölti el a résztvevőket, mert Jézus tanít. Beszél az országról, amely már a küszöbön áll. Napokon belül, vagy egy héten belül megtörténik az, amire Ő vágyva vágyott, és ami az életet fogja jelenteni, még pedig az örök életet.

Mária újra megteszi azt, amit nem is olyan régen Magdalában, a farizeus házában tett: drága nárduszkenttel megkeni az Úr lábát. Megdöbbenő Júdás reakciója: dühbe hozza pazarlás. Jézus mond neki valamit, amit amit csak ők ketten értenek, a többi nem. A többieket eltölti a hála, az öröm, meg a csodálkozás, hogy most a délelőtti bevonulás után, vajon mi történik? Amikor Júdás szóvá teszi, hogy „mire való ez a pazarlás?” Jézus mondja neki: „Hagyd, mert te készülsz valamire, még pedig a megölésemre. Nem te fogsz megölni, de elárulsz engem. Te halálra adsz, Mária pedig már a temetésemre keni meg a testemet.”

Hogy Júdás mit érzett, azt csak halványan tudjuk elképzelni. De egy „jaj” fölfakadhat a szívünkből: „Jaj, Istenem! Csak ilyen ne legyenek!” Mert itt még megtörténhetett volna, hogy Júdásban kivilágosodik, hogy a Mester belém lát, tudja mire készülök. Még oda borulhatott volna Jézus lába elé, Mária mellé, hogy: ☩Uram! Irgalmazz nekem. Mit akartam csinálni?” De nem teszi.

Ma fölismerhetjük, hogy amikor szentmisére jövünk, vacsorát rendezünk az Úr tiszteletére, amit persze Ő készített nekünk. De mindegyikünk önmagáról tudja, mi mindent köszönhetünk neki a mindennapi életben is, de főleg az üdvösségünk kérdésében. Mi mindent kapunk már Tőle és milyen csodákat fog még velünk művelni! Azt pedig egyedül Ő tudja, hogy amikor kilépünk ebből az életből, és haza érkezünk Hozzá, mi mindent fog még adni.

Jó ennek a betániai vacsorának a résztvevőitől azt a megilletődött tiszteletet megtanulni, hogy amikor a közelében vagyunk, akkor a legdrágábbat, amink van, a lábára önthetjük. Ez a szeretetünk. S amikor a közelében vagyunk, akkor nem szövegeket kell dönteni rá, hanem hallgatni kell, és figyelni: Uram, mondasz valamit? Mit mondasz? És, jaj! Csak el ne áruljalak. Mert én a saját jövőmet nem látom, de Te látod. Te tudod, hogy én mi mindenre vagyok képes. Irgalmazz nekem. Irgalmazz nekünk, és segíts. Segíts, hogy hűségesek tudjunk maradni Hozzád, bármi történik. És ezt most ezen a Nagyhéten is add meg nekünk Urunk, hogy ott tudjunk maradni a közeledben végig. Amen.

Nagykedd **2011. április 19**

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, kérünk, segíts minket, hogy úgy ünnepelhessük Megváltónk szenvedésének misztériumát, hogy méltók lehessünk bűneink bocsánatára. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 49,1–6.*
Evangélium: *Jn 12,20–43.*

Testvéreim! Amikor az Úr Krisztus a magvető példabeszédét elmondta, Ő tudta, hogy elsősorban önmagáról beszél, és mindazokról, akik hallgatják Őt. Milyen különös a földbe esett mag története: kívülről nézve elvész. Eltűnik a szemek előtt, és mi azt mondjuk, hogy a földben meghal, és ki tudja, hogyan, ebből a halálból élet támad.

Az Úr Krisztus pedig tudja hogyan ezért elmondhatja nekünk a következőket:

Ti azt mondjátok, hogy a földbe esett búzaszemnek meg kell halnia, én pedig tudom, hogy a magban élet van. Amikor elvetitek és eltűnik a szemek előtt, akkor kerül olyan körülmények közé, hogy az élet, amit ti eddig nem láttatok benne, megmutatkozzék. Ti azt láttátok benne, hogy meg lehet örölni, kenyeret lehet belőle sütni. És amikor elvetitek, eltűnik a szemek előtt, és ti nem tudjátok, hogy mi történik. Én tudom. A csíra, ami abban a magban rejlik élni kezd. Pontosabban fölébred, mert addig is ott volt a magban, csak aludt. És most ébred. Gyökeret ereszt, szarát hajt. Ha éppen búzáról van szó kalászt hány, és harmincszoros, hatvanszoros, százszoros termést hoz."

Amikor az Úr Jézus most, közvetlen a szenvedése előtt a búzagra hivatkozik, megint magáról beszél. Ezt mondja:

Ti majd azt fogjátok látni, hogy meghalok és eltemetnek. Én pedig tudom, hogy ott a sírban támadok életre. Arra az életre, amit nektek szeretnék ajándékozni. Nem harmincszoros, hatvanszoros, százszoros, hanem ahányan ti emberek csak erre a világra születtek, én mindegyiketeknek ajándékozni szeretném ezt az életet. Az Isteni életet. Higgyetek bennem. Mert ha hisztek, akkor világosságban fogtok járni, és élni fogtok. Ha nem, rátok borul a sötétség, és még az is, aki járni akar, elbotlik, mert sem a gödröket sem az akadályokat nem veszi észre. Azt sem tudja, merre induljon el, s ha elindult, hová megy. Higgyetek

bennem, és szolgáljatok Nekem. Mert aki Nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya. Higgyetek Bennem!".

Most, a szent három nap és a Húsvét előtt sóhajtsunk egyet, és kérjük: Jézusunk erősítsd a hitünket. Hiszünk, különben nem volnánk itt, de milyen gyöngék vagyunk. Erősítsd bennünk a hitet. Ma külön kérünk arra, hogy Pétert, Benedek pápánkat vedd az öledbe. Hat éve, hogy megválasztották pápának, és már ebben az elmúlt hat évben is mi mindent kellett neki, mint az Egyház sziklaalapjának, micsoda viharokat kellett kiállnia. Urunk, vigyázz rá, őrizd meg, és add neki az erőt, hogy a tieidet, akik hisznek benned, akik próbálunk neked szolgálni, Ő, Péter hozzád tudjon vezetni és ott tudjon tartani melletted. A Golgotán is, meg a húsvétodban is. Amen.

Nagyszerda 2011. április 20.

Napi könyörgés

Istenünk, ki úgy akartad, hogy egyszülött Fiad vállalja a kereszthalált és megtörje a sátán hatalmát, kérünk, add meg nekünk, a te gyermekeidnek, hogy részesülhessünk a föltámasztás kegyelmében. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *Iz 62,11; 63,1–7.*

Evangélium: *Mt 26,14–25.*

Testvéreim! Végére érve az előkészületi nagyböjti időnek ma reggel jó lenne meghallanunk az evangéliumot, meg egy kérdést.

Az evangéliumot, hogy az Úr Krisztus, a Názáreti Jézus, Isten Fia, ezért Ő mindenek ura. A szörnyűségben, amelyre Júdás készült, az az örömhír, hogy még ez is, ez a gonosz árulás is a megváltás művét szolgálja. Az Úr Krisztus mindenek ura. Tud mindent, és minden Őt szolgálja. Nagy örömhír ez. Mert ez nem csak akkor volt igaz, hanem ez öröktől fogva, és mindörökké igaz. De amíg ez a földi élet tart, addig ezt újra meg újra meg lehet kérdőjelezni.

A Húsvétban minden évben kapjuk a bizonyosságot, hogy Ő az Úr. Amikor mi megvalljuk az élő, és igaz Istent, mindazt, amit tőle kaptunk, és amit értünk tesz a teremtéstől az üdvösségig, akkor térdet hajtunk Előtte. Ezért olyan fontos a Katolikus Egyházban a térdelés. A térdhajtás és a térden állás, amellyel megvalljuk, hogy Jézus Krisztus az Úr.

A kérdés: Mi közünk Hozzá? – Ez a kérdés is hangzik végig a történelmen. De csak azért van létjogosultsága ennek a kérdésnek, mert Neki előbb van köze hozzánk. Nagy titok ez, de, hogy mennyire fontos – ugye emlékszünk rá – az utolsó vacsorán, amikor meg akarja mutatni, hogy mennyire és milyen köze van hozzánk, elkezd mosni a tanítványok lábát. Amikor Péter tiltakozik, hogy „Az én lábamat Te? Soha!” – mondja neki Jézus: „Ha nem engeded, hogy megmossalak, nem lesz közöd hozzám.”

Péter már tudja, mennyire fontos, hogy az embernek köze legyen ehhez a Jézushoz. Ezért, hogy közösségben lehessen Vele, kiáltja: „Uram, ha ezen múlik a Veled való közösség, akkor ne csak a lábamat. Akkor tetőtől-talpig, a fejemet is. Moss meg! Mert ha nem lehet Hozzád közöm, akkor én elvesztem!” Ezt Péter már tudja. Az Egyház is tudja.

Az egész nagybőjt erre készített föl, hogy a most következő három napban, meg a Húsvét ünnepén, jelezni tudjuk a mi megváltó Krisztusunknak azt, hogy mi szeretnénk közösségben lenni Ővele. Mert az Egyház már megtanított minket arra, hogy a keresztségben erre kaptunk meghívást. Jogunk van közösségben lenni Ővele. Ő pedig akarja ezt a közösséget, mert szeret minket.

Ha valaki konkrétan akarja tudni, hogy ez a közösség micsoda, akkor az Egyház csak annyit mond: Szeresd a te Uradat, Jézusodat, a Megfeszítettet, és akkor közösségben leszel Vele.

Segítsen nekünk a Szűzanya ezekben a napokban elcsendesedni és elszemlélni azon, hogy mit tett értünk a mi Istenünk. Tiszta szívvel hajtsunk előtte térdet, és kérjük az Ő üdvösségét. Amen.

SZENT JÓZSEF
A BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA JEGYESE
(március 19.)

Napi könyörgés

Istenünk, ki Szent Józsefre bíztad jegyesét, a Boldogságos Szűz Máriát és a Gyermek Jézust, s ezzel oltalma alá helyezted a Megváltás művét, kérünk, az ő közbenjárására add meg, hogy Egyházad hűségesen őrizze misztériumaidat, és szüntelenül munkálkodjék a világ üdvösségéért. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *2Sám 7,4–16.*
Szentlecke: *Róm 4,13–22.*
Evangélium: *Mt 1,16–24.*

Testvéreim! A Nagyböjtben két alkalommal imádkozzuk a Glóriát, Szent József ünnepén meg Gyümölcsoltó Boldogasszonykor. Amikor Gyümölcsoltó napja a nagyhétbe esik, akkor ez az ünnep elmegy Húsvét utánra, a Fehérvasárnap utáni hétfőre. Szent József ünnepét azonban ma üljük, mert még a nagyhéten kívül van.

Megünnepeljük Szent Józsefet, akiről az Egyház vallja, hogy a földről az égbe érkezettek, az üdvözültek között övé a második hely. Az első a Boldogságos Szűzé, az Isten Anyjáié. A második az övé, aki gondviselő öre lett a Szűzanyának és Jézusnak. És ma az Egyház azért imádkozik, hogy: Istenünk, ennek a Szent Józsefnek a közbenjárására, aki az üdvösség kezdetének volt az öre, segítsd az Egyházat, a te Egyházadat, hogy az üdvösség kibontakozását szolgálni tudja és mindvégig meg tudja őrizni a misztériumaidat.

És ez egy hatalmas dolog. Mert József, miközben fölázdozta önmagát, a saját életére vonatkozó terveit és álmait, látta az üdvösség misztériumának a kezdetét, mint Dávid fia, mint Dávid családjából származó ember. Amikor a haldokló József megáldja Jézust, átadja neki Dávid királyságát. Annak adja át, akit a születésekor a magáénak, a gyermekének ismert el.

Jézus korában is, másutt is szokás volt, hogy az újszülöttet, miután bepólyálták, letették az apa lábához, és megkérdezték: gyermekednek ismered el őt? És ha az apa lehajolt, fölvette és ölébe vette a kicsit, ezzel elismerte, hogy igen, ez az én gyermekem. És én vállalom, hogy ezt a gyermeket fölnevelem. Mit érezhetett Szent József, amikor ott, a karácsony éjszakájában, miután a pici Jézus megszületett és bepólyálták, odatették az ő lábához a kérdéssel: elfogadod?

A többiek nem tudták, micsoda misztérium ez! A Szűzanya és Szent József tudta. És József, meghajolván az isteni akarat előtt, lehajolt a piciért és fölvette. Vállalta. És megőrizte.

Mennyire más az Egyházban az a lélek, aki ezt a misztériumot megsejti és fölfogja! Mert amiről Krisztus az ítéleten beszél – amit egynek a legkisebbek közül tettek, nekem tették –, az a konkrét felebarátban történik meg. A felebarátban, akit az ember vagy elvállal, vagy nem. Vagy fölismerem a másikban az Istennek a titkait, a megváltásnak a misztériumát, vagy nem. Őrzöm benne a titkot, amit ő kapott; vagy nem ismerem föl; vagy éppen összetöröm benne a megváltás titkát.

Aki szolgálja a másikban, a konkrét felebarátban a megváltást, az Krisztusnak szolgál. És ez a házasságokban is, szerzetekben is, papságban is – minden emberi életben – nagy kérdés: fölismerem-e a másikban a megváltott, megváltandó embert, elvállalom-e és őrzöm-e?

De e napnak még egy jellegzetessége van. Furcsa módon ma nem mondhatjuk azt, hogy ez a nap Szent József égi születésnapja, mint a többi szenteknél mondjuk. Mert a többi szentnél a halál napja az, amikor átlépnek ebből a földi életből a mennyországba. Szent József még az Ószövetségben hal meg. Az ő égi születésnapja azon a nagypéntek utáni hajnalon vagy éjszakán van, amikor Jézus alászáll a poklokra és kézenfogja az ott rá várakozó igazakat. Akik között az első Szent József. És ők akkor lépnek be a mennyországba, amikor az Úr Krisztus megnyitja a mennyországot, azután föltámad. És József vele a mennyországban van, az Egyház pedig védőszentjének tekinti.

Segítsen nekünk Szent József! Segítsen hinni, szolgálni a másikban is a megváltás misztériumát, ami persze föltételezi, hogy először saját magamban elfogadom, hogy megváltandó ember vagyok, és az életem nem egyéb, mint a megváltásomnak a misztériuma.

És itt megtörténik a főparancs második fele, hogy az tudja szeretni a felebarátot, aki jól tudja szeretni önmagát. Ezért szól a parancs így: szeresd felebarátodat, mint önmagadat. És ha jól szeretjük önmagunkat is, meg a felebarátunkat is, akkor a megváltásnak a misztériuma benne is, bennünk is megvalósul. Amen.

2011. március 25.
Gyümölcslő Boldogasszony

Napi könyörgés

Istenünk, ki úgy akartad, hogy örök Igéd a Boldogságos Szűz Mária méhében emberi testet öltson magára, kérünk, engedd, hogy akik Fiadat valóságos Istennek és valóságos embernek valljuk, részesülhessünk az Ő isteni természetében. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Iz 7,10–16.*
Szentlecke: *Zsid 10,4–10.*
Evangélium: *Lk 1,26–38.*

Testvéreim!

Ha a húsvét az ünnepek ünnepe a nagy beteljesedés először. Majd lesz egy másik nagy beteljesedés a világ vége, amit az Egyház ünnepként vár, mint menyegzőt. Ha most ezek ilyen nagy ünnepek, akkor ez a mai nap az ünnepek kezdete. Az első igazi ünnep, amikor történik valami, ami az üdvörtörténetnek a kezdete, az üdvösségünk történetének az első pillanata és abban valami olyan esemény, amiből kibontakozik a mindenség és benne az ember üdvössége. A megtestesülés ünnepe van, hogy az Úr küldi Gábrielt, és amikor Mária ajkán elhangzik az igen, hogy legyen nekem a Te igéd szerint, történjék velem az, amit mondasz, az örök Ige emberré lett, megfogant és elindul az emberi életben.

Most ez egy olyan kezdet, amilyen nem volt, és azóta sem volt, és nem is lesz. Mert abban a pillanatban, amikor Mária igent mondott, az újjáteremtés kezdődött el, aminek a célja, hogy mi emberek részesedhessünk az Isten természetében és örökké boldogan élhessünk. Erre lettünk teremtve és a mi Istenünk üdvözítő terve örök, neki nem kellett revideálnia, hogy: jaj, először úgy gondoltam, aztán kiderült, hogy nem jól gondoltam, hát akkor most másként gondolom, és akkor most csináljuk így. Nem, de azt nem tudjuk, hogy mi történt volna és hogyan lehettünk volna az isteni természet részesei akkor, ha ott a kezdetek kezdetén Ádámot és Évát az ördög el nem gáncsolja? Hogy hogyan érkezhettünk volna oda az élet fájához, az örök élet forrásához? Na, de nem érkezhettünk oda. Bennünket elgáncsoltak, becsaptak és engedetlenek lettünk, és az engedetlenségnek ittuk és isszuk a levét, mind, kivéve a Szeplőtelen, akit az Úr arra teremtett, hogy benne újra kezdődjék minden, az Ige megtestesülésével.

Mária önmagában éppen olyan halandó ember, mint mi. A szeplőtelenisége már külön kegyelem, a kegyelmek kegyelme ezért a pillanattért, hogy amikor Gáriel jön és fölteszi neki az isteni kérdést, hogy engedelmessz-e? Mária igent tud mondani, és ebben az engedelmisségben megfogant a megtestesült Ige emberi élete és elkezdődik a megváltásunk.

Mert a megtestesült Ige lesz a mi orvosunk, aki minden bajunkat, nyomorékságunkat, fogyatékoságunkat, minden betegségünket meg tud gyógyítani. Ő lesz az engesztelő áldozat, az az egyetlen áldozat, amelyre tekintettel az igazságos Isten megbocsátja a bűneinket és irgalmat gyakorol mindegyikünkkel.

Ezen az ünnepen, amikor megvalljuk a hitünket, leborulunk a Szentháromság, mi Istenünk előtt. Jelezzük, hogy Istenünk, úgy szeretnénk engedelmesek irántad, szeretnénk belesimulni a te jóságos, igazságos, irgalmas szeretetedbe, amellyel innen a földről haza akarsz

vezetni bennünket a boldog örök életbe. Szeretnénk ezt elhinni és belesimulni a tervedbe, megtéve azt, amit éppen mi megtehetünk.

Meghajlunk a Szűzanya előtt, a Szeplőtelen előtt, Mária előtt, aki érti a szavunkat, akkor is, ha örülünk, akkor is, ha sírunk. Ő tudja mit jelent embernek lenni, de, mert közbenjárónk, tőle is kérjük azt, hogy: Mária, imádkozz értünk és a te anyai szeretetteddel terelgess bennünket azon az úton, amit a mi Istenünk üdvözítő terve elgondolt, azon az úton, amelyen a te szent Fiad, a megtestesült Ige előttünk végig ment. Mária segíts nekünk elhinni, hogy az engedelmesség az üdvösség útja, és segíts megtenni, amit megtehetünk. Amen.